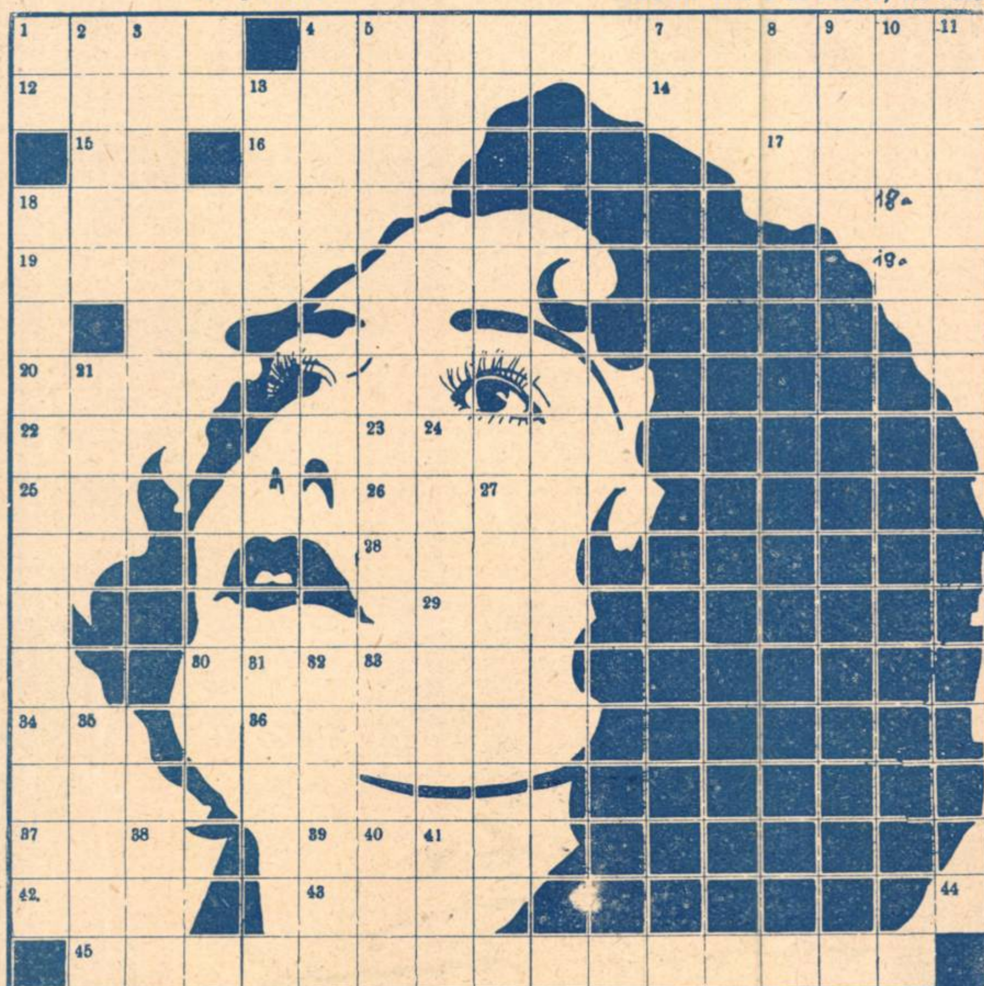


Joc. No. 1 (Cuvinte încrucișate)

(15 puncte) de N. GH. POPESCU, R.-Vâlcea



ORIZONTAL: 1) Plan. 4) Romantică. 12) Iubita unui celebru poet italian, imortalizată în opera dela No. 18 (vertical). 14) Glorificau. 15) Două consoane dintr'un instrument cu care zeul amorului aruncă săgeţile. 16) Personificarea tipului de femee. 17) Plăsmuitor (fig.). 18) Broboadă albă. 19) Unul din numele unui domn moldovean. 18) A. Literă grecească. 19) a. Măsură. 20) Munţi în Creta. 22) Lac în Africa. 23) Extremitatea unei piramide. 25) Brăzdez. 26) Munţi în Germania. 28) Anagrama unui cuvânt sinonim cu „faţă". 29) Transportă! 30) Respiraţie prelungă ce exprimă o vie plăcere sau durere. 34) Pronume. 36) Mare poet persan. 37) Pronume (pers. III). 39) Ridicătură de apă agitată. 42) Cântăreţ primitiv. 43) Ce ţine de tine. 45) Mare pictor italian, autorul celui mai reprezentativ tip de femee, rămas clasic (3 cuvinte).

VERTICAL: 1) Fluviu în Siberia. 2) Varietate de smarald. 3) Secreţiune provocată, eventual, de o mare emoţie sufletească, dar care, în special, la femei poate fi numai o simplă artă. 4) Alt nume dat Vasilcăi. 5) Podoabe ce se găsiau în părul femeilor. (inv.). 6) Particulă negativă. 7) Pronume. 8) Substanţă calcaroasă. 9) Nume femenin. 10) Celebră femee imortalizată de Petrarca. 11) Zeiţa zorilor. 13) Rezultă. ★ 18) Mare epopee medievală, de o grandoare şi sublimitate incomparabilă. 21) Nostalgie. 23) Dor înfocat. 24) Plină de nevinovăţie sufletească. 27) A strânge la un loc. 31) Practică consacrată. 32) Işi alipea buzele cu pasiune de faţa cuiva. 33) Bezea (fam.). 35) Cea mai mică şi mai frumoasă pasăre. 38) Zile în calendarul roman. 40) Primele trei litere din numele unui tânăr ce s'a înecat în fântâna unde-şi contempla singur figura (Mit.). 42) Arbore. 44) Numeral.

Concursul nostru de jocuri originale

In numărul precedent am publicat prima serie de jocuri pentru concurs, spre a fi soluţionate şi apreciate, prin voturi, de ceilalţi dezlegători.

Vor avea drept de vot, numai cei cari au obţinut maximum de puncte. Voturile se primesc odată cu soluţiile pe luna aceasta, adică până la 10 Septembrie. *Cei care vor obţine cele mai multe voturi, vor fi premiaţi.*

Amânăm pentru numărul viitor, publicarea seriei a doua de jocuri selecţionate pentru concurs.

Joc. No. 2 — „Mură 'n gură!"

(10 puncte)

de R. A. BOLINNS

1). Ce munţi se află la răsărit de munţii Rodnei?

2). Cine încasează dările la un preceptor ?.

3). De ce se serveşte un elev, în afară de carte ?

4). Ce servă pentru a roşi faţa mai uşor ?

5). Care e omul cel mai perfect ?

Poşta concursului

„Şarpe cu ochelari". Nu veţi fi niciodată obiectiv, dacă priviţi lucrurile prin prisma unor atari ochelari. Faceţi mai mult antrenament şi — la prima ocazie — veţi fi poate în posesia mult doritei **prăzi !..**

„Un grup de cititori". Ne este imposibil să mai acordăm un termen de graţie la concursul nostru. Aşteptaţi, însă, un nou concurs care n'are să întârzie prea mult.

CONST. PALADE. — Ne pare rău, dar propunerea d-voastră este prea tardivă, aşa că aşteptaţi până la un viitor concurs, când veţi avea ocazia să vă remarcaţi.

REBUS

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Sept. curent. Ficare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 32, 33, 34 şi 35, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Septembrie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

Bucureşti, str. Sărindar 7 Etg. II

TELEFON 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 350**
Pe o jumătate de an	**„ 180**
Pe trei luni	**„ 95**
Pentru străinătate	**„ 400**

Cupon pentru jocuri

No. 33

Numele şi pronumele ....

Adresa ....

REALITATEA
ilustrată



Werner Fuetterer

partenerul Marcellei Albani, se află şi el în Capitală

Atelierele „Adeverul" S. A.

Foto „REALITATEA ILUSTRATA"

NUMAR SPECIAL DE VACANȚA

ANUL III. — No. 34. — 17 AUGUST 1929. 32 PAGINI APARE SÂMBĂTA



OINA NOASTRĂ SE CHIAMA BASSE-BALL

şi o joacă şi ANITA PAGE, vedeta americană, la Santa Monica.

Photo „M. G. M.“

PREȚUL 10 LEI

ASTRA-KIPAK

(Povestire din lumea tătarilor)
de RAMON GOMEZ dela SERNA

IN DEPARTATUL sat de tătari Kikir, îşi ducea liniştită viaţa Astra care era supranumită în toată regiunea *Astra Kipak*, în traducere românească, *Astra funebra.*

Dece oare purta ea această poreclă sinistră? Avea vre-un atelier de cosciuge sau îngrijia de înmormântarea locuitorilor din comună? Nu!

Căci în lumea tătarilor, morţii sunt arşi după ce se organizează, în cinstea lor, adevărate festinuri, — prezidate de însuş mortul, care tronează pe un scaun aurit, îmbrăcat în hainele cele mai scumpe şi purtând, pe frunte, o coroană, a cărei compoziţie



...se'ncălzia la soare...

metalică variază după rangul şi bogăţia celui dispărut. La aceste festinuri primul cuvânt îl au vinul, sângele fierbinte, patimile şi foarte adesea lunguieţile pumnale tătăreşti.

Nu! Astra era supranumită *Kipak*, deoarece era soţia celui de al optulea bărbat. Inmormântase, până la el, şapte bărbaţi legitimi, cari muriseră la rând, fără să arate cea mai mică urmă de violenţă sau otrăvire.

Astra Kipak era atrăgătoare, înaltă, drăguţă, cu aspect picant şi cu ochi pofticioşi.

Dar privirea ei avea un ce atât de ironic, că printre bărbaţi se găsiau totdeauna câte unul, care la înmormântarea ultimului ei soţ, să uite de toată spaima pe care Astra o împrăştiase printre tinerii regiunei şi să se ofere pe loc a fi soţul acestei periculoase femei...

Când Astra Kipak se mărită pentru a opta oară, destinul îi dădu ca soţ pe furtunatecul, puternicul şi marele scandalagiu Barala. Toată lumea din jur se bucura, deoarece condamnarea spaimei ţinutului, era de acum lucru îndeplinit. Se ştia precis că în scurtă vreme îşi va da sufletul în braţele frumoasei Astra. Când trecea mândru pe stradă cu soţia sa la braţ, îl urmăriau privirile bucuroase ale duşmanilor săi, sau căutau să-i citiască în ochi, dacă moartea se încuibase de-a- în el.

II

Dar cum Barala nici nu se gândia să moară, duşmanii lui trecând prin faţa casei, unde Astra se încălzia la soare, se uitau la ea cu priviri mustrătoare, necăjiţi că o văd atât de liniştită şi fără de griji.

Balcoanele casei lui Barala erau zilnic împodobite cu drapele şi fanioane, — pe care erau desemnate fel de fel de monştri, — trofee luate de strămoşii săi, în luptă cu mongolii. Duşmanii lui Barala erau ferm convinşi, că aceste drapele cu monştri fâlfâind în vânt, goniau moartea dela locul indicat.

Pe de altă parte, fericitul soţ nu mai contenia să povestiască prietenilor şi celor cari voiau să-l asculte, cât de mult îl iubeşte Astra, care s'a decis să serbeze împreună cu el, nunţile de argint, aur şi diamant.

Totuş într'o zi se răspândi cu iuţeala vântului svonul prin Kikir, în munţi şi prin văi, că Barala, al optulea soţ al Astrei Kipak a murit.

. . . .

Mulţimea se înghesuia spre festinul de înmormântare. Toţi vroiau să mai vadă odată pe dispărutul, atât de urît de toată lumea, să-i atingă armele devenite de-acum nepericuloase şi să facă glume proaste pe socoteala mortului.

Astra împodobise toate camerele locuinţei cu stofe colorate, covoare, steaguri şi pânze. Lumânări ardeau peste tot şi văduva se îngrijise ca rămăşiţele soţului ei, să fie aşezate pe cel mai frumos tron aurit din comună şi-i împodobise fruntea cu cea mai scumpă coroană mortuară. Ii frizase părul după toate regulele datinilor, iar vârfurile mustăţilor mari şi stufoase, ridicate'n sus cu pomadă, păreau două baionete.

Cadavrul avea aspectul şi grandoarea unui căpitan de bandiţi italian, privind cu ochii mari şi fixi asistenţa. Cu toată măreţia atitudinei însă, avea o urmă foarte pronunţată de ridicol.

Astra-Kipak apăru într'o rochie foarte decoltată, care-i evidenţia frumuseţea corpului fraged şi tânăr, — mândria ei. Părul aranjat cu îngrijire, obrazul alb ca laptele şi proaspăt ca roua şi ochii, — cari graţie negrului aplicat pe gene şi sprâncene, deveniseră şi mai sclipitori, ca de obiceiu, — stârniră senzaţii şi atraseră imediat un cerc de adoratori.

Oaspeţii începură să se consulte între ei, care va fi fericitul, înzestrat cu curajul necesar pentru a fi urmaşul acestui a 8-lea mort, în fericitele lanţuri ale căsniciei.

— „N'aveţi nici o grije", — spuseră unii.

— „Ia, uitaţi-vă cât e de anturată", adăugară alţii.

— „Toţi ochii o admiră".

Orchestra compusă din nişte surle, flaute şi tobe, începu să



...Tubal se dădu cu mai multă pasiune vânătorii...

cânte o melodie sălbatică din munţii Caucazului şi toată lumea porni într'un dans nebun, în ritmul sacadat al tobelor.

In mijlocul lor, păzită parcă de doi tătari cu staturi de atleţi, Astra-Kipak se pierduse într'un dans lasciv.

Deodată, ca la un semnal, toţi rămaseră locului. In mijlocul camerii rămăseseră alături Astra-Kipak şi Tubal un tânăr abia eşit din vârsta pubertăţii, care începu să agite sabia deasupra capului. Hangerul fulgera la flăcările lumânărilor şi Tubal răcni ca scos din minţi:

— „Afară ! Bărbaţi şi femei eşiţi afară! Vreau să dansez singur cu Astra. Serbarea s'a sfârşit. Eşiţi !"

Toţi se grăbiră spre eşire, înfricoşaţi de îndrăzneţul care a avut curajul să devină al nouălea soţ al Astrei.

După ce toată lumea părăsise încăperea, Tubal se întoarse spre cadavrul lui Barala, ai cărui ochi fixi îi aruncau par'că o sfidare, şi strigându-i :

— „Tu ? tu ce mai cauţi aci ?", îi repezi hangerul în piept astfel că mortul se prăbuşi cu un zgomot surd de pe tron, iar coroana pe care o purta pe creştet, se rostogoli cu un sunet metalic pe podelele camerii.

Logodnicii erau singuri.

— „Mâine facem nunta", spuse el.

— „Ai curaj?" întrebă ea.

— „Cred că nu-mi lipseşte".

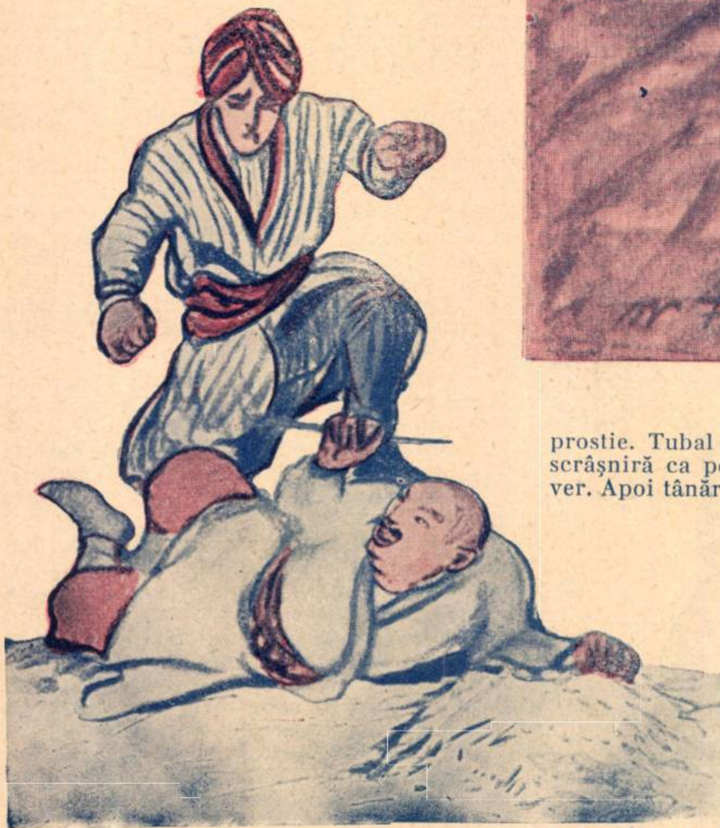
Ea îl îmbrăţişă drăgăstoasă şi îl sărută. Apoi se despărţiră...

III

Ceremonia căsătoriei s'a oficiat cu mare pompă. Astra domnia în strălucirea frumuseţii ei mature, alături de tânărul ei soţ, care-



— „Ieşiţi afară !! Toţi !..."



Il găsi pe mongol mâncând furnici

şi ascundea emoţia sub o privire rece, cu care fulgera pe cei ce se uitau mai mult la soţia sa. Iar, daca se întâmpla ca vre-unul din oaspeţi s'o atingă pe Astra în treacăt, mâna lui Tubal se încleşta nervoasă pe mânerul încrustat cu fildeş al hangerului său.

Toţi aveau senzaţia că asistă la o ceremonie funebră şi nici de cum la o căsătorie. De aceea atmosfera nu prea era veselă.

Astra-Kipak îl va trimite desigur şi pe acesta în foarte scurt timp în domeniul morţei. Deaceea nimeni nu-şi permitea să facă vre-o glumă; mulţimea par'că era mută; până şi copilaşii, cari strigă de obiceiu la nunţi, „trăiască tânăra pereche" tăceau şi ei.

Insfârşit unul strigă, dar vocea i se muie dela jumătatea cuvântului, ca la un om care în ultimul moment îşi dă seama că face o prostie. Tubal întoarse capul şi dinţii săi scrâşniră ca pocniturile cocoşilor de revolver. Apoi tânăra pereche se ridică dela masă şi plecă spre locuinţa lui Tubal, care era construită în formă de castel.

IV

In timp ce se sconta apropiata moarte a lui Tubal, acesta era veşnic vesel şi bine dispus; câteodată însă, rămânea pe gânduri, dar numai pentru câteva clipe.

Era un vânător pasionat şi se urca foarte des în munţi la vânătoare de animale sălbatice, căutând par'că prin aceasta moartea, spre a se măsura cu ea.

Astra nu-i descoperise nici un secret asupra celor care se vorbiau despre ea şi el sperase că va putea să priceapă ceva din gesturile ei. Deaceea era foarte neîncrezător faţă de ea, în prima epocă a căsătoriei lor. Căuta mereu în mâncare urmele vre-unei otrăvi şi în special se feria de mâncările dulci pe care le prepara Astra. Puteau desigur, să conţină elicsire de dragoste, pe a căror putere de farmec, femeile contează foarte mult.

Când Astra se pleca deasupra lui, ca să-l sărute, se retrăgea speriat de atingerea catifelată a braţelor ei şi a salbelor de metal rece, de teamă că una din acestea s'ar putea preface într'un laţ care l-ar gâtui.

De multe ori cădea într'o tăcere lungă, după care se ridica brusc şi atunci se stăpânia cu mare greutate să n'o apuce de încheieturile mâinilor şi să-i răcniască în faţă:

— „Mărturiseşte, cum i-ai ucis ?"

Această îndoială permanentă, precum şi înspăimântătoarea aşteptare a celor ce trebuiau să vie, reproduceau chinuri sufleteşti. El ştia cu siguranţă că va muri într'o bună zi subit.

Astra simţia ce se petrece în sufletul lui Tubal. Ea încerca să-i inspire încredere şi să-i alunge teama, că mâinile ei, care îl mângâiau atât de drăgăstos, s'ar putea transforma într'un cleşte, care s'ar strânge în jurul gâtului lui, sugrumându-l. Ea gusta până şi vinul pe care i-l dădea să bea, pentru a-i îndepărta orice bănuială. Ea se feria adesea de îmbrăţişările lui, dar el voia să bea până la fund cupa amărăciunilor pe care o dusese la buze.

V

Un cunoscut al lui Tubal îi povesti cele ce se vorbiau despre apropiata sa moarte şi îi spuse că Mascafu, este de acum indicat ca urmaş al său la mâna Astrei.

Mascafu, un mongol gras şi prost, de cea mai ordinară origine, era de 7 ori văduv şi preoţii din Kikir, cea mai înaltă autoritate în regiune, hotărîseră că după moartea lui Tubal, Astra nu se poate mărita decât cu Mascafu, pentru ca în convieţuirea cu acest antipod al ei, blestemul de care era stăpânită, să fie alungat. Mascafu se hotărîse, după moartea celei de a 7-a soţii, să nu se mai însoare niciodată, dar când află că era privit drept candidat la mâna Astrei, îşi schimbă deciziunea şi declară că este dispus să devină al zecelea soţ al blestematei.

Cu nervii iritaţi şi furios la culme, Tubal



...între doi tătari, Astra-Kipak dansa...

porni spre periferia criminalilor prin ereditate. Acolo locuia acest „Paria" al satului. Il găsi în dosul colibei sale, într'o ocupație foarte distractivă : mânca furnici. Era lungit pe jos cu fața la pământ, înfipsese o bucată de trestie într'un cuib de furnici, pe care le sorbia, mestecându-le apoi mulțumit între dinții mari și galbeni.

Tubal îl privi cu scârbă și dându-i o lovitură cu piciorul, îi strigă :

— „Nemernicule ! ! ! "

Mongolul se întoarse pe spate și-l privi prostește.

— „Dece sunt nemernic ?"

— „Aștepți moartea mea, ca să te căsătorești cu Astra-Kipak?" și cu o lovitură de călcâi în obraz, Tubal ameți pentru câteva minute pe Mascafu. Apoi acesta se sculă bălăbănindu-se și privi umilit pe tânărul războinic. Știa acum, pentru ce bărbatul din fața sa avea dreptate să-l maltrateze.

Tubal îl privi disprețuitor și strigă :

— „Am să te ucid, mizerabile. Furnicile vor ieși din gâtlejul tău și vor lua parte la ospățul pe care li-l dau din hoitul tău".

Mongolul murmură umilit:

— „Eu nu sunt vinovat, stăpâne. Nu m'am gândit nici odată la Astra, ci mi s'a impus de mai marii noștri".

Tubal ridică pumnul amenințător:

— „Ferește-te să te mai gândești vreodată la aceasta."

— „Atâta timp cât trăiești tu stăpâne, nici odată; numai după moartea ta".

Tubal simți toată neputința sa. I se părea că ochii strălucitori ai lui Mascafu îi urmăresc moartea, așa cum urmăresc mersul furnicilor pe care le devora.

Chinuit de nesiguranța în care se afla, părăsi cu pași șovăitori, locuința neobișnuitului său urmaș.

VI

Tubal începu să se păziască. I se părea că simte dureri în mâini și picioare, că i se umflă arterele și nu mai era stăpân pe nervii săi.

Ca și când bărbăția sa în luptele cu animalele sălbatice, i-ar fi fost o apărare contra morții, el se dădu cu și mai mare pasiune vânătoarei, în special celei de tigri. Stabilia, astfel, o legătură între senzația de a muri în pădurea sălbatecă sau în brațele drăgăstoase ale soției sale, astfel că jocul cu moartea, era pentru el tot una.

Dorul de viață, crescu de-odată uriaș. Tubal nu voia să moară. Incepu să mănânce inimile tigrilor uciși, după ce le frigea la un foc de vreascuri, căci tătarii din munți cred că mâncarea inimilor de tigri, dau vânătorului sălbăticia, curajul și puterea acestor bestii.

Tubal credea și el, că astfel va îndepărta moartea din casa sa.

VII

Privirile curioase cu care era întâmpinat pretutindeni, îl enervau; erau priviri de bocitoare care abia așteaptă moartea cuiva, ca să-și poată pune în evidență talentele.

Cum se putea feri de aceste priviri ? Exista un singur mijloc: îndepărtarea pericolului care-l amenința din partea Astrei.

Dar putea el să ucidă această floare sălbatecă, — femee drăgăstoasă și atentă ca o mamă pentru un copil, iubită care se agăța cu atâta pasiune de el, — spre a se salva pe sine.

Nu ! Nu ! Nu ! ! !

Dar nici nu vroia să fie al optulea mor al Astrei și să fie expus pe tronul funebru, — cu coroana pe cap, — tuturor glumelor sau vederii celor curioși.

Nu ! Nici asta !

Atunci ? ?

Necazul, pasiunea, gelozia, setea de sânge, frica, toate puseră stăpânire pe sufletul său. Toată drăgălășia și mângâierile, se prefăcură în scrum. Recunoștința și dragostea se stinseră.

Sângele tigrilor, aglomerat în al său, vorbise, și neînduplecat ca și aceste bestii fioroase, se ridică din așternut, puse mâna pe un pumnal lung și-l împlântă adânc în pieptul Astrei, care dormia...

. . . .

Vecinii l-au găsit urlând, cu pumnalul în mână, scăldat în sângele Astrei. Striga râzând:

— „Ia-o Mascafu. . sotia ta... frumoasa Astra... hahaha... însoară-te cu ea"...



...și-i împlântă pumnalul adânc, în piept...

Tubal se pornise pe râs, ca scos din minți. Ochii i se dilataseră în orbite, roșii ca sângele pe care-l vărsase, și care i se prelingea de pe mâini.

La colțurile buzelor, îi apăruseră două șuvițe de salivă sângeroasă, care se prelingea în jos pe bărbie.

— „Eu sunt tigrul" răcnia el, „și nu pot să fiu omorît de o femee. Astra Kipak doarme : Priviți-o ce frumoasă e !"

Nefericitul începu să-și rupă hainele de pe el și cu unghiile lungi și ascuțite își sgâria pielea trupului, care sângera din abundență.

Vecinii priviau îndurerați această dramă, dar nici unul nu cuteza să se apropie de Tubal, sau să încerce a da cel mai mic ajutor, dacă mai era necesar, nefericitei victime.

Femeile plângeau, iar bărbații făcuseră zid în fața lor, spre a le apăra.

Deodată își făcu apariția în cameră Mascafu, mâncătorul de furnici, care începu să rânjiască prostește și apropiindu-se de trupul însângerat al Astrei, se plecă deasupra ei și șopti cu un surâs care-i măria și mai mult gura hidoasă :

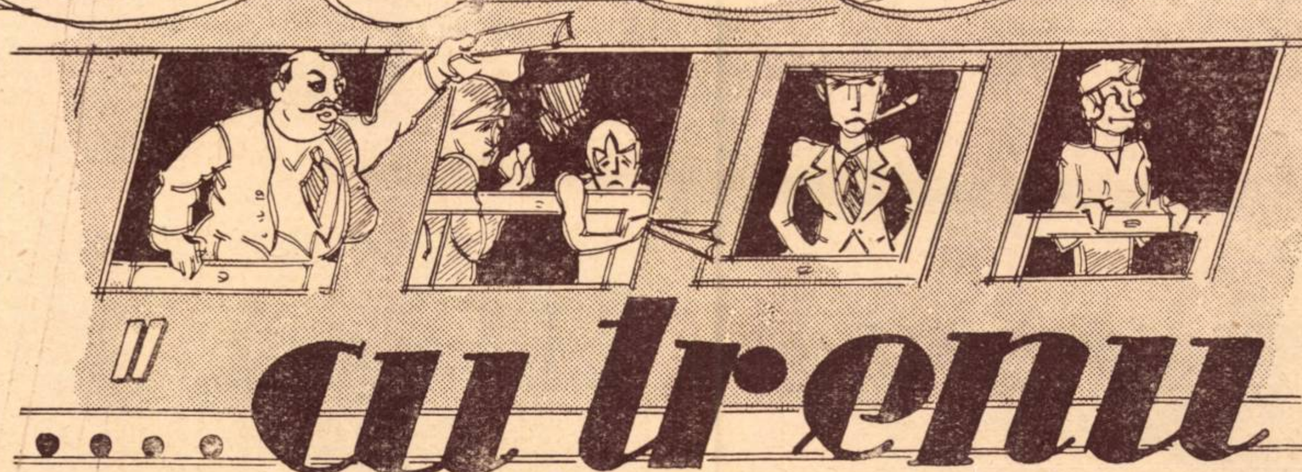
— „Pe lumea asta nu ți-am putut fi soț, dar îți voi fi pe lumea cealaltă, după ce voi scăpa și eu de blestem".

— „Soția lui ? Ha, ha, ha !" răcni Tubal și ridicând de jos pumnalul, îl înfipse cu sete în ceafa mongolului, care se prăbuși pe podele cu un sgomot surd de copac răsturnat.

— „Ia-o Mascafu ! Ha, ha, ha ! Te va iubi ! Uite cum îți râde. Ha, ha, ha! Liniște, căci doarme Astra Kipak ! Ha, ha, ha !"

....și hohotele continuau....

...Tubal înebunise!..



În vacanță ...cu trenu

LA ȘASE și treisprezece, sau șase treizeci pleacă ? Doamne, numai dacă nu l-aș scăpa. Gulerele le-ai pus toate ? Lenuțo, dă-mi peria de dinți de pe lavoir. Marițo, repede o mașină".

Și după 10 minute, sosește servanta glonț, cu o mașină... închisă.



Un motiv de amendă, pentru conductor, dacă pui picioarele pe bancă

Blestemi fatalitatea și pe dobitoaca iresponsabilă, care te obligă să faci o cursă cu o limuzină la +42°. Dar timpul e scurt. Te îmbraci, promiți un bacșiș șoferului, dacă ajunge la timp și pornești.

Faci un ocol, — căci ai dat peste o porțiune cu „sens unic" — înjuri agentul de circulație, care te ține 'n loc, până trece o adevărată paradă de mașini și trăsuri și când a dat Dumnezeu să eși la drum drept,



Un terțet sforăitor

te încurci între toate tramvaiele, troacele Primăriei, (sectorul nu contează) autobuze și mașini, care vor zor-nevoie să ți-o ia înainte.

In fine, ajungi la Gara de Nord. Cassa de bilete. (Indiferent clasa, căci la toate-i îmbulzială).

— „La coadă, domnu', că, doar, n'oi fi regele Belucistanului".

— „Las'că domnu' are rude la Nazaret, că la Ierusalim a murit toată lumea de difterie".

— „Scandal, dom'le ! stai un ceas și nu mai ajungi la rând".

— „Domnu' dela ghișeu !! Mai las'o nentule cu informațiile, că nu pleci în America. Tot la Valea Largă mori. Hai că scăpăm ocazia".

— ...Și ce-i dacă iești cocoană de sex femenin, ce, adică o să mori de picere ?"

Și sergentul, care nici el nu mai știe câte bilete a scos, în complicitate cu hamalii, îți înmânează discret ticket-ul în schimbul bacșișului, adăugând cu voce de bas:

— *„Toată lumea la rând !!!"*

Pui biletul la loc sigur, ca să nu ți-l fure cineva. Pentru că ai vrut să faci economie, lipsindu-te de hamal, iei în brațe geamantanul, coșulețul și cele două pachețele, pe care ți le-a dat nevasta pentru tanti Aglăița și dai să eși pe peron.

— „Biletul, domnu..."

— „Este! Il am în buzunar".

Și cum afirmația hotărîtă i se pare de prea puțină importanță cerberului dela ușe, depui din nou calabalâcul pe ciment și începi să scormonești prin buzunare după bilet, deoarece niciodată nu-ți amintești, anume în care l-ai pus. Aceasta dă loc, — după cum e și natural, unui nou scandal, cu îmbrânceli, ghionturi, înjurături și alte aperitive ocazionale. Cum toate'n lume au un sfârșit, iată-te ajuns la Mecca visurilor, adică șirul de vagoane.



„Aci mai e un loc !"

(Continuare în pag. VI-a)

Cele de clasa II-a sunt foarte puţine la număr şi după ce te-ai decis, totuş, să iei un hamal vacant, începi pelerinajul prin vagoane, doar-doar vei găsi din mila Domnului vre-un locşor neocupat. Ah, iată aci două locuri libere. Dai să intri. Dar o voce nazală de femee cu toane, — care-ţi aminteşte ca dracu de nevastă, — şi care cu tonul imprimat vrea să te convingă că a făcut „superioara" la „*Notre Dame de Sion*", ţi-o taie scurt :

— „Pardon dom'le, e ocupate".

— „Care ocupate cucoană, că eu le văd libere".

O mare plăcere a călătorilor cari vor să-şi petreacă liniştiţi vacanţele: un copil care miorlăe tot drumul.

— „Ce libere, nu vezi că e puse jurnale pă ele ?"

Şi'n timp ce pleci, încercând s'o distrugi cu o privire, auzi în urma ta glasul miorlăitor :

— „*Oh, quel mitocain de treize Septembre ou des caves d'Ouatou !!!*"

Infine, disperat, dai busna într'un compartiment, în care ai constatat un loc liber lângă fereastră, — cu inevitabilul jurnal pe el, — după ce ai luat garnitura din cap în cap, lovindu-te de cucoane grase, plasate tocmai pe culoare sau împiedecându-te de bagaje şi copii. Trânteşti stocul de geamantane şi legături în locurile libere din plasă şi te-arunci muteşte pe locul ochit.

— „Pardon, domnule, locul este ocupat".

— „De cine, mă rog matale, că eu nu văd pe nimeni ?"

— „L-am reţinut pentru un prieten, care trebue să pice dintr'un moment într'altul".

— „Da' ce dom'le, suntem la teatru aicea? Ce 'nseamnă aia locuri reţinute ? Da' ce adică, eu n'am plătit biletul ca şi d-ta sau ca altul ? Auoleu, că nu m'a făcut pe mine mama director la cefereu, că vă'nvăţam eu minte pă alde d-voastră?".

— „Domnule, nu-ţi permit !!!"

...şi gata-i scandalul, care se termină de regulă cu punerea ta definitivă în posesie şi cu renunţarea silită a vecinului cu „las' că-ţi arăt eu cine sunt !!"

Cum ai tot compartimentul de partea ta, te scoli mândru, laşi fereastra şi văzându-l pe conductor, care se plimbă impasibil în lungul trenului, îl apostrofezi:

— „Ia ascultă dom'le, mai stăm mult ?".

— „Mai e zece minute şi-i dăm drumul".

— Da' dece nu puneţi mai multe vagoane, care va să zică, atunci când pleacă oamenii în concediu ?"

— „Păi nu este vagoane, că aşteaptă din Germania".

— „Scandalos, domnule !!! Vrei să pleci şi tu în concediu, ca omu' şi te poartă ca pe sardele. O să reclam la Comunicaţii, sau mai bine ar trebui făcută o petiţie la Regenţă".

Tonul în care vorbeşti, emoţionează tovarăşii de drum, ai un prestigiu extraordinar, un prea cuvios părinte te aprobă după culoar, o d-şoară din colţ, — care citeşte o revistă germană uitându-se numai la poze, — îţi soarbe cuvintele, iar vecinul cu „las'că-ţi arăt eu cine sunt", a muiat-o de tot, subliniind cu voce tare afirmaţiile tale. Şi când vezi că toată lumea e gata să-ţi înghiţă braşoavele, începi o dizertaţie, de regulă :

— „Ehehe, când am fost eu la Berlin, să-i vezi pe nemţi dom'le, cică sunt naţie învinsă"... şi-aşa mai departe, întretăiată când ţi-e lumea mai dragă, de :

— „A pearut Adiveiro, Dimineaţa, Realitatea, Dreptatea".

— „Răcoreală rece".

— „Ia cu brânzoaice calde".

— „Ciocolata, limonata"...

— „Gata la bagaj?"

— „Gata".

Fluere, maşina pufneşte, aburul ţâşneşte şi trenul porneşte.

Natural, că ai pornit în vilegiatură la Braşov şi cum în vagon e zăpuşeală, ferestrele ca şi uşa fiind deschise, se iscă un nou pui de ceartă pe această temă, împărţind compartimentul în două tabere şi vai ţie dacă te cobori din înnălţimea olimpică, în diapazonul comparşilor, că se duce dracului toată prestanţa pe care ţi-ai cucerit-o.

Vânzătorii de băuturi din gări, fac adevărate curse de fond

La Buftea, te simţi obligat să guşti un lapte bătut, gros, murdar, scump şi cald, aducându-i apoi laude, ca oricărui produs naţional.

Şi cum până la Ploeşti, peisagiul nu mai prezintă nici un interes, iar gările sunt complet lipsite de bufete, se dă drumul anecdotelor, din care fiecare are câte un stoc foarte important, şi fiecare ţine s'o spuie el întâi, „*ca să n'o uite*", scuzându-se cu un „să nu-ţi uiţi vorba".

La Ploeşti e cald şi te bucuri dinainte, de răcoarea care te va întâmpina la Braşov, unde vrei să-ţi petreci luna de concediu, dar cum trenul a pornit şi se apropie Băicoiul, se 'ncinge dom'le o discuţie pe tema focului dela Moreni, care se vede în depărtare, încât ai putea crede că „beligeranţii" ar fi cei mai tari ingineri petrolişti, gata să facă „marţ" pe fraţii Andreescu, cu toate aparatele lor. Ideile curg cu nemiluita, iar d-şoara cu revista germană, întreabă cu o adorabilă naivitate :

— „De ce nu aduc pompierii din Bucureşti ?"

— „Toată viaţa vom merge astfel împreună!"
— „Auzi ? Şi tu-mi spuneai odată la fel".
— „Eh, când e omul tânăr"...

Valea Prahovei se perindă minunată înaintea ochilor, şi tot înaintea ochilor se desfăşoară aspectul compartimentului iar dacă eşti curios şi-ţi priveşti mai de aproape tovarăşii de drum, poţi constata că domnul care a binevoit să rezerve locul, are ciorapii rupţi şi-i lipseşte butonul dela manşeta dreaptă; doamna de lângă el, are o tusă care dă de bănuit ; locotenentul de alături nu scapă nici o ocazie de a plasa citate şi maxime latine şi franceze, citând totdeauna nume de autori imaginari; d-şoara cu revista sforăie cu frenezie, în faţa ei, un voiajor chel, îşi şterge nervos ochelarii, calculând tot timpul diferite comisioane şi poliţe protestate ale clienţilor, într'un carnet soios, ca şi gulerul pe care-l poartă. Şi duhneşte-a ceapă, de par'c'ar fi luat în arendă o grădină bulgărească. Explicaţia e simplă :

— „Mă nebunesc după *vinete cu ceapă* tocată !"

Dar comerciantul de cai, — mai pe româneşte geambaşul, — de lângă el, socoteşte drept o datorie de onoare, să-ţi şoptiască, în mod confidenţial şi absolut convins, că după calculele lui, vecinul din colţ mănâncă mai mult ceapă, cu vinete... garnitură. Sezon, dé !

Şi alături de tine, o cuconiţă tânără, căreea te simţi obligat să-i faci curte şi trataţii, oridecâte ori dai de-o gară cu bufet. Regulat îi scapă pe jos ba o carte, ba poşeta sau batista şi aplecându-te de atâtea ori, ai făcut ciulama din bătăturile domnului cu „las'că-ţi arăt eu cine sunt". De-atâta „pardon" compartimentul pare că s'a transformat în vestitul bulevard al Câmpulungului.

Maşinile suflă greu la deal, — dublă tracţiune — şi cu chiu, cu vai, ai ajuns pe culmea Predealului. Priveşti cerul : senin.

— „O să avem vreme bună la Braşov".

Intregul compartiment consultă azurul celest şi confirmă.

Inimioara ţi se face cât un purice, când trenul porneşte pe pantă spre Timişul de Sus. Şi pentrucă atâta brădet te plictiseşte la urma urmelor, devii atent la conversaţia care s'a încins între locotenent şi geambaş, în privinţa sportului românesc. Pe tapet înnotul.

G. — „Ehei, ascultă-mă pe mine, dom'le locotenent; ce-au făcut clujenii la Strand, a fost un moft. Să mă vezi pe mine, cum iau Dunărea voiniceşte de şase ori dus şi 'ntors.

Caleidoscop ştiinţific

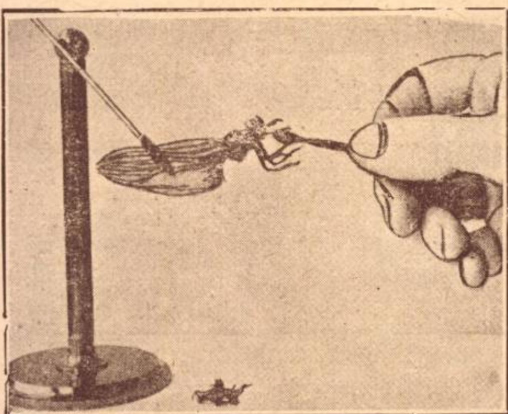
SIMT INSECTELE DUREREA?

Se ştie că în general insectele sunt înzestrate cu organe de simţuri extrem de sensibile. Aşa de ex. furnicile văd razele ultraviolete din lumina soarelui, pe care noi nu le vedem şi unele insecte lipsite de ochi şi trăind în peşteri, posedă în schimb un simţ, al pipăitului, care depăşeşte cu mult orice noţiune a noastră în această direcţie. Se bănueşte astfel că anumite specii de insecte au chiar un soi de limbaj al pipăitului.



Fluture de noapte străpuns cu un ac, continuă să doarmă liniştit

Totuşi, unele observaţiuni ale neobositului naturalist, astăzi mort, August Forel, în domeniul vieţii simţurilor la insecte, au condus la rezultate surprinzătoare. Astfel foarte multe insecte, printre care albinele, libelulele şi fluturii se comportă ca şi cum n'ar avea simţul durerei şi rămân complet insensibile, chiar când li se rup părţi întregi din corpul lor. Aşa, de pildă, dacă desprindem la o libelulă întreaga parte de dinapoi a corpului, ea continuă totuş să trăiască nestingherită şi să mănânce înainte, cu lăcomie. Mai mult încă, lăcomia ei este şi mai mare în acest caz, decât atunci când posedă corpul nevătămat, deoarece aparatul digestiv nefiindu-i limitat şi închis, capacitatea ei de alimentare este literalmente nemărginită. Ilustraţia noastă reprezintă o asemenea libelulă, căreea i s'a suprimat partea posterioară a corpului, pe care-o mănâncă ea însăş cu lăcomie. Jos pe masă se văd alimentele mestecate şi care cad înapoi, din toracele insectei. In acelaş mod se comportă şi viespile şi furnicile, cărora li s'a tăiat partea de dinapoi a corpului.



Libelulă cu partea de dinapoi a corpului suprimată, continuă să-şi mănânce cu lăcomie propriul ei trup

Deasemenea se poate proba cu uşurinţă că, înţepând cu un ac corpul unui fluture de noapte care doarme, acesta continuă să doarmă liniştit, după cum se vede în figura alăturată.

Toate aceste rezultate dovedesc în mod neîndoelnic, că, deşi unele organe de simţuri la insecte au uneori o acuitate deosebită, simţul durerii însă, la foarte multe din ele, este ca şi neexistent.

DE CE VĂD PISICILE IN INTUNERIC?

Profesorul Russ, specialist în psicho-fiziologia animalelor, a constatat că pisicile evită întodeauna lumina ultravioletă, îndepărtându-se pe cât posibil dela aceste raze, devenite astăzi foarte la modă, prin frecventa lor utilizare în medicină şi diferite aplicaţiuni ale radiotechnicei.

Russ atribue această dispoziţie curioasă a pisicei faptului că ochiul ei, care este orb pentru partea roşie a spectrului solar, percepe dimpotrivă cu o extremă sensibilitate, razele ultraviolete, invizibile pentru noi. De oarece însă aceste raze exercită în general o influenţă vătămătoare şi oarecum iritantă asupra ochiului, este natural ca pisicile, care resimt într'o măsură mult mai mare acest efect, să caute pe cât posibil să le evite.

Pe de altă parte, însuşirea ciudată a pisicilor de a vedea în întuneric, o explică profesorul Russ tot prin sensibilitatea lor deosebită în perceperea razelor ultraviolete. Intr'adevăr, este lesne de înţeles cum într'o cameră întunecoasă, în care ochiul nostru nu vede nimic, să existe totuş raze de lumină ultraviolete, graţie cărora pisica reuşeşte să vadă foarte deslușit obiectele din jurul ei.

GARAJUL AUTOMATIC

Este vorba de un garaj creat nu de mult în America şi prezintând un caracter foarte original, întrucât se realizează în mod absolut automatic şi sigur transportarea şi adăpostirea automobilelor la locurile lor respective.

Iată cum funcţionează un asemenea garaj:

Şofeurul, venind cu maşina sa în faţa garajului, o închide şi sună să vie un ascensor. Ascensorul se scoboară repede şi-şi deschide uşile imediat. Terenul sub automobil se înclină, aşa încât maşina să fie antrenată, prin greutatea ei în ascensor. Alunecarea se face domol iar în ascensor un sistem de resorturi amortizează orice izbitură.

Ascensorul se ridică apoi până la un anumit etaj, unde se opreşte în faţa unei hale de garare. Aci uşile ascensorului se deschid din nou şi maşina este condusă de vagonetul electric tot pe şine, până la locul ce-i este destinat.

Aceste diverse operaţiuni au loc pe cale pur automată, toate mişcările descrise ale vehiculelor fiind comandate cu ajutorul curentului electric.

UNDELE ELECTRICE CONSERVĂ LAPTELE

Se ştie că laptele, fiind un mediu foarte favorabil de desvoltare pentru anumiţi microbi de fermentaţie, se alterează şi se încheagă foarte uşor, devenind în scurtă vreme acrit, închegat şi vătămător sănătăţii

Pentru a-l conserva, totuş, mai mult timp, în stare proaspătă, în cazurile când avem nevoe, se recurge în general la pasteurizarea lui, prin încălzirea într'un vas închis la o temperatură de 60 gr. C. Acest procedeu nu poate menţine însă laptele proaspăt decât un timp limitat.

Pe de altă parte, fierberea laptelui, ucide într'adevăr bacteriile ce conţine, dar distruge şi componenţele lui vitale foarte preţioase, **vitaminele.**

Nu de mult, profesorul Karl Seidel, dela Universitatea din Viena, a descoperit un mijloc foarte original de conservare a laptelui, graţie undelor electrice, folosite în transmisiunile radiofonice.

Intr'adevăr, Seidel a arătat că undele hertziene împiedică închegarea laptelui, fapt care apare la prima vedere cu atât mai ciudat cu cât se ştia de multă vreme că dimpotrivă, furtunile şi trăznetele au în general ca efect stricarea laptelui. Graţie aparatului construit de inventatorul austriac, laptele sub acţiunea undelor poate fi conservat la temperatura obicinuită timp de cel puţin 4 zile, iar într'un loc la rece, rezistă nealterat 3—4 săptămâni. Aparatul este compus din doi cilindri verticali şi un sistem de tuburi. Laptele încălzit într'unul din cilindri la o temperatură de vre-o 40°, este transportat apoi în al doilea cilindru prevăzut cu un generator de unde foarte scurte, în care laptele este expus la acţiunea intensă a undelor.

Un avantaj practic al acestui procedeu este şi faptul că nu necesită un sterilizator special, ci poate fi uşor adaptat la aparatele existente, prin simpla introducere a unui generator de unde.

Profesorul Seidel explică efectul undelor electrice asupra laptelui, susţinând că germenii laptelui, absorbind din energia undelor, se încălzesc şi mor, pe când laptele însuş rămâne neinfluenţat.

Cert este că laptele astfel tratat nu are gustul şi mirosul celui fiert, ci păstrează întreaga savoare a lichidului proaspăt. Incercările numeroase de conservare a laptelui, realizate cu ajutorul acestui procedeu, au dat rezultate excelente, cazurile de nereuşită cifrându-se la maximum 1 la sută, pe când în tratamentul prin pasteurizare, acest coeficient se ridică la 20—30 la sută.

Din această cauză ministerul agriculturei şi acel al sănătăţii publice, din Austria şi Prusia, studiază adoptarea noului sistem.

DE CE BOLI MOR OAMENII

O statistică recentă, relativă la numărul cazurilor mortale provenite în ultimii ani în omenire din diferite boli, ne dă următoarele rezultate interesante:

Din 10.000 de persoane în viaţă, mor într'un an 21,5 de tuberculoză; 20,3 de cancer; 18,8 de pneumonie; 17,4 de boli de stomac şi intestine; 13,1 prin atacuri de apoplexie; 10,8 prin slăbiciune de bătrâneţe; 4,5 de gripă; 2,3 prin răni infecţioase; 2,2 de pojar; 2 de tuse convulsivă; 1,3 de apendicită; 0,9 de difterie; 0,5 de febră tifoidă şi 0,2 de scarlatină.

După cum se vede din cifrele indicate, tuberculoza şi cancerul rămân încă cele mai frecvente cauze ale deceselor, în timp ce numărul cazurilor de moarte naturală, adică provenite din slăbiciune a bătrâneţii, este relativ redus.

(urmare din pag. VI-a)

L. — „Am văzut eu ceva şi mai şi la Constanţa. Era unul care a făcut de trei ori drumul tur-retur înnot până la Mamaia, fără nici o pauză şi când a eşit din apă, a mai cântat „La arme".

G. — „Cum, şi nu mă mai recunoşti, dom'le locotenent?"

. . . .

Iar când cobori în gară la Braşov, plouă nene!! da' plouă ca pe vremea lui Noe şi corăbii nu se văd pe-acolo decât la cinematograf. Şi toarnă nişte şuvoaie de apă, de-ai jura că s'au rupt băerile cerului. Şi ţine o zi, trei, zece, douăzeci, aşa că tu, care ai plecat să iei aer, iei apă la galoşi şi'n loc de plămâni regeneraţi, te 'nnapoiezi cu o bunătate de reumatism.

Mai pleci în vilegiatură?

L. MIR.

Prima vilegiatură

ÎNTREBAT de direcţiunea preţioasei noastre reviste „Realitatea", ce părere am despre vilegiatură, am eşit în stradă şi am întrebat la rândul meu pe primul prieten întâlnit în cale :

— Te duci undeva ?

— Nu plec nicăiri.

— Stai în Bucureşti toată vara ?

— Unde vrei să fiu mai bine ?... Imi petrec concediul în cămaşa de noapte, lungă până la pământ, cu mâneci largi, frumos înflorită de o fină a nevestii mele. Casa în care locuiesc este retrasă, împrejurată de curţi boereşti şi lanuri de popuşoiu ce aduc miros de ţară. Găinile cotcodăcesc harnice, un câine se mută cu limba scoasă de ici colo, scuturând urechile şi dimprejur, la intervale conştiincios cronometrate, cocoşi nevăzuţi îşi comunică ora oficială cu glasuri leneşe.

Vecinii mă cunosc şi stau cu ei de vorbă, în papuci, la poartă. Un borş rusesc de sfeclă, cu mămăligă făcută din mălaiu românesc, un ghiveciu gospodăresc copt în cratiţa de pământ mă consolează că n'am ajuns încă ministru, deşi tânăr şi lângă mine o baterie cu ghiaţă de râu, mă ajută să iau valul de căldură peste picior.

Apoi, nesupărat de nimeni dorm cu storurile lăsate, după ce m'am asigurat de moartea muştelor.

Unde poţi să fii mai bine ca la tine acasă ? La Techirghiol, să mănânci cu furculiţa de tinichea mâncări gătite cu grăsime cu care se ung roţile ?... La Constanţa, la Călimăneşti, la Mehadia, unde chiftelari dela Obor te împuşcă în nas cu socoteli încărcate ?... Că în altă parte unde să te duci dacă nu vine lume, şi dacă nu vine lume ce să cauţi în altă parte ? Cine să te vadă cu pardesiul pe umeri, cui să arate nevasta halatul de bae şi restul ?...

— Dar dacă ai dureri ?

— Mofturi. In orice caz sunt mijloace de vindecare mai ieftine : cura miraculoasă izvorîtă din convingerea că n'ai nimic. Repetă până la obsesiune, cu sprâncenile încruntate, cu mintea concentrată, cu voinţa fermă, seara când te culci şi dimineaţa când te scoli : Sunt sănătos, sunt sănătos, vreau să fiu sănătos...

Remediul este preconizat de un doctor, combătut fireşte de toţi confraţii, pentrucă le taie apa dela moară.

— După teoria doctorului tău, n'ai decât să repeţi cum spuneai : sunt la Sinaia, sunt la Sinaia...

— Nu glumi. Regret că nu's American, pentrucă, după cum Românul este născut poet, (cu ce ţi-am greşit, Doamne!) Americanul este născut statistician. Ar fi curios, dar mai ales instructiv să ştim cine trăeşte mai mult, omul care se duce la băi regulat, sau acela care nu se gândeşte la ele de loc ? Părinţii noştri se duceau, v'aduceţi poate aminte, la baia lui Melţer, în ajunul sărbătorilor, de unde se întorceau acasă pe jos, cu căciula de astrachan îndesată pe urechi, stacojii la faţă ca nişte raci fierţi şi, slavă Domnului, trăiau destul.

— Pentru cine are parale....

— Vezi că se duc mai mulţi cei cari n'au cu ce să se ducă, pentru plăcerea de a trimete ilustrate prin care înştiinţează cunoştinţele că petrec la munte admirabil, în timp ce el plânge de necaz că plouă necontenit ziua şi noaptea, plouă de când a venit... Nu, nu, să n'aud vorbindu-se de băi.

— N'ai fost niciodată ?

— Ba da, am fost demult.

Bănuind o întâmplare nostimă din viaţa *plină de accidenturi* a prietenului meu, l-am invitat la terasa unei bodegi, care se ivia ospitalieră, cu o măsuţă şi două scaune aşezate pe un deget de trotuar.

— Băete, dă-ne două pelinuri.

— Eu nu iau pelin, că mă doare capul, dă-mi mai degrabă un spriţ... Ascultă că e nostim.

Eram sublocotenent şi abia mă însurasem. Un căpitan, care avea pe lângă soldă, un petic de livadă în Gorj, îşi permitea voiajuri circulare şi se întorcea în admiraţiunea localnicilor, dela Paris prin Salzburg, ca dela polul nord. Colonelul îl avea în stimă mare. La inspecţie îl prezenta generalului : căpitanul Finuleţ... A fost şi în Spania... Generalul îi strângea mâna, declarând că a fost şi el la Carlsbad, sfătuindu-ne să călătorim şi noi, să facem economie şi să călătorim... Tu, care mă cunoşti, ştii cât mă entuziasmez de repede. N'am făcut economii, dar cum a venit vara, am luat patru sute de lei împrumut dela casa de credit, leafa şi un acont — acontul era mai mare decât leafa — şi am plecat la Govora, condus la gară de soacră-mea, îngâmfată că fiică-sa pleacă la băi, şi mă rog, în clasa întâia. In urma noastră venia ordonanţa, un zaplan cât uşa, care dădăcia pe primul născut, pe moştenitorul tronului meu şi-l juca pela fereastra vagonului, obligându-mă să-i fac bezele, pentru a nu părea indiferent faţă de publicul venit să ne urmăriască gesturile. Trenul — un mic tren de provincie — împovărat de o familie grea de vagoane, ce se lăsau abia târîte, porni clătinându-se de-ai fi crezut că s'a îmbătat mecanicul. In ultimul moment, sergentul major a venit şi el să mă petreacă, oferindu-mi un buchet de flori, culese la câmpul de tragere, uitându-se mieros la nevastă-mea, dându-i a înţelege că cu siguranţă i-ar fi oferit buchetul, dacă n'ar fi *don' sulocotinent* mai mare.

Iţi mărturisesc sincer, plecam fericit. Lăsam în urma mea instrucţia, marşurile şi teoriile prescrise de comandamente, cu lux îngrozitor de amănunte. N'aveam astâmpăr. Mă dam jos pe la toate staţiile, beam lapte bătut, cumpăram cornuri şi brânzoaice şi mâncam pere. Vorbiam amabil cu toată lumea şi eram de părerea tuturor. Oferiam tot ce aveam... Chibrit, am eu... Poftiţi o ţigară... Luaţi, nu vă jenaţi... Mergeţi departe?



PEISAGIU TROPICAL
(Pictură fotografică din Africa de Nord)

Eu mă duc la Govora...

— Aţi mai fost?

— Daa...

Nu ştiu pentru ce mi-a venit să mint. Habar n'am avut că dela gară trebuia să tocmesc trăsură până la băi şi costa scump. O familie — un domn cum se cade cu pălărie de paie şi cu nevasta însărcinată mi-a propus, ce-i drept, să luăm o trăsură în tovărăşie, să stea cucoanele în fund şi noi bărbaţii pe scăunel, dar femeia mea a strâmbat din nas şi am înţeles imediat că nu e de demnitatea noastră şi am plecat singuri.

In voiaj — ştiam dela căpitanul care fusese în Spania — trebue să fii prevăzător. Cum am ajuns, am plătit camera pentru douăzeci şi una de zile, câte trebuiau să mă scald, eu şi nevasta, în apa ruginită. Şi tot pe atâtea zile gândiam să plătim masa la birtuleţul modest de sub vila cu grădiniţă în faţă, unde mâncau preoţii şi cheferiştii, două feluri de dejun cu o litruţă de vin şi sifon şi două feluri seara, cu preţ de favoare. Am oprit la mine, cum se zice, de o îngheţată şi restul de şaizeci de lei, declarat sfânt, l-am încredinţat nevestii să avem bani pentru înapoiere.

După ce am ales camera, o cameră curăţică pe coada cerdacului, care încingea vila cu un brâu de scânduri argintate de ploi, am lăsat nevasta să-şi desfacă cufărul, să aşeze în dulapuri şi, fudul ca un copil ce se plimbă pe la poartă în haine noi, am plecat în recunoaştere. Trecând pe dinaintea unui antreu mare, în fundul căruia, lângă fereastră, se instalase un careu de poker, m'am pomenit strigat :

— Bonjur, Gogule.. Când ai venit ?... Joci poker ?

— Joc.

Am luat locul unei cucoane care câştigase şaptezeci de lei şi o apucase o durere de cap nebună... „Feriţi-vă, mă recomandă camaradul, care mă poftise la joc, d-l Gogu e un cacialmagiu de forţă". Trebuia să-mi susţin reputaţia. Am tras dela început o cacialma sdravănă şi am căzut peste un ful de aşi şi peste puţin mi-a tras şi mie una din cucoane, o bucureşteancă cu aer de mironosiţă care se recomandase Cantacuzino, alta mai straşnică, lăsându-mă să cred că n'are nimic şi i-am plătit un relans ţeapăn cu doi aşi faţă de o culoare. M'am retras.

Cu lacrămile în ochi, ruşinat ca o vulpe păcălită, mă întorceam flămând, neştiind cum să-i spui nevestii întâmplarea.

— Mergem la masă?

— Mergem.

— Ce ai?

— Nimic.

— Ai ceva.

— Uite dragă, uite şi uite... Noroc că am fost prevăzător şi ţi-am lăsat de drum... Te las, iţi plătesc masa pe două zile şi mă duc repede să cer la mama... Nici nu stau la masă, ca să mă pedepsesc. Dă-mi numai de drum.

— De unde, nu mai am niciun ban...

— Păi nu ţi-am dat şaizeci de lei?.

— Am cumpărat dulceaţă de smeură, trei borcane mari... Mi s'a părut ieftină...

De atunci am oroare de băi. Ce am păţit dela soacră-mea, numai eu ştiu!... Dar şi plăcerea de a sta în Bucureşti e întunecată de indiscreţiunea cunoştinţelor, care te întreabă la fiecare pas:

— Nu pleci nicăeri ?

GH. BRAESCU

Frumusețile Europei se înapoiază dela concursul din Galveston

Luni 24 Iunie, la amiază „De la Salle" vaporul companiei franceze, care readucea în Europa pe frumoasele care au concurat la Galveston, părăsește Havana.

Secretarul general al Turing-Clubului vine să-și ia rămas bun dela distinsele vizitatoare.

Cerul e senin și marea calmă. Miss România primește omagiile consulului din Cuba și ale multor spanioli, entuziasmați de frumusețea ei. Nu mai pridideşte dând autografe.

Dar, sună clopotul și lumea e obligată să părăsiască cheiul.

Fericit peste măsură de-a fi putut vedea pe „Miss România", care-i aducea, după cum spunea dânsul: *„o adiere a zefirului din Țară"*, Ion Ciobanu mărturisi Miss-României dorul lui de patrie, dar, că, însurat și cu copii, nu putea pleca din locul său.

Scrisoarea pe care i-o înmână, conținea, în naivitatea ei, atâta sentiment și atâta gratitudine, încât ar fi mișcat și pe un străin.

Sirena fluerǎ prelung, odată, de două ori. Vasele din port răspund acestui salut și vaporul pleacă. Din nou suntem o insulă plutitoare, în largul oceanului.

VIAȚA PE VAPOR

Nimic nu e mai plăcut decât să-ți duci plăcută călătoria, frumoaselor europene.

In afară de cele două concerte zilnice, executate de virtuoși francezi și englezi, cari plecau din America spre Europa, în afară de reprezentațiile de cinematograf, au fost două baluri — dintre care unul costumat — și o serbare pentru orfanii marinarilor.

La balul costumat premiul întâi a fost luat de „Miss România", al cărei costum național produce totdeauna admirația tuturor.

Printre ceilalți călători sunt și o sută două zeci de boys-cauts (cercetași americani), cari, întrunindu-se la Noul Orlean, pleacă să facă o vizită în Anglia.

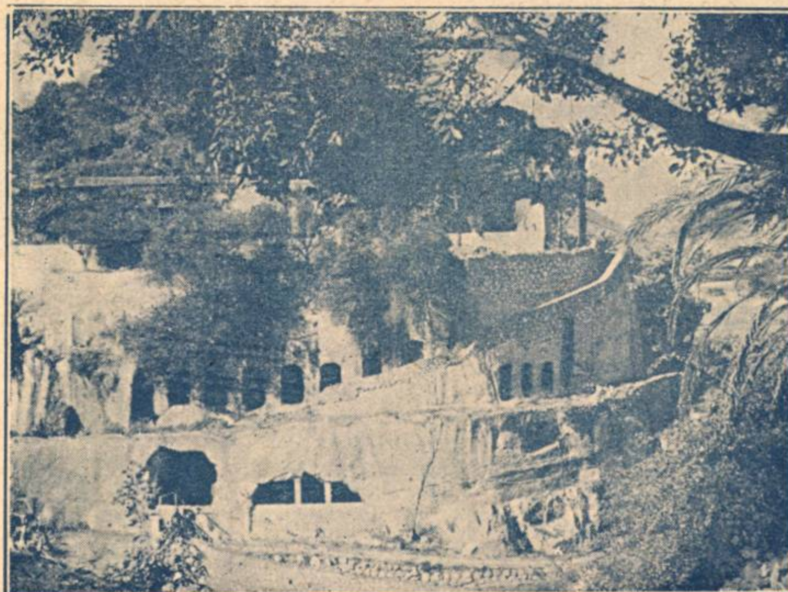
Aceștia, în ziua sărbătoarei naționale ame-



„Mis România" înconjurată de celelalte frumuseți europene la „Crucea Primejdiei" din Santa Cruz (La Palma). Dela stânga la dreapta: D-ra Bennie Dicks „Miss Anglia"; d-ra Germaine Laborde „Miss Franța"; d-ra Rosario Velasquez „Miss Spania"; d-ra Jo. Koopmann „Miss Olanda". In picioare: D-ra Ketty Hipp „Miss Luxembourg."



Vedere generală a orașului Santa-Cruz (La Palma) cu aspectul liniștitului golf, unde este construit portul



Drum în serpentină în Las Palmas. In ruinele care se văd, a fost, pe vremuri, mânăstire catolica

„Miss România, Miss România" strigă cineva cu disperare. Intr'o barcă motor, de cealaltă parte a vaporului, un tânăr în picioare, agită o scrisoare.

„Domnișoară n'am putut lipsi dela slujbă ieri și-am venit acum să te văd. Ți-am scris o scrisoare, te rog s'o primești!" îi strigă în românește cel din barcă.

Tânărul era d. Ciobanu, funcționar la o întreprindere din Havana și abonat la revista „Realitatea Ilustrată".

viața pe un vapor mare.

Aerul e tare și curat; valurile se alungă unele pe altele, cu guri înspumate; ochii se îmbată de culorile nuanțate la nesfârșit, ale orizontului, și în odihnă perfectă, zilele trec una după alta, fără să-ți poți da seama de ele. Timpul e împărțit doar de dangătul clopotului, prin care lumea e chemată la masă, sau la concerte.

Pe *„De la Salle"* comandantul și ofițerii au organizat tot felul de petreceri, spre a face ricane, și în alte două sau trei rânduri, s'au produs cu jocuri gimnastice, cu exhibițiuni de box, coruri și teatru de diletanți.

Timpul e mereu frumos și nopțile minunate rețin pe punte, până la ore târzii, pe călători.

INSULELE CANARE

Dela Havana, vaporul mergând prin sud, străbătuse Oceanul și Joi 4 Iulie, după amiază, sosim la cea mai extremă insulă a arhipelagului Canarelor.

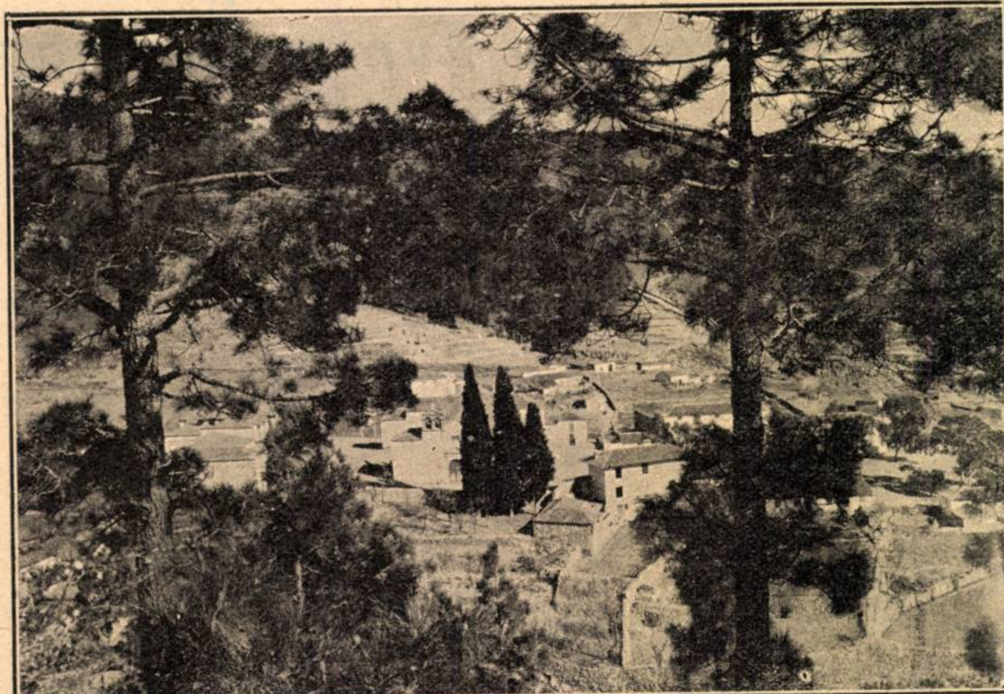
Suntem pe pământul continentului vechi.

Insula La Palma, prima pe care -o întâlneşte navigatorul venind din America, nu este prea mare şi nu are un port, unde vaporul să poată acosta. „De la Salle" ancorează în larg.

Cu toată marea agitată, zeci de bărci se adună în jurul vaporului: sunt negustori de tot felul, cari îşi oferă mărfurile. O parte din călătorii de clasa III-a, emigranţi, cari se înapoiază în patria lor, debarcă în această insulă Două bărci mari cu motor vin să-i conducă până la ţărm.

Turing-Clubul insulei — ca şi cel din Havana — a organizat o recepţie, pentru frumoasele europene, care se înapoiază dela Galveston. Primarul în persoană, cu barca sa cu motor, vine să salute şi să conducă la ţărm pe frumoasele domnişoare. Dar valurile neastâmpărate aruncă în dreapta şi în stânga, ridică şi coboară barca uşoară de lângă scara vaporului şi singure „Miss România şi „Miss Spania" au curajul să coboare. Ca să îmbărbăteze pe celelalte, ele trec în barcă, împreună cu alţi călători, cari porniau să viziteze insula. Se produce o neînţelegere şi iată că cele două frumoase, despărţite de grup, disperate, pornesc spre ţărm, în vreme ce toate celelalte au rămas pe vapor.

„Miss Spania", care e în patria ei, rămâne pe mal, însă „Miss România" face plimbarea înapoi şi răsuflă uşurată, când se regăseşte alături de mama sa şi între prietenele ei.



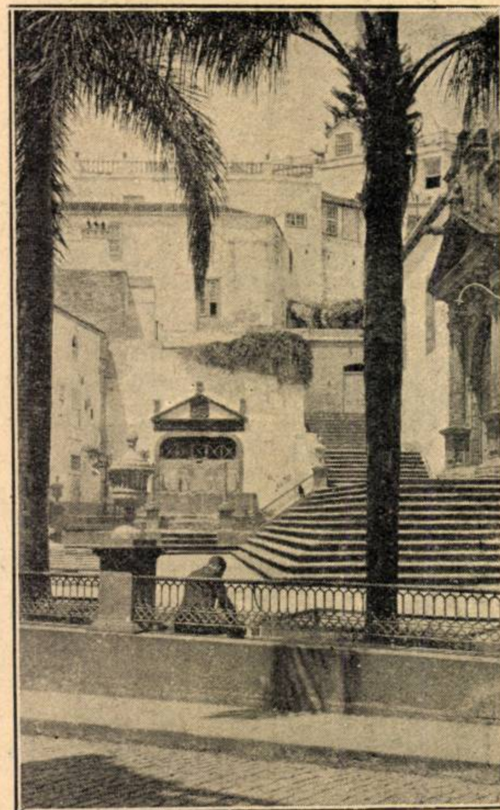
Vedere din Las Palmas, unde pinii şi palmierii se'nfrăţesc în veşnica vară din Atlantic



Cel mai mare crater de vulcan din lume se află pe insula La Palma (Canare), dar interiorul lui este stins de mult, astfel că se pot face excursiuni agreabile pe el

De data aceasta, descinderea se face în ordine şi frumoasele europene sunt primite la debarcader de o mare mulţime a oraşelului *Santa Cruz de La Palma*, capitala insulei. Petrecute de primar, de domnul Eduardo Ortiz Redondo, preşedintele Turing-Clubului din insulă, de ziarişti (în acest oraşel apar două ziare) şi de alte notabilităţi ale ţinutului, în şase automobile, vizitatoarele sunt conduse să vadă locurile mai interesante, ale acestei insule.

La Palma, ca şi celelalte insule Canare, e un ţinut vulcanic, un vârf de munte eşit din Ocean. Cu o climă dulce, întotdeauna aceeaş, acest ţinut, mai mult decât toate celelalte — pentrucă a păstrat ceva din sălbătăcia naturii — pare un adevărat paradis. In mijloc e craterul vulcanului stins, cea mai



Piaţa Constituţiei din Santa-Cruz (La Palma). Palatele înconjurătoare, sunt clădite în amfiteatru



PICTURĂ FOTOGRAFICĂ. Ilustrația noastră de mai sus, nu este reproducerea vreunui tablou celebru, lucrat de mâna unui renumit artist ci pur şi simplu un apus de soare în insula Teneriff (Canare)

mare gură din câte cască pământul, pe suprafața lui. De jur împrejur, în terasă, timpul şi omul prefac lava petrificată, în pământ fertil.

La Palma, după cum numele arată, e țara palmierilor. Cresc aci banani, smochini, eucalipți, vița de vie — din care se fac renumitele vinuri din insulele Canare — şi locuitorii se mulțumesc cu puțin, duc o viață liniştită şi mulțumită. Oraşul şi satele împrejmuitoare numără vreo sută de mii de locuitori.

In Santa Cruz de la Palma există o uzină electrică şi insula este administrată de un guvernator, numit de către spanioli. Este una dintre micile insule ale Canarelor, dar desigur cea mai pitorească.



Tip de fată tânără în port național, din insula La Palma. Imbrăcămintea ei, aminteşte de portul valencian din Spania

Drumul făcut mereu pe țărmul mării este admirabil lucrat şi ne conduce sus, la o terasă de unde priveliştea care se oferă ochilor e neasemuită. Domnul Eduardo Ortiz Redondo fotografiază frumusețile lângă crucea, care se găseşte înfiptă în mijlocul terasei.

Seara, ne înapoiem pe vapor şi *„De la Salle"* pleacă mai departe, spre cea de a doua dintre insulele Canare.

TENERIFFE

Şi de data aceasta vaporul nu poate acosta la țărm. Negustorii îşi aduc mărfurile pe puntea vasului nostru. Comandantul încă de mult excitase curiozitatea tinerelor domnişoare, povestindu-le despre minunățiile care se pot cumpăra, în insulele Canare: şaluri spaniole, câini mici de rasă şi păsări dintre cele care poartă numele insulelor. Scotocirea mărfurilor ne răpeşte mult timp.

Santa Cruz de Teneriff, e capitala insulei pe care am vizitat-o, are mult mai mult din oraşele spaniole, continentale, decât celelalte două insule. Magazine numeroase, cu lucruri meridionale, cu mătăsuri şi giuvaeruri; lângă țărm copii se cufund în adânc, spre a prinde cu gura gologanii pe cari, cei ce vor să se distreze, îi aruncă în apă; călăuze vin să ofere serviciile; barcagii se ceartă şi negustori îşi laudă marfa. Fructe multe şi extrem de eftine. Oraşul se desvoltă cu iuțeală şi amestecul de cocioabe şi palate, fabrici mari şi vile elegante, e cât se poate de pitoresc, aici. Pe străzi, spaniole oacheşe poartă poveri pe cap şi din când în când, agale, câte o cămilă, mânată de un copil, subliniază impresia de ținut african, a insulei.

Dar *„De la Salle"* porneşte în amiaza aceleeaş zile şi după câteva ore, sosim la

LAS PALMAS

Primirea făcută aci frumoaselor europene egalează pe aceea dela Havana. Cu brațe de flori legate în panglici cu culorile naționale, cu muzică şi mai ales cu mult entuziasm cele şapte domnişoare şi mamele lor sunt întâmpinate de un grup de scriitori şi ziarişti cari au organizat recepția. Capitala insulei, care se numeşte cu acelaş nume, *Las Palmas*, este un oraş frumos, cu grădini întinse, în care se înalță palmieri regali şi nenumărați banani. Cactuşii, atât de scumpi în Europa cresc aci în sălbăticie şi dau flori, de toate culorile.

Pe terasa celui mai mare hotel din oraş se oferă vizitatoarelor vin dulce, fructe şi ceai.

Comandantul vasului, dăruieşte „Miss României" şi Miss Franței" câte un cățeluş alb, cățeluşi de rasă pitică, nespus de drăgălaşi.

Şalurile grele de mătase, cusute în culori vii, ispitesc pe domnişoarele noastre şi fiecare îşi cumpără câte unul.

„Miss România", îmbrăcată cu şalul negru înflorit cu roşu, pe care şi l-a ales, pare o adevărată spaniolă şi primeşte toate sufragiile publicului entuziast.

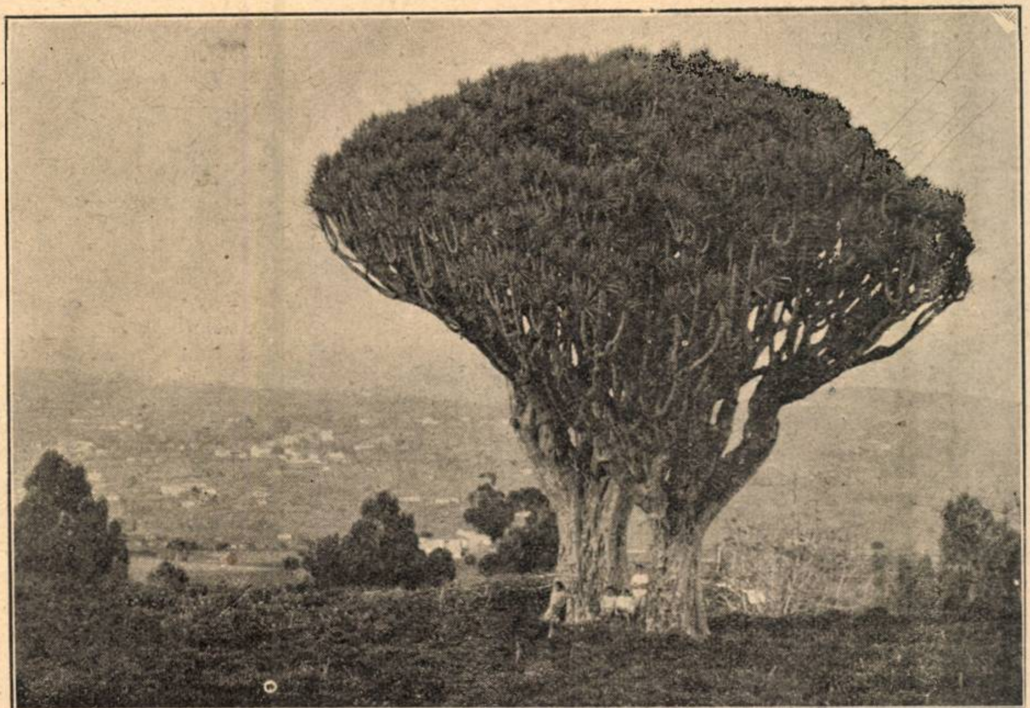
Mâhniți că nu asistăm la serbarea pe care au pregătit-o în grădina oraşului, ziariştii şi scriitorii, dintre cari amintim pe d-nii *Luis Cardenes şi José Cadenas del Mar*, ne conduc pe bordul vaporului, unde are loc un banchet, oferit de comandantul vaporului.

Iar la 2 noaptea, vaporul părăseşte ultima dintre insulele Canare, îndreptându-se spre nord.

In urma noastră rămân amintiri neşterse şi inimi săgetate de ochii frumoaselor europene.



O casă de locuit în Santa-Cruz (La Palma), construită în stil canarian, asemănător celui spaniol



Insulele Canare au şi un soiu de vegetație particulară. Astfel, vedem în fotografia de mai sus, doi arbori gemeni, supranumiți „dragos", cu rădăcini separate dar cu crăcile împreunate. Aceşti arbori durează câte 800—1000 ani, sunt enorm de mari şi se găsesc foarte des în cele trei insule Canare

Ochiul electric

Din aplicaţiile celulei fotoelectrice

Sub numele de **celulă fotoelectrică** se înţelege în ştiinţa modernă un organ foarte interesant, ale cărui aplicaţiuni în tehnică, din ce în ce mai numeroase în timpul din urmă, au condus la rezultate aproape miraculoase.

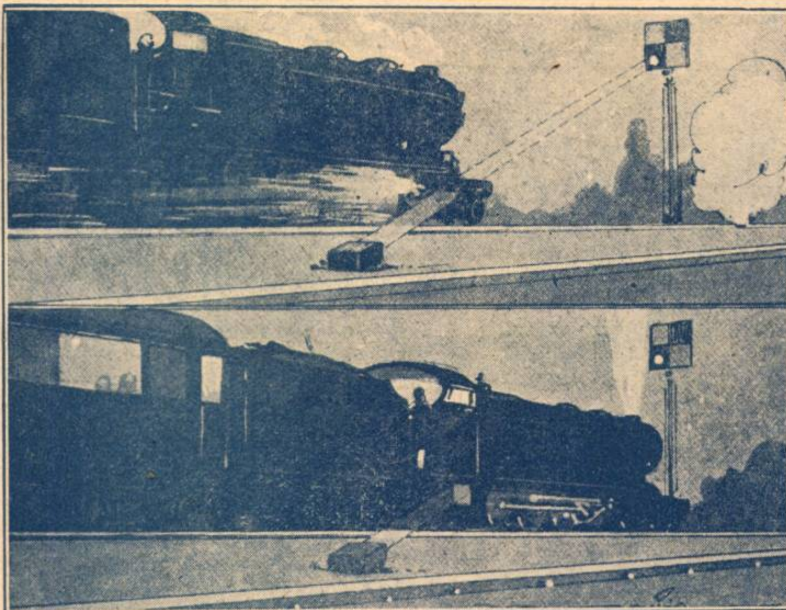
Ca înfăţişare exterioară, celula fotoelectrică se prezintă sub forma unui bec de lumină electrică. In realitate, ea se compune dintr'un tub de sticlă, în care s'a practicat vidul, prevăzut pe o parte din pereţii interiori cu un strat metalic de potasiu, sodiu sau altă substanţă potrivită, iar pe partea opusă tot în interior cu un al doilea electrod metalic în formă de inel.

Dacă reunim între ei, în exterior, printr'un conductor cei doi electrozi ai celulei, se constată, că oridecâteori o rază de lumină cade asupra stratului metalic, se naşte un curent electric, în circuitul format din celulă şi conductorul exterior. Imediat ce raza de lumină încetează, dispare şi curentul în circuit. Mai mult încă, se observă că, cu cât e mai mare intensitatea luminoasă a razei ce atinge pojghiţa metalică, cu atât creşte şi intensitatea curentului electric corespunzător, căci există o proporţionalitate între gradul impulsiunei luminoase şi intensitatea curentului electric corespunzător la care dă loc. In chipul acesta, celula foto-ceapă impulsurile luminoase, pe care le traduce în efecte electrice corespunzătoare, el a primit şi denumirea foarte sugestivă de **„ochiu electric“**, care redă într'o imagine plastică funcţiunea lui fundamentală.

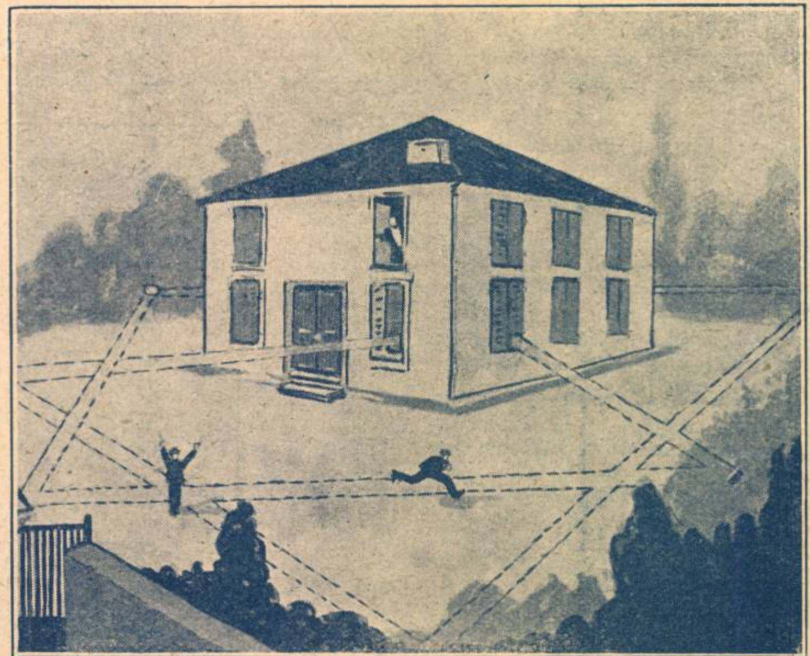
Desigur, ochiul electric e comparabil cu ochiul nostru care transmite, prin nervi la creer, impresia de lumină; dar celula fotoelectrică e capabilă de o percepţie mult superioară şi are o sensibilitate mult mai ascuţită. Intr'adevăr, nuanţe şi variaţiuni de lumină, care scapă vederei noastre, impresionează totuş, organul foto-electric, care traduce în curenţi electrici, cele mai uşoare impulsuri luminoase.

De altfel, utilizarea ochiului electric nu se reduce numai la transmisiunile de imagini. Este drept că cercetările şi străduinţele depuse în acest domeniu, în vederea perfecţionării procedeelor de televiziune, au condus în scurt timp la realizarea unor celule foto-electrice cu o sensibilitate din ce în ce mai ridicată. Odată, însă, cunoscute şi folosite preţioasele lor proprietăţi, o întreagă serie de aplicaţiuni practice au apărut, realizate pe baza principiului fotoelectricităţii.

Astfel într'o prelegere recentă, ţinută la



Semnalizare optică la trenuri prin raze infraroşii



Centură de raze invizibile infraroşii pentru paza unui local contra infractorilor, cu semnal de alarmă automată

electrică serveşte ca un organ de transformare a razelor de lumină în energie electrică; fenomen de unde derivă şi denumirea ei de **„foto-electrică“**.

Această proprietate reprezintă calitatea fundamentală şi caracteristică a celulei pe baza căreia s'au creiat diversele ei aplicaţiuni în ştiinţă şi tehnică. Astfel, sufletul diverselor sisteme pentru transmisiunea prin electricitate a imaginilor fixe sau mişcătoare, constituind domeniile **foto-telegrafiei** şi **televiziunei**, este celula fotoelectrică. Deoarece acest organ ruşeşte să per-

„Westinghouse Electric Comp.“ din America, asupra diverselor şi ultimelor utilizări ale celulei fotoelectrice s'au prezentat şi demonstrat în public o serie foarte variată şi interesantă de aparate realizate în laboratoarele societăţii, toate bazate pe principiul acestei celule şi capabile să realizeze o sumă de servicii de o utilitate practică imediată.

Primul aparat prezentat a fost un dispozitiv de alarmă contra incendiului, funcţionând totodată şi ca stingător automat.

Pentru demonstraţia aparatului s'a dat foc unui amestec de petrol şi benzină într'un rezervor. Fumul gros produs de incendiu, întunecând o rază de lumină abia perceptibilă, declanşa imediat un releu comandat de celula fotoelectrică, care dă naştere la un puternic sunet de alarmă. In acelaş timp se producea injectarea unui curent intens de acid-carbonic asupra fo-



Aparat de înregistrare foto-electric a numărului persoanelor ce intră într'o sală

cului, care era, astfel, repede înnăbuşit.

„Ochiul electric“ al acestui aparat este sensibil la cei mai uşori nori de fum şi reacţionează totdeauna prompt. Un al doilea aparat prezentat, consta dintr'o curea lată de transmisie, ce se rotia în faţa unei celule fotoelectrice, transportând o sumă de obiecte împachetate. Aparatul funcţiona ca un dispozitiv de triere, dând în lături şi aruncând într'o cutie special amenajată, toate pachetele ce nu erau prevăzute cu o anumită etichetă necesară şi transportând celelalte pachete normale la destinaţia lor.

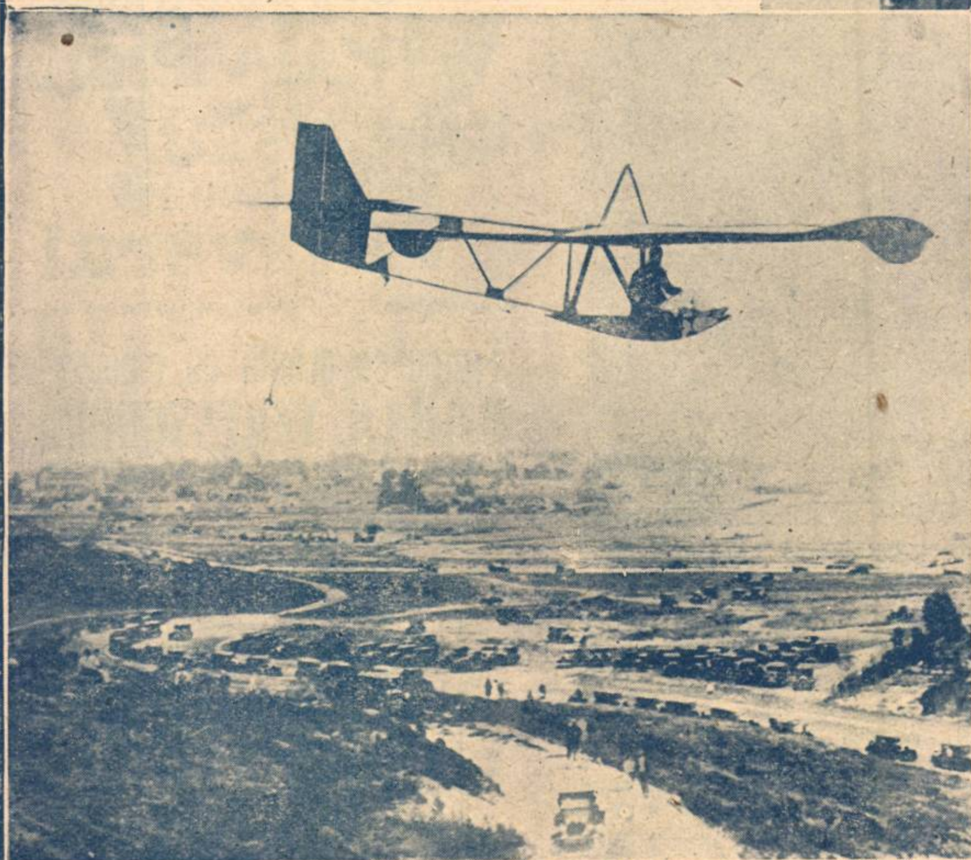
Acelaş principiu al clasărei şi sortării diferitelor obiecte a fost realizat apoi pe baza diferenţelor de culoare. Este evident că asemenea lucrări, realizate de altfel cu o deplină preciziune, sunt destinate să înlocuiască munca unui funcţionar de supraveghiere, automatizându-i serviciul în modul cel mai raţional. Tot în aceeaş ordine de idei a substituirii unui oficiu de control, s'a demonstrat şi un interesant aparat foto-electric, care aşezat la uşa de intrare a unei săli de conferinţe, înregistra în mod automat numărul tuturor persoanelor intrate în sală. Funcţionarea lui se explică în modul următor. Trecerea unei persoane în fa-

(Continuare în pag. XIV-a)

CURIOZITATI

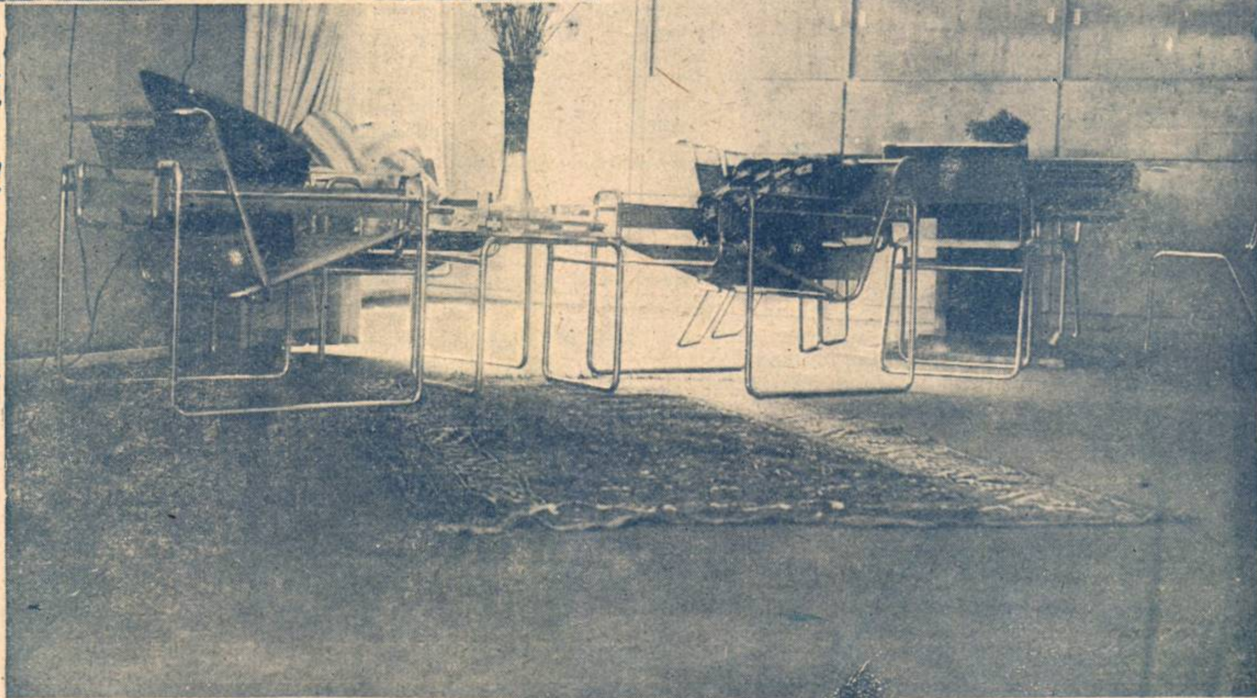
William Alwood, un aviator american, și-a construit la Politechnica din San-Diego, un aparat fără motor, cu care străbate acum toată California.





Fotografia noastră reprezintă două cântărețe siameze în port național, cu instrumentele lor, în formă de banjou-uri

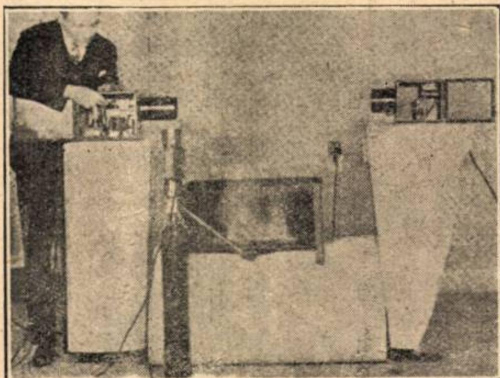
Cea mai modernă casă din Berlin poate fi cu drept socotită casa Profesorului Dr. LEWIN. Fotografia noastră reprezintă una din încăperile casei



(Urmare din pag. XXII)

ţa aparatului are ca efect interceptarea unei raze de lumină, care fiind astfel mereu întreruptă în parcursurile ei, influenţează în acelaş ritm celula fotoelectrică. Aceasta la rândul ei dă naştere unui curent cu acelaş număr de întreruperi, care sunt înregistrate şi totalizate de un contor special.

Tot printr'o înregistrare automată bazată pe acelaş principiu, s'a introdus în imprimeriile speciale de bancnote un control riguros şi simplu al numărului hârtiilor operate în diferite faze, în scopul înlăturării unor posibilităţi de falşificare. Deasemenea verificarea bancnotelor false se realizează mai lesne, cu ajutorul unui dispozitiv fotoelectric, care serveşte la discernarea culoarei exacte a bancnotei.



Dispozitiv foto-electric de alarmă pentru caz de incendiu, funcţionând şi ca stingător automat

Dispozitivele de înregistrare automată, pe baza principiilor fotoelectrice, găsesc apoi utilizări în nenumărate domenii din viaţa practică. Aşa de ex. se fac în prezent încercări într'un tunel de circulaţie subterană, din New-York, cu un asemenea aparat, destinat să „numere" toate automobilele ce trec prin tunel. Intr'adevăr vehiculele, prin trecerea lor, aruncă o umbră asupra „ochiului electric", care determină funcţionarea contorului de înregistrare. Acest dispozitiv ingenios şi simplu permite nu numai înregistrarea numărului total de vehicule, dar face cunoscut totodată, graţie unui control special, şi numărul exact al maşinilor care se găsesc la un moment dat în tunel.

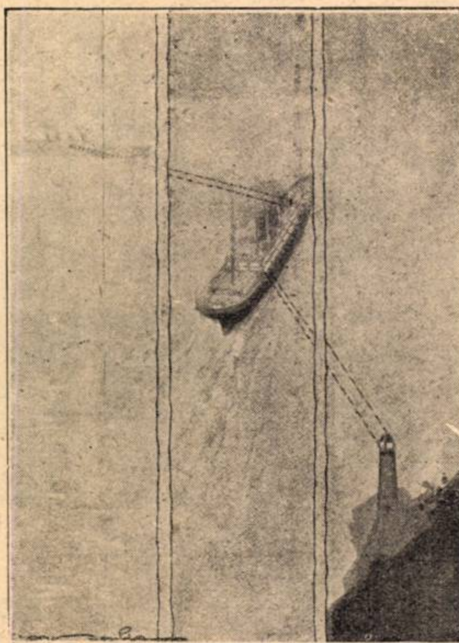
Această cifră este necesară pentru aprovizionarea cu aer a tunelului. Pe de altă parte, o casă de ascensoare a introdus în cabinele ascensoarelor dispozitive fotoelectrice, destinate să împiedice pornirea ascensorului, atâta timp cât o persoană se află în deschiderea uşii.

Celula fotoelectrică îşi găseşte o utilizare şi în industrie, asigurând o economie în combustiunea cărbunilor. Introdusă în interiorul coşului, ea face oficiul de control al gazelor arse, atrăgând atenţia printr'un semnal de alarmă, imediat ce fumul devine prea gros, din cauza unei combustiuni necomplete.

Interesant este faptul că în unele aplicaţiuni, radiaţiunile luminoase ce impresionează celula fotoelectrică nu trebue să fie neapărat raze vizibile pentru noi. Se ştie într'adevăr că 'n afară de cele şapte radiaţiuni elementare ale spectrului luminos, singurele perceptibile pentru organul nostru de vedere, mai există şi radiaţiuni de lumină exterioare spectrului, la care ochiul omenesc nu este sensibil; acestea sunt razele ultraviolete şi infraroşii. Deşi invizibile pentru ochiul omenesc, ele pot impresiona totuş „ochiul electric". Intr'adevăr, fizicianul francez Fournier-Cema a construit o celulă fotoelectrică specială, pentru razele infraroşii, care reacţionează în acelaş mod ca aceea obicinuită.

O aplicaţie interesantă a acestor raze invizibile, destinată să asigure un excelent dispozitiv de pază, a unui tezaur, imobil sau în general a unui loc oarecare, este următoarea:

Se introduc, în locuri ascunse lămpi, care radiază raze infraroşii dirijate astfel graţie unui sistem de oglinzi, încât să impresoare ca un hotar închis din toate părţile, locul ce trebue păzit.



Orientarea vaselor pe mare prin raze invizibile infraroşii

In cazul când un răufăcător ar străbate acest „brâu de raze", pentru a pătrunde în interiorul lui, radiaţiunile sunt imediat întrerupte şi acţionează prin intermediul ochiului fotoelectric un semnal de alarmă.

Razele infraroşii, reuşind să pătrundă prin cea mai deasă negură, pot servi ca mijloc de orientare pentru vapoare în navigaţia lor pe mare.

Intr'adevăr, această lumină invizibilă permite unui far de emisiune de pe coastă să atingă întotdeauna un vapor. Acelaş dispozitiv poate fi utilizat între două vase pentru reperajul lor relativ în larg.

Insfârşit, celulele fotoelectrice speciale pentru lumina infraroşie pot fi utilizate cu succes şi la căile ferate, ca o completare a dispozitivelor de semnalizare optică.

In toate aceste multiple şi variate aplicaţiuni, a căror enumărare este departe de a fi completă, „*minunea*", e realizată pe baza unuia şi aceluiaşi principiu, pe care l-am anunţat de la început: transformarea, graţie ochiului electric, a razelor de lumină, în curenţi electrici. E drept că intensitatea acestor curenţi este în general foarte slabă; totuş, ea e suficientă pentru a acţiona un releu sensibil, care declanşează un dispozitiv înregistrator, sau un semnal de alarmă.

Domeniul de aplicaţiuni practice al ochiului electric, atât de întins, promite să se lărgiască tot mai mult, din zi în zi.

Omul foto-electric de mâine, „*Telelux*" va reuşi, desigur, să înlocuiască, pe cale automată, o mare parte din serviciile monotone de control şi înregistrare, pe care le îndeplineşte astăzi, încă, personalul omenesc, şi va reprezenta astfel un factor însemnat de progres în lupta de eliberare a omenirei.

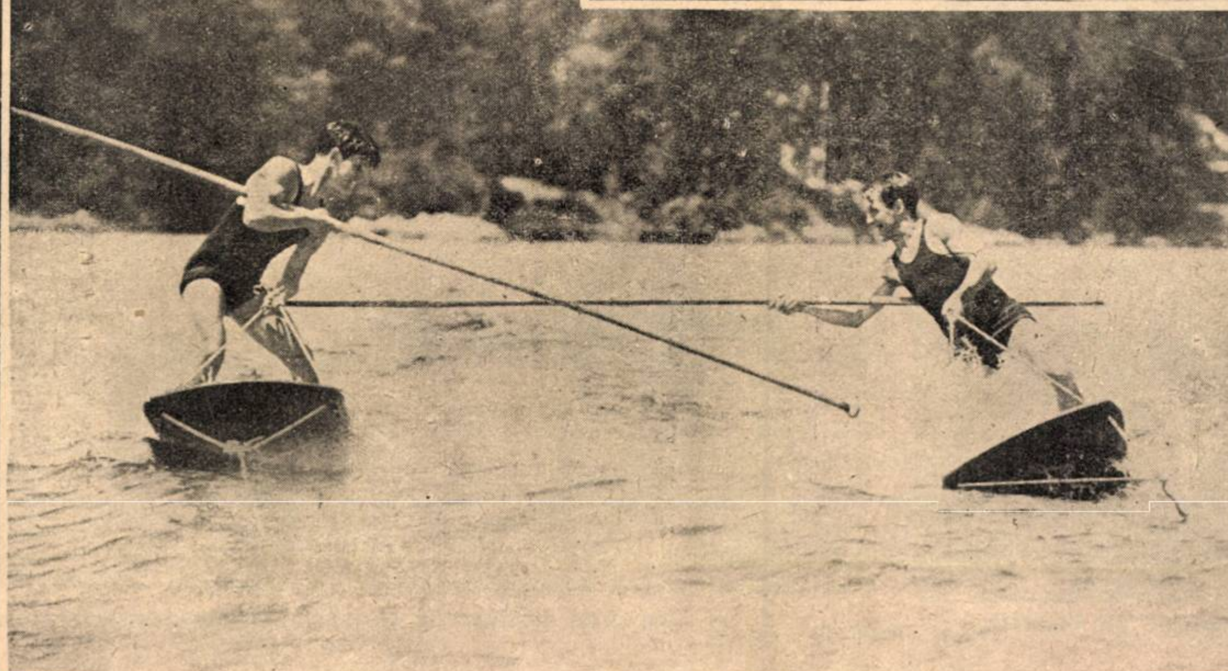
OAMENI FAPTE ȘI IDEI



Bleriot, primul aviator care a trecut în zbor Canalul Mânecii, după 20 ani a refăcut — cât de ușor — acelaș parcurs.



Cel mai tânăr înnotător din lume, prezentat în fotografia noastră este Paul Clary, din Springfield (U.S.A). Este șampionul regiunii sale la înnot.



TOURNOI MODERN. Doi tineri pe scânduri de călărit valuri, încearcă să se doboare reciproc cu câte o prăjină lungă de lemn.

In va



Orăşenii se răcoresc la grădini

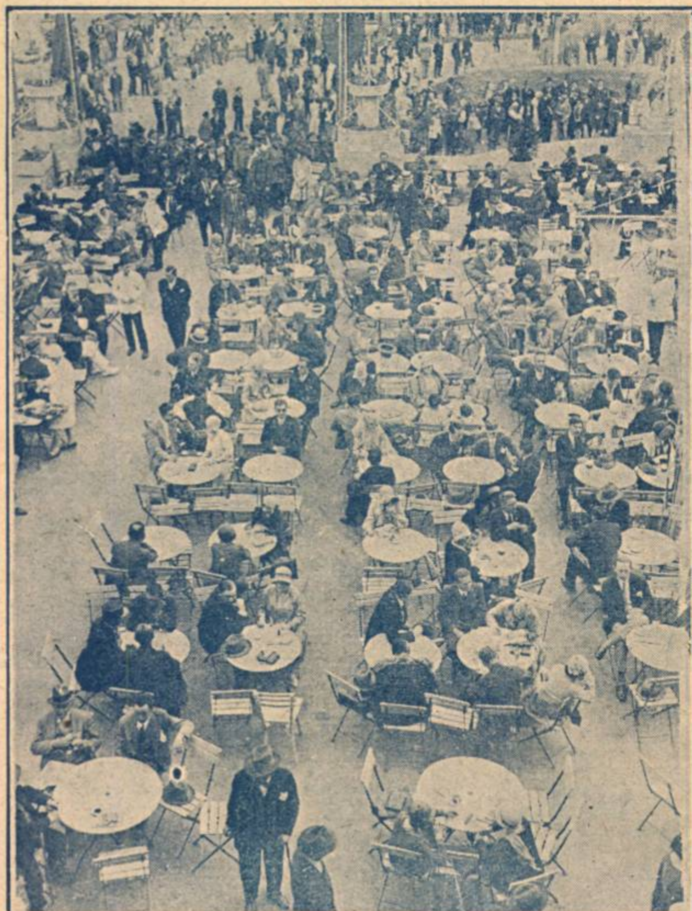


Ţărani la seceră....

SIMFONIA CÂM



Priveliştea la munte



Pe terasa cunoscutului „Picadilly" din Capitală

LA MUNTE

Ozon, Coty, toalete 'ncântătoare,
Şi poţi să faci escursii pitoreşti
Pe urmă, însă, tenul ţi-l cojeşti...
Mai bine e în parc, ferit de soare.
Bandiţi, cu atacuri înfiorătoare,
Răpiri romantice ca din poveşti...
Ei, toate astea nu's la Bucureşti
Acolo omu 'n plină proză moare.
Şi ca să moară, amica, de obidă,
Duduia îi descrie un miraj:
Ieri am făcut o straşnică partidă
In munţi, şi am avut nespus curaj...
De fapt, e tot aceeaş insipidă
Partidă de bezigue şi mariaj.

LA ŢARA

Ei n'au vrut „Staţiune balneară"...
Cu perne şi tingiri, căţel, purcel.
Ei au plecat, având un singur ţel:
Să guste-o lună tihna dela ţară.

Să scape de urbanul spleen văratec
De traiul vilegiaturist banal
Au nimerit în colţul singuratec,
Exact ca din Depărăţeanu Al.

Şi simt, Viaţa la ţară delicioasă
Când îi mănâncă ploşniţele'n casă
Şi şoarecii le umblă prin dulap.

Când noaptea latră câinii fioroşii
Şi'n zorii zilei prind apoi cocoşii
Să cânte până-i năucesc de cap...

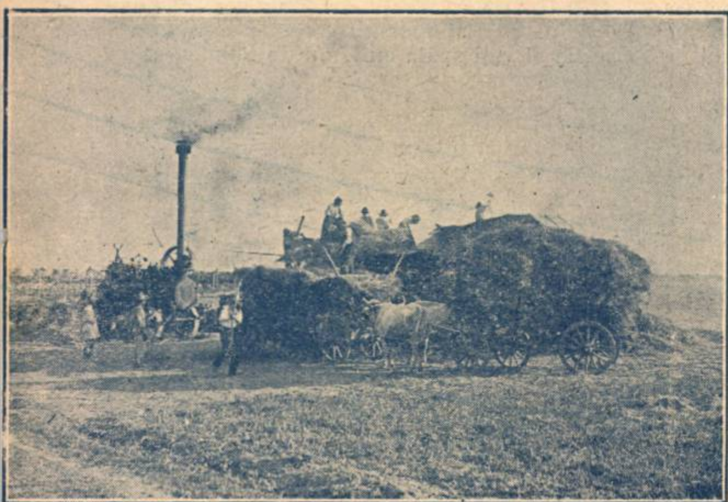


In fotografia de mai s
vedea doi amici ai ţării
plaja din Lido (Veneţia)
unul citeşte „Dimineaţa
lalt savurează „REALITA
TRATĂ".



Un grup de tineri la strandul „Kisseleff, desenează pe nisip, titlul

...canță



...PULUI

...și la mașina de treerat...



Sătenii se încălzesc la horă

LA MARE

Sirene blonde, brune și șatene.
Matroane grăsulii și veșnic demne
Dând tineretului grave consemne,
Se plâng de reumatism și de migrene.
Un june face disperate semne,
Unei dudui fricoase cu lungi gene :
Te-asigur că pe-aici nu sunt balene,
Iar marea, azi, par'că de untdelemn e.
Dar seara, sub a lunei dulce vrajă
A ațipit pustie 'ntreaga plajă
Și e stăpână numai Doamna Mării.
Cum să n'o dea cu toții-acum, uitării,
Când sus la cazinou, câte-un jazz-band
Incepe iar: Ich Kuesse Ihre Hand...

LA ORAȘ

Nevasta e la băi cu copilașii
Din când în când o ilustrată-i scrie
El a rămas acasă'n văduvie
Și la birou îl mână zilnic pașii.

In casă e miros de naftalină
Și e hârtie-albastră la ferești.
Stăpânul nădușește'n București
De par'că ia un chil de aspirină.

Stropește glastrele cu maci și nalbe
Și cățelușului dă de mâncare,
Doar pe'nserate iese la plimbare.

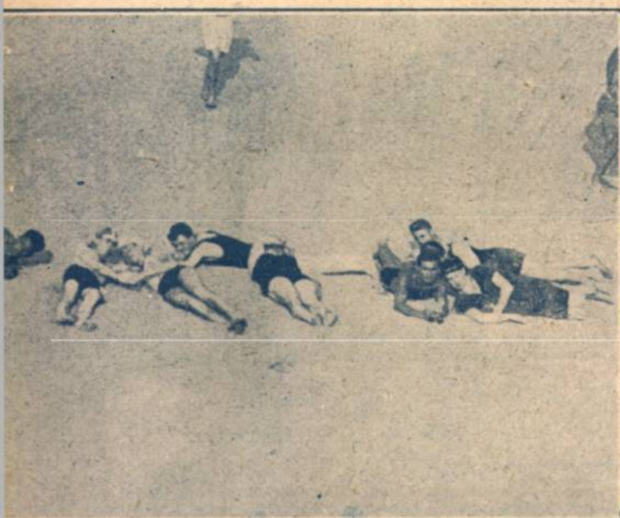
Iși șterge nădușeala de pe frunte
Visându-se pe culmea unui munte
Și strigă: chelner, încă două halbe.

DUDUIA GRADINARIȚA

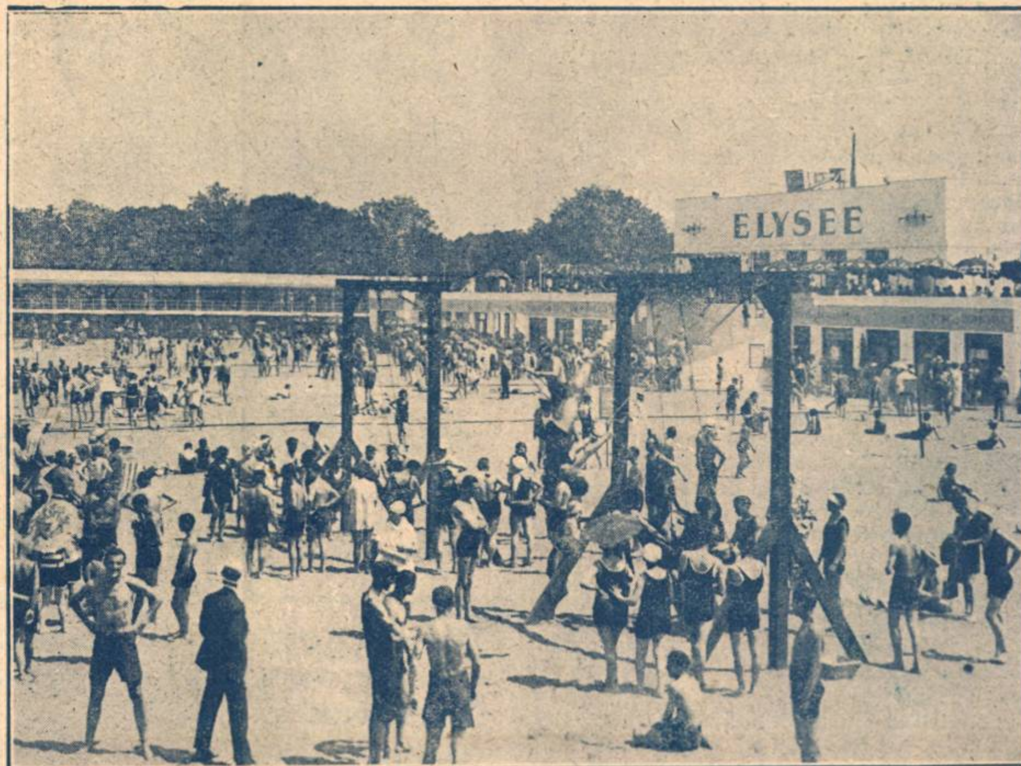
...us, putem
...noastre, pe
..., din cari
..." iar celă-
...TEA ILUS-



Copiii fac bae ori unde au posibilitatea și jocurile se încing cu regularitate



... revistei noastre „REALITATEA"



La „Strand". Aglomerație la aparatele de gimnastică.

Poşta Laurei

IENNY AVOCATĂ. — Oh! de trei ori Oh! Ce scrisoare lungă, cât o pledoarie de avocat. Ce facem cu recomandaţia mea fiţi scurte vă rog! Totuş curaj Laura şi începe: Utilizaţi crema mea e inofensivă. Faceţi aburi fierbinţi seara apoi daţi crema. Pudra ce utilizaţi e bună. Tenul de marmoră e un dar natural, nu se capătă cu creme. Totuş noi vom căuta să îmblânzim natura.

LA CURIEUSE D'AVENIR. — Dacă ar şti cel ce vă va săruta braţele că sunt rase la 2 zile cu maşina de ras, s'ar lăsa păgubaş. Pentru D-zeu, lasă maşina de ras, pentru barba domnilor. Utilizează cu răbdare apă exigenată concentrată, până te vei mărita scapi de păr.

ILEANA GINGAŞA. — Iată un lucru cu care m'ai băgat în cofă! Cum se produc petele de ficat?! Habar n'am, procesul fizic din corp şi urmările pe obraz ale d-lui Ficat. Incearcă soluţia cu Hidrochinonă din revistă şi comunică-mi.

SANDA ALBU. — Apa de la Sacha din revistă pentru constipaţie cât pentru anemie, fiole de Hemostil Rousell, sau mai bine veţi frige ½ kgr., carne muşchi pe grătar, o veţi tăia mărunt şi o veţi stoarce prin maşina de făcut piure de cartofi. Sucul ca 2 linguri de supă îl veţi bea în fiecare dimineaţă. Veţi mânca feculente şi dulciuri multe.

DANKA CERNESCU. — Exact ca Flora de Parma din revistă. Pentru pârleală gălbenuş de ou cu glicerină şi lămâie va fi o maioneză bună.

FLORA G. — Veţi unge pielea cu : Unt de Cacao 30 grame. Glicerină 15 grame. Apă de roze 30 gr. Lanolină 15 seara. Pentru sâni veţi purta soutienne mereu, veţi mânca făinoase, nuci, castane şi dulciuri. Fricţiuni cu alcool de Lavandula şi duşuri reci.

NATASA L. — Cum preparaţi laptele de migdale din cremă ? Ori îl luaţi gata de la o farmacie. Crema e bună; depinde de ingredientele ei, dacă sunt exact puse. Pentru a vă menţine frumuseţea: Aburi de lapte ferbinte seara apoi apă foarte rece. Crema la 2 seri odată, iar, o zi pe săptămână, soluţia Sabouraud. Odată pe lună un purgativ, zilnic gimnastică, duşuri reci, voie bună şi zâmbet pe buze.

NU MA UITA. — Pentru a închide părul blond: Tra China 20 gr. Alcool de Lavandula 100 gr. Ulei de ricin 10 gr. fricţionaţi părul de 2 zile. Lemnul de panama închide deasemenea părul. Pentru pata de pe nas : Hidrochinonă 1 gr. Alcool Camforat 50 gr. Glicerină 15 gr. în fiecare seară.

GHIŢA. — Dragă Ghiţişor sunt flatată şi confuză de aprecierile ce mi le torni în cele 2 pagini. Pentru a avea mâinile albe diafane iată : In fiecare seară glicerolat de amidon cu lămâie. Dimineaţa le vei spăla cu făină de migdale şi săpun. Nu mai utiliza crema ce mi-ai spus, că, altfel, ajungi cu obrazul pergament. Utilizează laptele de migdale sau crema mea. Pentru punctele negre cu coşuri de 2 mm (le-ai măsurat ?) utilizează soluţia Sabouraud cu camfor.

NARCISE. — Crema ce utilizezi nu e rea. Pentru pete receta dela Flora G. din revistă. Pentru coşuri soluţia: Alcool camforat 50 gr., glicerină 15 gr. Resorcină 1 gr. Sulf. 2 gr.

I RADULESCU. — Insoară-te şi vei încărunţi, sau treci prin câteva decepţii şi rezultatul va fi bun pentru păr. Nu există alt remediu. Dar pentru a înegri firele cărunte există; vrei unul? Aştept răspuns.

CICI IAŞI. — Drăgălaşe Cici eşti o mică pretenţioasă. Alcool rectificat. Masagiile le veţi face cu vaselină. Făşiile de cauciuc le veţi găsi la un magazin ortopedic. Nu ştiu dacă în Iaşi există.

RENA NICOLAU. — Ce fel de sfat îmi ceri, scrisoarea e f. încurcată.

SUZY. — Nu te otrăvi că n'ai de ce. Coşurile de pe obraz nu sunt motiv de otrăvire la 20 de ani. Urmează cu răbdare remediul dat. Din 12 buline cu sulf nu trec ca prin minune coşurile. Un autovaccin nu costă scump. Nu ştiu exact.

SUZI SAXOFON. — Pentru porii dilataţi, Acet aromat 100 gr. Menthol 1 gr. Glicerină 20 gr. Pentru îngrăşat mâncaţi dulciuri şi făinoase multe. Beţi lapte. Luaţi dimineaţa miere cu unt şi o fiolă de Hemostyl Roussel.

FLOARE DE LIANĂ. — Ai curaj; eu cred că exagerezi puţin. Vei unge genele cu ulei de ricin în fiecare seară. Pentru ten vei face exact ca Nataşa din revistă şi crema mea. Pentru sâni ca Flora G. care mă întreabă acelaş lucru. Mâinile le vei unge cu glicerolat de amidon şi le vei spăla cu făină de migdale. Eşti încă f. tânără.

PER ASPERA AD ASTRA. Pentru pata de pe frunte: Bismuth subnitric 2 gr. Precipitat alb 1 gr. Ung emoliens 30 gr. Perhidrol 5 picături. Contra tenului uscat utilizaţi crema mea.

RICA. — Ce înţelegeţi dv. prin „peri răi" pe care i-aţi scos cu un cleşte? Veţi face comprese seara cu ac. boric. Nu veţi citi sau lucra seara. Veţi unge pielea roşie inflamată cu Ung precip. galben.

ANIŞOARA. — Utilizaţi Eau Salé negru sau şaten. Vă veţi spăla părul şi apoi veţi aplica tinctura cu o periuţă. E cel mai bun.

ANNA-MARIA. — Crema Tokalon negrasă, cutia verde. Vaselina pură e bună, dar ce fel de ten aveţi d-voastră.?

MELIOARA. — Vreţi să vă îngrăşaţi numai la picioare? E imposibil scumpa mea. Pentru păr îl veţi spăla cu lemn de Panama sau Kaiser Borax.

P. S. — Rog, încă odată, insistent pe drăguţele mele cititoare, banda de abonament, scurtimea în stil şi a nu mai scrie cu creionul pe cărţi poştale. Sunt aglomerată cu scrisori încă din Aprilie la care nu parvin să răsbesc cu răspunsul.

LAURA

NUMAI CU ZECE LEI O CĂLĂTORIE IN SPANIA! O puteţi face stând acasă, în fotoliu, şi cetind notele de călătorie ale d-lui Romulus Cioflec, care vă va călăuzi prin peisagiile minunate ale ţării, printre monumentele civilizaţiei ei vechi şi noui, introducându-vă în viaţa socială şi politică a poporului spaniol.

Lucrarea a apărut sub titlul Cutreerând Spania **în BIBLIOTECA DIMINEŢII.** Preţul 10 lei.

SE APROPIE TOAMNA!











1 Mantou de blană cu mânecă duble şi guler obicinuit de vulpe

2 Rochie simplă de crêpe Marocain cu o garnitură de voile georgette

3 Mantou de blană cu guler de vulpe albastră

Fig 4 Rochie de stradă bleumarin închis, cu garnitură albă, manşete originale şi dantelă capă.

Costum de rips negru, jacheta garnisită pe 3 sferturi cu benzi de hermelină.

Figurile Ecranului

Ricardo Cortez

RICARDO CORTEZ s'a născut în ziua de 13 Martie 1900 la Viena, din mamă spaniolă, — o cântăreaţă reputată — şi din tată austriac — un prozaic om de afaceri. Dar peste 3 ani dela naşterea lui, părinţii au trebuit să părăsească metropola Austriei, stabilindu-se la New-York.



La 11 ani, rămase orfan de tată. Şi toată averea lor pierzându-se în afaceri, el trebui să intre practicant într'un birou.

Dar Hollywood-ul l-a atras şi pe el şi într'o zi pe când vagabonda prin acest oraş, regisorul Robert Ellis, îl întâlni şi observând unele calităţi fotogenice la Ricardo Cortez, îl angajă pentru un mic rol din „The Fringe of Society".

După ce mai joacă în „The Imp" şi „Thimble" el revine la afaceri. Insă firma de care fusese angajat, văzându-l prea distrat, n'a întârziat să-l concedieze.

Revenind la Hollywood reuşeşte să obţină un contract pe cinci ani cu „Paramount". Aci joacă în diferite filme, unele de mare succes, care îl fac cunoscut în toată lumea.

Ultimul lui film mai însemnat a fost „Femeea vampir" cu Greta Garbo. Astăzi Ricardo Cortez e angajat de „F. B. O.".

Unde mergem?

TEATRUL CARABUŞ reprezintă superbul spectacol „Miss Revista", de N. Vlădoianu şi N. Constantinescu.

PARCUL OTETELIŞANU „Amedeu Stânjenel". In ansamblu, **Maximilian.**

LA TRIANON putem admira un superb film de mare montare.

SELECTUL proiectează o extraordinară lucrare cinegrafică.

CINEMA BOULEVARD PALACE reia un minunat film de mare succes.

CAPITOLUL reprezintă o premieră superbă care va face senzaţie.

CINEMA „REX", proectează un film de mare fast şi lux.

„TERA" reprezintă cele mai frumoase filme de aventuri americane.

Grădina şi sala cinematografului „**Filantropia**" au redeschis sub o nouă direcţiune şi reprezintă, cu preţuri populare, cel mai frumos film al sezonului. Completare un jurnal şi o comedie în 2 acte.

Poşta cinefililor

O ADORATOARE A FILMULUI. — 1. Nu cred ca Lya Mara să joace teatru. 2. Nu, Iwan Mosjoukine nu se trage din părinţi ruşi. 3. Ramon Novarro are 30 de ani. 4. Nici odată nu m'a interesat religia artiştilor astfel că sunt în imposibilitate de a vă răspunde la această întrebare.

JEAN BERONE. — Cercetaţi „Realitatea Ilustrată" No. 4., anul curent.

MISTER DOUG. — 1. Douglas Fairbanks este însurat cu Mary Pickford; 2. Wilma Banky este măritată cu Rod la Rocque. Ai câştigat pariul?

A. PETRESCU-TECUCI. — Arna Lissy, 20 Decembrie 1904; Clive Brook, 1 Iunie 1891; Clara Bow, 8 August 1906; John Barrymore, 15 Februarie 1882; Ricardo Cortez, 13 Martie 1900; Bebe Daniels, 14 Ianuarie 1901; Willy Fritsch, 27 Ianuarie 1901; John Gilbert, 10 Iulie 1895; Vivian Gibson, 14 Mai 1898; Thomas Meighan, 4 Aprilie 1879; Oscar Marion, 4 Februarie 1894; George O'Brien, 16 Mai 1891; Laura la Plante, 7 Noembrie 1905; Norma Schearer, 2 Aprilie 1901; Gloria Swanson, 27 Martie 1897; Victor Varcony, 31 Martie 1891. Altădată cred că vei fi mai redus.

COCA R. IAŞI. — „Epopeea aerului" e un film american realizat de William Wellman, după un scenario original de John Monk Lannders. Iată distribuţia: Charles Rogers (John Powell), Richard Arlen (David Armstrong), Garry Cooper (locot. White), Clara Bow (Clara Preston), El Brendel (August Schmidt), Richard Tucker (comandantul), Johina Ralston (Sylvia Lewis), Smith (sergentul) şi Arlette Marchal (pariziana).

I. C. RADULESCU. — Olaf Fjord, Berlin W. 15 Hantenerstr. 18. Charles Vanel, Nogent-sur-Marne, Ile des Loups (Seine). Maxudian, Paris (VI-e), 15 rue Madame. Evelyn Brent, c/o Paramount studios, Hollywood, Calif.

BENIAMIN RUD. — Nu există decât un singur Emil Iannings. Şi acest artist a interpretat pe generalul rus din filmul „Ironia Destinului". (Ultima poruncă). El trăeşte încă. Actualmente se află la Berlin, căci a refuzat să joace în filmele vorbitoare americane. E născut în America dar e de naţionalitate germană. Vivian Gibson e de naţionalitate engleză.

TITUS



RAMON NOVARRO, cel mai iubit artist al Americei, fotografiat cu animalu-i favorit, un pui de leopard

De vorbă cu Werner Fuetterer

După trei ore de alergătură şi graţie concursului baronului von Meiden, îl găsesc pe Werner Fuetterer în compania celorlalţi camarazi şi camarade, la masă într'o grădină de vară. Von Meiden mă recomandă şi *Fuetterer* foarte gentil mă invită să stau între el şi *Marcella Albani*. Imi venia greu să-i pun întrebările cu care venisem pregătit, nevoind să-l deranjez dela masă, mai ales că mânca porumb fiert muiat în unt, mâncarea lui favorită, după cum mi-a spus-o, — însă după o privire prietenească, mă încurajă:



— „Puteţi să mă întrebaţi ce vreţi ; vă voi răspunde cu plăcere, căci e totdeauna agreabil **să stai de vorbă cu un gazetar. Vorba vine *stai*, căci noi *şedem* amândoi".**

— *„Când aţi filmat pentru prima dată, şi cu ce ocazie ?"*

— „In 1925 urmam la Berlin şcoala lui Reinhardt. Jucam roluri mici în teatru. In Noembrie am fost angajat de o firmă suedeză, pentru un rol secundar într'un film, de-altfel fără mare importanţă. Acest angajament mi-a procurat însă mari neplăceri, deoarece întârziând la filmare, am pierdut un angajament mult mai bun la teatrul din Wiesbaden. Reîntors la Berlin, n'am avut de lucru cinci luni de zile.

Nu vă descriu acele cinci luni, pentru că socotesc că vă imaginaţi singur.

Am suferit foarte mult; toată ziua umblam după un post sau angajament pe la toate teatrele şi casele de filme din Berlin. O rază de speranţă mi se ivi. Se turna „Faust" !

Ştiam că va fi o montare mare şi speram să pot ocupa şi eu un loc şi într'adevăr mi s'a încredinţat rolul — ce-i drept, cam simplu — al îngerului. Timpul trecea şi mă gândiam, cu teamă, că voi pierde şi acest angajament de scurtă durată.

Am avut însă noroc că m'a remarcat Karl Grüne, care mi-a dat un rol frumos în „Fraţii Schellenberg", alături de Conrad Veidt. Sub aceeaş regie am mai jucat vre-o 32 filme. După aceea mi s'a încredinţat rolul principal din filmul „Alt Heidelberg" jucat la d-voastră sub titlul „Heidelberg, nu te pot uita".

— *„Acest film v'a lansat ?"*

— „Cred că da ! Şi de altfel nu mă miră; era un rol atât de frumos şi l-am jucat cu atâta pasiune, cum nu vă puteţi imagina. In acest rol, era o frântură din viaţa mea. Tatăl meu adesea, în serile lungi de iarnă, sau în nopţile senine de vară, mă lua pe genunchii lui şi-mi povestia din viaţa studenţească dela Heidelberg, unde învăţase el. Cunoşteam deci această viaţă şi repet, jucând acest rol, l-am trăit. Am iubit şi am suferit în acest film, nu ca artist, ci ca om".

— *„Ce roluri vă plac în general?"*

— „Rolurile din viaţa ţăranilor, din viaţa celor asupriţi, cum era filmul „Fiul lui Hagar". Imi plac aceste roluri şi am oroare de fracul pe care trebue să-l pun pentru celelalte.

— *„Din producţia generală de filme, care film v'a plăcut mai mult ?"*

— „N'aş putea să vă numesc un film, pentrucă îmi place tot ce produc ruşii, fiind genul meu preferat".

— *„Dintre artişti, pe care-l consideraţi drept cel mai bun?"*

— *„Charlie Chaplin.* Il cunoşti şi dumneata, cum îl cunoaşte toată lumea, aşa că e de prisos să încerc a mai descrie această unică figură a cinematografiei mondiale. Un alt artist însă care mi-e foarte drag şi singurul care isbuteşte să mă facă să râd cu poftă, este *Buster Keaton* (Malec)".

— *„Dar dintre artiste?"*

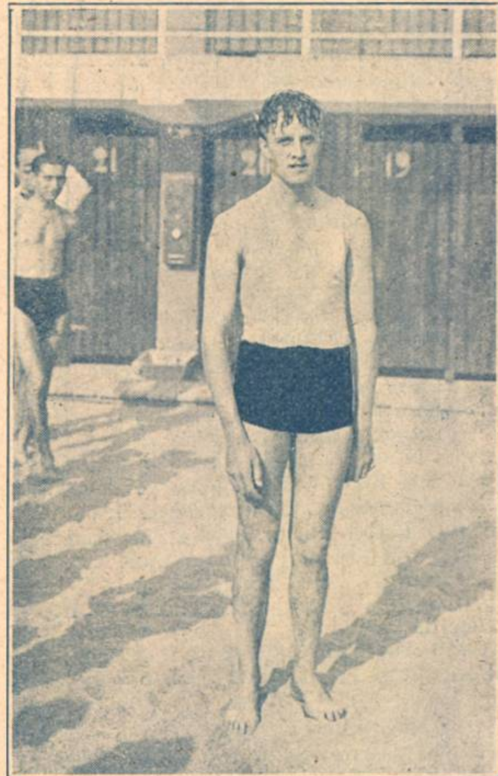
— *„Dolores del Rio şi Greta Garbo."*

— *„Care sunt preferinţele d-voastră?"*

— „Teatrul, film şi femeile".

— *„Prima d-voastră dragoste?"*

— „N'am avut nici-una! Ador flirtul. Aş putea spune că primul meu flirt a fost la 16 ani, când eram în Guatemala. Flirtez mult şi după cum v'am spus, îmi plac reprezentantele sexului frumos, dar, până'n prezent, o



Werner Fuetterer la Strand

dragoste adevărată, frumoasă, ideală, n'am avut!"

— *„Ce impresie aveţi despre România?"*

— „Admirabilă. Nici nu vă pot exprima admiraţia pe care o am pentru această ţară. Femei frumoase, oameni expansivi, o ţară în care tresaltă dorul de viaţă şi tinereţea."

L'am lăsat pe Karl-Heinz din „Heidelberg nu te pot uita" mâncând a patra doză de porumb fiert, în compania tovarăşilor săi cinematografici, repetând cu mare satisfacţie, după fiecare îmbucătură :

— „Wunderbar, wunderbar, (Admirabil, admirabil) !

SANDU B. FLOREA



RUDYARD MULLTON

Crimele omului mecanic — Cea mai senzaţională aventură a celebrului detectiv GEX TREVOR

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Casa de bani a bancherului Orkney, a fost spartă şi s'a furat dinăuntru o misterioasă cutiuţă de plumb. Intre timp, mai mulţi savanţi sunt asasinaţi. La toate acestei trei fărădelegi, detectivul Trevor Gex găseşte urmele omului mecanic.

Savantul Asaph ar fi reuşit să dea viaţă unui om de metal, pe care l'a numit Ugli.

Omul de metal reuşeşte să fure avionul cu care Dick Randall a trecut Oceanul. El terorizează Europa, dă o proclamaţie prin care se intitulează Stăpânul Lumii şi face pe Trevor Gex prizonier.

De îndată ce puseră piciorul pe puntea yachtului, un om ras, în uniformă de ofiţer de marină, salută cu mâna la şapcă, iar Ugli rosti în nemţeşte:

— Ridicaţi ancora!...

Apoi omul mecanic se închise în cabina sa. Pe vas, începu fremătarea ce precedează orice plecare. Lanţul ancorei se înfăşura pe un formidabil mosor de fer, motoarele începură huruitul lor pătrunzător.

Căpitanul lansă porunci prin pâlnia port-vocei şi yachtul se urni fără nici-un sunet de sirenă.

Când vaporul se depărtă de ţărm, Igor Khan spuse lui Gex, cu o grimasă de ironie:

— Ugli, Stăpânul nostru şi al lumii, a poruncit să vă lăsăm toată libertatea... pe acest vas. Masa vă aşteaptă în sala de mâncare şi vi s'a rezervat cabina princiară, ca pentru un oaspe de mare vază, cum sunteţi. Acest negru va fi ataşat persoanei dumneavoastră; orice dorinţă vi se va satisface.

Negrul care condusese adineauri barca, se ţinea după Gex, ca propria umbră a detectivului. Era un colos ca de şocolată, gol până la brâu, cu braţele vecinic încrucişate.

Detectivul ceru să i se arate cabina „princiară", ce i se rezervase. Era o elegantă cabină în acajou şi draperii roşii. Gex, foarte calm, se desbrăcă şi se culcă. Negrul rămase afară, de strajă la uşa cabinei.

Când detectivul se sculă, soarele scânteia pe Mediterană. Erau în larg; ţărmul nu se mai vedea.

Se îmbrăcă; i se aduse un copios dejun. Igor Khan veni în persoană, să-l întrebe:

— Aţi dormit bine!... Ugli, Stăpânul lumii, se interesează dacă sunteţi mulţumit.

— Nici nu se poate mai mulţumit! îl ţintui Gex cu o privire rece.

Igor Khan zâmbia crispat, — un zâmbet urît şi rău:

— Mai doriţi ceva?

— Aş dori să lăsaţi păpuşeriile acestea!... Suntem oare într'un teatru de marionete? Igor Khan, tu te ascunzi deci în spatele omului mecanic, conducându-l din umbră dela distanţă?...

— Vă înşelaţi, zise tătarul. Ugli are viaţă proprie. M'am convins de puterea lui şi am înţeles că cine nu-i este prieten, cade în această luptă inegală. De aceea, te sfătuesc să treci de partea lui.

— Igor Khan, se încruntă Gex, astea sunt baliverne, pentru copii...

— Ugli te va convinge de puterea inteligenţii şi voinţii lui proprii...

— Mofturi!....

* * *

Detectivul eşi pe punte, urmat de colosul negru, în timp ce Igor Khan intră în cabina omului mecanic. Toată ziua, vizitând vasul, Gex Trevor analiză planuri după planuri, cum să evadeze din închisoarea aceasta plutitoare. Şi se opri la planul cel mai simplu.

Când noaptea veni, Gex intră în vorbă cu căpitanul vasului. Intre altele, îl întrebă la ce grad de longitudine şi latitudine se afla yachtul.

— 17,45—38,24.

Apoi, se retrase în cabină, unde ceru să i se aducă lichior şi şampanie.

I se aduse o frapieră. In curând, freamătul de pe vas se stinse; noaptea se lăsase albastră, de o transparenţă feerică. Era cald.

Gex turnă şampanie într'un pahar, adăogă rom dintr'o sticluţă, apoi lichior; deschise încet uşa. Negrul era la postul său. Ii puse paharul sub nas. Colosul întoarse capul, dar ochii începură să-i străluciască, balele i se prelungiau prin colţul buzelor şi respiră adânc mirosul alcoolului. Smulse paharul din mâna lui Gex, şi-l bău avid.

Operaţia se repetă, până ce negrul fu atras în cabină, îmbătat turtă şi culcat ca un buştean pe pat. Atunci, Gex se strecură pe punte şi, pândind să nu fie văzut de nimeni, intră în cabina radiofonistului. Inainte ca acesta să poată striga, detectivul îi umplu gura cu o batistă şi-l legă de mâini şi de picioare. Apoi, începu să transmită, indicând locul exact unde se afla vasul::

„S. O. S." „Gex prizonier". „Ugli se află aci..." „Ugli se află aci !..."

Ceru astfel ajutor, indicând gradele de latitudine şi longitudine arătate de căpitan...

Apoape o oră, lansă aceste apeluri. Auzind însă un zgomot pe culoar, distruse aparatele de radio şi voi să iasă pe punte. In uşe, Igor Khan îndreptase revolverul spre el.

Intre doi marinari cu revolverele scoase, Khan conduse pe detectiv în cabina sa, încuiându-l. De afară se auziau porunci disperate:

— 600 tururi!

— Să se înlocuiască postul de radio cu aparate noi!

Yachtul fugea cu toată viteza.

PROECTORUL MORŢII

Igor Khan intră în cabina lui Gex:

— Veţi fi primit în audienţă de Ugli, Stăpânul lumii, ca să daţi socoteală de fapta d-voastră.

Intre aceiaşi marinari cu revolverele scoase, Trevor Gex fu dus în cabina-salon a lui Ugli. Omul mecanic se afla aşezat pe un fel de fotoliu de metal.

— Aşadar, începu Ugli, ceeace ţi-am arătat din puterea mea nemărginită până acum, nu te-a convins că lupţi zadarnic. Ei bine, te voi suprima...

Căpitanul intră şi salută scurt:

— Omul de veghe a zărit un vas la tribord.

— Bine, zise Ugli.

Şi omul mecanic, excortat de Khan şi ofiţeri, eşi pe punte.

— Gex, zise el detectivului, vei avea ocazia să te convingi încă odată de puterea mea supranaturală.

— Vasul, zise căpitanul, ne semnalizează să oprim.

— Răspunde-i că Ugli nu se supune nici unei porunci!

Un crucişător se apropia de yachtul Omului mecanic. Se schimbară semnalizări cu ajutorul pavilioanelor.

Căpitanul privi prin ochean şi aduse răspunsul:

— E un vas mare, englez, poate de poliţie, care încrucişază. A răspuns să lăsăm

farsele şi să oprim, altfel va bombarda yachtul.

— Spune-i să tragă, porunci Ugli.

Trei fanioane fură înălţate. Crucişătorul se afla acum foarte aproape; oamenii de pe el se vedeau clar.

Ugli privia nemişcat freamătul de pe vasul englez. Cele două vase mergeau paralel, la o distanţă de câteva sute de metri.

— Au încărcat un tun, zise capitanul; vor să tragă o lovitură, ca avertisment.

— Bracaţi proectorul morţii! porunci Ugli.

Gex văzu cu surprindere cum doi electricieni manevrară un fel de proectil semi-cilindric, pe care-l îndreptară spre vaporul englez. O rază roşie ţâşni spre crucişetor. Un pâlpâit roşu, de foc şi fum, se produse la unul din tunurile crucişătorului.

— A tras! zise Gex.

— Nu, răspunse Ugli. Cu acest aparat Bonier, — al savantului pe care l-am ucis ca să-i iau invenţ.a, — am trimis ca şi un adevărat proector al morţii, o undă infra-roşie, care a stabilit prin aer un traseu ionizat, un fir invizibil, o cale ideală, dealungul căreea aerul a devenit tot atât de bun conducător de electricitate, ca şi o sârmă de aramă. Pe această cale am trimis apoi o energie electrică, ce putu să provoace explozia muniţiei de pe vasul care voia să ne atace.

— La maşini! strigă Ugli.

Un uruit scurt din aparatul Bonier, şi vasul englez sări în aer, fărămiţat de o explozie extraordinară!

Trevor Gex ceruse ajutor prin radio, şi întreaga omenire îi trimetea ajutor. Intr'adevăr, îndată yachtul Omului mecanic fu înconjurat de un inel negru de vase de răsboiu, larg cât orizontul. Şi inelul de cuirasate se strângea, vasele apropiindu-se de yacht.

Dar vapoarele ce se apropiau prea mult, făceau explozie, aruncate în aer prin raza roşie a proectorului Morţii. Posturile de T. F. F. de pe celelalte vase, răspândiră în lume, vestea despre marile catastrofe maritime, provocate de Ugli în acea tragică zi. Flote întregi de răsboiu, după stăruinţa generalului Paul Bernard, puseră direcţia spre yacht.

Depe catapultele cuirasatelor formidabile, hidroavioane îşi luau sborul.

In curând, cerul se întunecă de aeronave. Flotilele aeriane ,dau târcoale ca nişte stoluri de ulii de aluminium, corăbiei misterioase, dar nu aveau curajul să lanseze bombe, ştiind că pe yacht se află şi Trevor Gex.

Sub porunca lui Ugli, proectorul morţii fu îndreptat spre cer; vânătoarea de avioane începu. Aeroplanele cădeau în mare ca o ploaie neagră de păsări monstruoase. Exploziile motoarelor, abia atinse de raza roşie, umpluseră văzduhul de bubuituri formidabile. Panica, cuprinse curând marea şi cerul. Vasele şi avioanele fugeau...

Numai două avioane continuară să sboare în spirală deasupra yachtului tragic, după ce toate celelalte fugiseră îngrozite sau fuseseră doborîte.

— Au mult curaj domnii din aceste două avioane, zise Ugli.

Şi porunci:

— Opriţi Proectorul Morţii!

Raza roşie se stinse.

* * *

Cele două hidroavioane, după câteva spirale elegante, aterizară pe apă, unul de o parte şi altul de cealalta a yachtului.

— Aduceţi pe aviatori pe bord! porunci Ugli, Omul mecanic.

Dar aviatorii, abia aterizaseră, şi se aruncară în apă, înotând voiniceşte spre yacht. Li se întinseră frânghii şi fură traşi pe bord.

Or, cu primul hidroavion sosise Dick Randall, celebrul aviator, iar cu al doilea, un pilot obscur, împins în pumni de un colos blond, pe care, când îl zări, Trevor Gex şopti cu o nuanţă de emoţie în glas, recunoscându-şi prietenul:

— Peter Bruys!

— Ai cerut ajutor, zise colosul; îţi datorez viaţa pe care mi-ai scăpat-o în *Procesul omului decapitat* *); ăsta e maimuţoiul de fer? adăogă el, văzând pe Ugli. Atât mai lipsia, pentruca pilotul meu să îngheţe de frică!

Pilotul cu care venise Peter Bruys era un englez care, când fu pus în faţa Omului mecanic, rămase împietrit de uimire şi spaimă. Apoi, se stăpâni şi bâlbâi:

— Ce înseamnă manechinul acesta?

Dar când Ugli vorbi, englezul deveni galben ca lămâia şi buzele îi tremurară.

— Sunt Ugli, zise omul mecanic, şi voi sunteţi prizonierii mei.

Randall şi Peter Bruys se repeziră spre omul mecanic. Dar elanul lor se frânse de masivitatea de fer a lui Ugli. Dick Randal îşi frecă pumnii indureraţi.

La un semn, zece negri săriră pela spate pe oaspeţi, şi-i doborîră. Cu Peter Bruys fu mai greu, căci se sbătu ca un taur. Cei trei aviatori fură legaţi. Ugli se întoarse, apoi, spre Gex, şi-i spuse:

— Ai prieteni devotaţi şi curagioşi. Ei vor servi însă pentru experienţa supremă, prin care sper să te conving că nu trebue să mai rezişti voinţei mele. Priveşte bine pe acest om, Trevor Gex !... adăogă Ugli, trecând în faţa pilotului englez, care se forţa să nu mai tremure.

Englezul îşi căpătă oarecum stăpânirea de sine; drept, în faţa lui Ugli, privia pe Omul mecanic în ochi. Atunci Gex observă că din ochii lui Ugli ţâşnia un fel de rază albastrie, intensă. Englezul se clătină. Căzu. Era mort!

— Privirea mea, zise Ugli, ucide!....

Cadavrul pilotului fu aruncat în mare.

Randall şi Bruys îşi aşteptau senini rândul, ca să fie ucişi de privirea magică a lui Ugli.

Acesta însă, inspecta orizontul şi părea că a uitat de prezenţa lor.

— Ce facem cu aceşti prizonieri? întrebă Igor Khan.

— Legaţi-i împreună de o paraşută, îmbarcaţi-i ca pe un colet în unul din hidroavioane şi un pilot să-i ducă la Geneva.

Deasupra palatului Societăţii Naţiunilor, îi va debarca din aer, având grijă să se asigure de funcţionarea paraşutei. Aceşti domni, — şi Ugli arătă spre Randall şi Bruys, — vor fi mesagerii mei. Veţi spune Consiliului Ligii că sunteţi solii lui Ugli şi că am fost învingător în această bătălie aero-navală contra naţiunilor, aşa că Liga trebue să intervină pe lângă Statele ce o compun, ca mediatoare pentru încheerea păcii. Condiţiunile mele sunt ca Statele să nu-mi mai opună de aci înainte nici o rezistenţă, ascultând întocmai cele ce le voi porunci pe viitor. Altfel, continuăm războiul...

(Va urma)

*) *Procesul omului decapitat* a apărut în *Realitatea Ilustrată.*



Concursul nostru de jocuri originale

SERIA II-a

Dăm, mai jos, o nouă serie de jocuri originale, trimise de concurenţii noştri.

Conform normelor stipulate, deslegătorii îşi vor da părerea, prin voturi, asupra jocului care li se pare mai reuşit, înscriind numele autorului pe cuponul de jocuri.

Vor avea dreptul de vot numai cei cari au soluţionat toate jocurile.

Voturile se primesc odată cu deslegările jocurilor pe luna August, adică până la 10 Septembrie.

Cei cari vor întruni cele mai multe voturi, vor fi premiaţi.

„Oamenii celebri"

(10 puncte). (Silabe încrucişate).

de GH. MINCIUNESCU-Giurgiu



Orizontal: 1) Fundul unei corăbii. Plantă coniferă; 2) General francez (1769—1830). Oraş în Transcaucazia; 3) Femee celebră (370—415); 4) Lungimea corpului omenesc. Insulă franceză în Oceanul Atlantic; 5) Oraş în Mexic; 6) Oraş în România. Generalisim; 7) Turanice. Orientalist german (1603—1677).

Vertical: 1) Gravor italian (1801—1869); Prefect de poliţie sub imperiu (1757—1834); 2) Materie topită şi înflăcărată. Oxid de fier hidratat. 3) Pictor francez (1760—1832); 4) Comedie scrisă de Brueys şi Palaprat (inv.) Molusc târâtor, fără scoică; 5) Om ticălos (fig). 6) Asprime. Mama lui Isac; 7) Dai palme (fam.) Consul roman (216 a. Ch.).

N. R. Se va pune în fiecare careu prima silabă din numele celui desemnat, în aşa fel, încât să formeze cuvintele menţionate mai sus. **In soluţii se vor indica şi numele personagiilor desemnate.**

„Carte de vizită enigmatică"

(10 puncte)

de GRIGORE FLORIAN-Loco

AUREL ŞT. DEROST

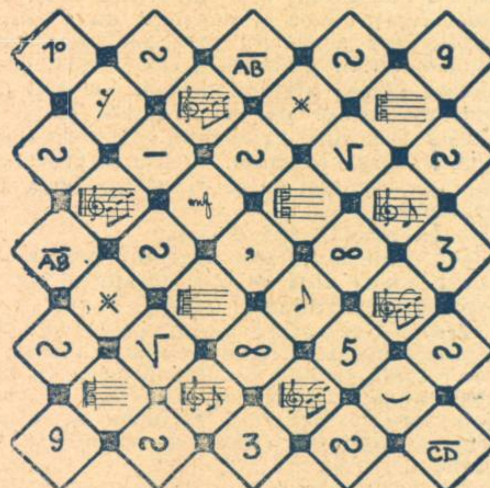
Bucegi

Schimbându-se ordinea literelor de mai sus, se va afla ocupaţia distractivă a personagiului de mai sus, precum şi oraşul unde locueşte.

„Jocul pătratelor încrucişate"

(10 puncte)

de SYLVIO THEOS-Loco



Se vor înlocui semnele matematice şi cele muzicale cu iniţialele lor. Literele provenite din semnele aritmetice, vor forma un pătrat perfect (5/5), ale cărui cuvinte se vor încrucişa orizontal şi vertical la fel, fiecare cuvânt fiind o localitate.

Pătratul format din iniţialele semnelor muzicale, va fi construit din încrucişarea a 4 rânduri.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Sept. curent. Ficare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 32, 33, 34 şi 35, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Septembrie 1929.

* * *

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7 Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 400

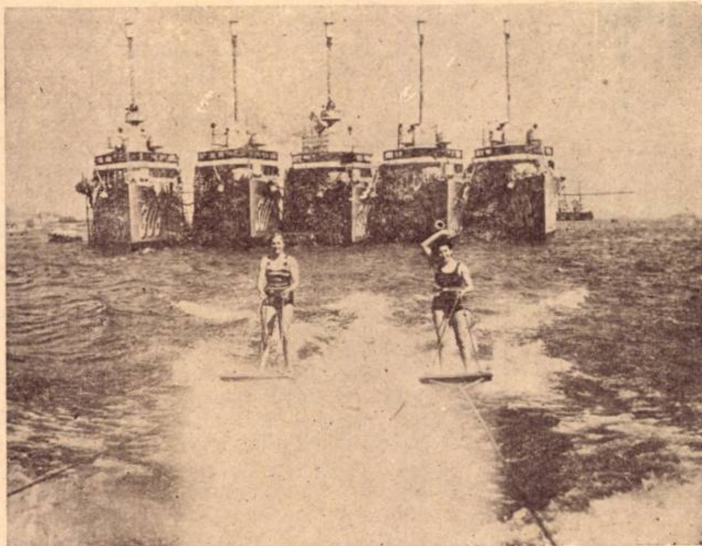
VACANȚA

Foarte cald. Și zilele trec atât de repede! Obsesia vilegiaturii e aproape un rău, o suferință fizică, ce nu dă pace celor mai mulți dintre noi.

Și dintre toate locurile hotărîte de contimporanii noștri recreației anuale, marea mai bine dispus, simplu în dorințele și îmbrăcămintea sa.

Pe toate plajele, din lume, de la cele mai ultra elegante : Palm-Beach (Miami, Florida) Deauville, La Baule, Juan-les-Pins, Lido-Veneția, Sitges-Barcelona, până la Scheveningen, Zopott, Ragusa (pe Adriatica, coasta Dalmației) și Mamaia sau Budachi, costumul de rigoare, pentru aproape întreaga zi, e numai cel de baie. Evident, diferind de la costumul cu capa, pantofii și umbreluța lui, schimbat în fiecare zi, până la tricoul modest, extrem de simplu, cu cele trei culori clasice: negru, bleu-marin sau roș.

La Lido, — unde altădată dogii magnifici ai marei republici aristocrate, își sărbătoriau logodna lor cu apele albastrei Adriatice în ziua de Sf. Măria-Mare, e azi o stră-



Călare pe valuri



Șah pe nisip

a câștigat în anii de după război, din ce în ce mai mulți adepți.

Căci într'adevăr, unde decât la mare o vacanță menită să odihniască, să recreeze și să fortifice, întrunește mai multe calități? Aerul salubru, iodificat din belșug, soarele mai bogat ca oriunde în elemente radioactive, apa întăritoare și bogată în săruri marine, atât de bine făcătoare unui organism anemiat și surmenat, toate aceste condițiuni le întrunește marea cu plaja ei de nisip fin și propice băilor de soare.

La noi ca și aiurea, avântul luat de stațiunile balneo-maritime întrece orice așteptări.

Nu mult a contribuit la această preferință a citadinului pentru mare și faptul că pe plaje se poate duce în timpul lunilor de vară o viață cu totul deosebită de cea obicinuită acasă.

Mai multă libertate, mai multă fantezie fac ca vilegiaturistul să uite bucuros și curând grijile și necazurile celorlalte unsprezece luni ale anului. La mare — paradisul copiilor, — omul mare, adultul necăjit și amărît de condițiunile atât de grele ale traiului postbelic, retrăește timp de treizeci și ceva de zile sau mai mult o viață de copil, sau dacă îngăduiți comparația: una de ani-



In valurile spumegânde



Un concurs pentru costume de bae și de plaje, la Ostende



In loc de vilegiatură e bun și un duș cu furtunul

lucită staţiune mondenă, unde fiii şi fiicele ţărilor cu valută forte, vin să facă exibiţii de costume extrem de elegante. Majoritatea trupurilor, ce se tolănesc aci pe nisipul fin, auriu sunt frumoase, dresate de un *training* savant şi zilnic.

Un concurs, menit să premieze cel mai frumos costum de baie al vilegiaturiştilor, a adus pe celebrele *Estaguades* de la Ostende, o lume nebună. Graţioase, ultramodernele ondine şi sirene, le vedem aci, bucurîndu-se de tinereţea, de frumuseţea şi de şansa de a fi alesele printre alese.

La Juan-les-Pins şi la San-Diego, în California, sunt anul acesta foarte en vogue — ca de altfel peste tot în localităţile de plajă, nenumărate jocuri, atât în apă, cât şi pe ţărm. Inchipuirile de animale din cauciuc, unele mai comice şi mai bizare decât altele, au fost întrucâtva delăsate anul acesta pentru... supersportul marin: călăritul undelor capricioase.

Iar la Sitges, o adorabilă plaje, situată la vre-o treizeci de minute de Barcelona, imensul port de pe Mediterana spaniolă, şi la Santa Monica, printre alte sporturi şi jocuri, cel mai la ordinea zilei, e un fel de şah jucat atât pe nisipul fin al ţărmului cât şi în apă. Figuri mari de lemn, copiate aidoma după acele ale şahului, numai că sunt mult mai mari şi văpsite în culori, tari, formează jocul de predilecţie al brunelor senoritas cât şi al blondelor miss americane.

Dar petrecerea cea mai sănătoasă şi mai puţin costisitoare şi obositoare, rămân peste tot, mereu, „lanţu", „stropitul cu apă" şi „hora în valuri".

Uitate-s toate: şi necazuri, şi suferinţe şi îngrijorări.

Aci, în mijlocul „undei sărate şi amare"


In bazin

omul pare să-şi fi găsit un element primitiv, în care se simte bine şi de care se desparte cu nespus de mult regret.

Sunt însă mulţi cetăţeni, a căror pungă prea anemiată, nu le permite şederea la mare, la marea cea adevărată, la Marea cu M mare.

Şi atunci ingenios, citadinul caută să... o compenseze cu ajutorul autorităţilor comunale, sau numai cu banii din bugetul societăţilor sportive?

Aşa s'au înfiinţat strandurile? Cele de pe marginea râurilor adevărate, ca şi cele aranjate cu destulă trudă pe marginile piscinelor artificiale.

Şi poate că tocmai aici, găseşti majoritatea amatorilor-acrobaţi, cari nu înţeleg să se bălăciască liniştit în apa răcoritoare, decât după ce corpul şi muşchii au fost puşi la... grele încercări.

Sărituri de pe trambuline din ce în ce mai innalte, figuri din ce în ce mai complicate, concursuri de înnot şi de canotaj, toate astea le sunt necesare, „vilegiaturiştilor" pentru a gusta cât mai profund plăcerea de a „trăi" ore întregi în minunatul element pe care creaţiunea l'a pus la îndemâna omului, pentru a-i servi şi a-i îndestula atâtea şi atâtea nevoi!

Terminând articolul nostru, nu mai avem de adăugat decât o singură frază: Orce cetăţean aproape, îşi poate permite, în lumea întreagă, vara, minunatul sport al apei.

Şi... însfârşit, anul acesta, în urma atâtor intervenţii, supărări şi articole de gazetă, minunea aceasta s'a înfăptuit şi în Bucureşti!

ASSUNTA

La un concurs de frumuseţe de picioare, premiul I îl câştigă... un bărbat!

Face mare haz următoarea întâmplare povestită de ziarul „American Expres":

Marele magazin de mode „Marschall Field & Sons" din Arkansas City, a organizat un concurs de frumuseţe de picioare, fixând trei premii importante, dintre care primul constă dintr'un Ford de cel mai nou tip. Mai mulţi tineri, membri ai unui club sportiv local, auziră de acest concurs şi unul din ei puse rămăşag cu prietenul său de club, că va concura travestit cu femeile la acest concurs şi va obţine premiul I.

In ziua concursului, juriul examinator, fără a bănui nimic, decernă într'adevăr — spre marea satisfacţie a clubului — premiul I tânărului Bob Mosley.

Când se află secretul, toate femeile din sală intrigate de succesul obţinut, năvăliră să examineze ciorapii purtaţi de cele mai frumoase picioare de... bărbat. Erau cunoscuţii ciorapi de mătase „3 Coroane", graţie cărora tânărul concurent înşelă perspicacitatea juriului.

Muzică sălbatică

MUZEUL metropolitan din New-York într'una din numeroasele lui săli a adunat la un loc toate instrumentele muzicale întrebuinţate de diferitele popoare de azi şi de altădată. Se găsesc aci alături de



Muzeul Metropolitan de artă din New-York, situat pe Fifth-Avenue, este unul din cele mai mari muzee din lume

harfele eoliene, lira poeţilor romani şi syrinxul lui Pan.

E interesant, desigur, să vezi cum a evoluat pianul, până a ajuns la instrumentul de azi, dar şi mai mult merită luarea aminte



instrumentele de care se slujesc la producerea muzicei, popoarele barbare, africanii înapoiaţi sau pieile roşii.

O impresie lugubră fac instrumentele de muzică în alcătuirea cărora intră oase umane... Colecţionate dela unele triburi sălbatice de prin insulele Australiei, toate aceste instrumente au fost grupate la un loc.

Am fotografiat şi reproducem aci pentru cititorii noştri o tivdă prelucrată în banjo. Craniul a fost retezat la partea superioară şi pe cutia rămasă, s'a întins o piele. Din două coarne — lucrate cu măestrie — şi fixate la partea dinapoi a craniului s'a alcătuit un fel de liră şi strunele care trec prin golul ochilor vin de se leagă pe linia transversală între cele două coarne.

După cum l-am caracterizat mai sus, acest instrument muzical e înfiorător.

Un craniu găsit printre oseminte vechi, poate inspira cuiva îndoiala pe care i-o dă lui Hamlet ţeasta lui Yorik, aflată de groparul indiscret: „A fi sau a nu fi?"

Dar o tivdă de om, căreea i se dă o întrebuinţare atât de sălbatică: să cânte prin gura hâdă, fără dinţi, să scoată sunete din orbitele întunecate, e o glumă sinistră. Cântecul nu poate fi decât un vaet, sunetele numai în ton minor.

Sălbaticii răsbunători cari construesc asemenea instrumente muzicale, nu iartă duşmanilor nici după moarte şi au o plăcere bolnavă din a transforma în cutie de rezonanţă tivdele rivalilor răpuşi.

Sau poate această neîndurare şi totală lipsă de sentimentalism va fi privită, de unii, drept putere de caracter?

Instrumentul muzical din fotografia noastră, a fost lucrat pentru căpetenia tribului australian, de către cei mai vestiţi meşteri indigeni, din craniul lustruit al unui voevod rival.

Care dintre drăguţele noastre cititoare doreşte o serenadă cântată cu acompaniamentul acestui banjo? C.

Giuvaerul blestemat



Domnişoara PRIMEROSE

MADEMOISELLE PRIMEROSE, sau pe numele adevărat, **Suzanne Marie Thuillier,** pe vremuri amanta Ţarului Nicolae al Rusiei, posesoare a frumosului dar blestematului diamant albastru din Ceylon, dansatoarea sărbătorită de întreg Parisul şi singura femee care a spart vreodată banca la Monte-Carlo, trăeşte în mizerie. Această femee, care în tinereţea ei era numită ca cea mai extravagantă artistă din Europa, care trăia în luxul şi bogăţia cea mai fantastică, locueşte la Nissa, într'o mansardă mică şi întunecoasă, la o depărtare de numai câţiva km. de scena triumfurilor ei de altădată.

De curând, ea a fost arestată de poliţie, fiind implicată într'o afacere de falsificări. Ea a declarat jandarmilor cari au arestat-o, că nevoită de mizeria pe care trebuia s'o îndure, a comis faptele pentru care era acuzată.

Mademoiselle Primerose, cum era ea numită în timpul marilor ei succese, n'a fost târîtă, prin surprindere, în situaţia în care se află astăzi. Cu mulţi ani înainte, ea se aştepta ca soarta să-i fie vitregă.

Din ziua când Ţarul Nicolae îi dăruise acel blestemat diamant, ea aştepta viitoru-i întunecat, însă pentru anumite motive, ea n'a voit să se despartă de piatră până în ultimul moment.

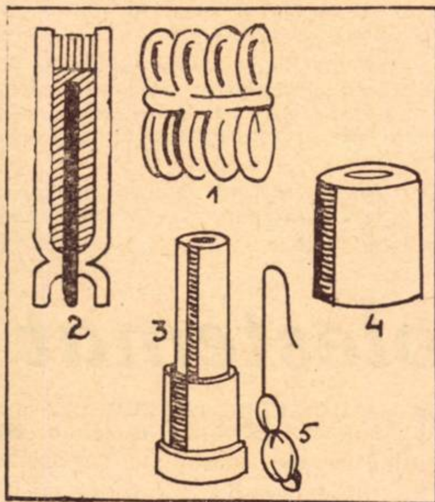
Ţarul, — care se ştie că era foarte melancolic, — a fost atras de frumuseţea ei şi când **Primerose** veni la Moscova, ea fu primită ca o regină. Acolo primi ea în dar acel diamant albastru de 34 carate, care îi aduse nenorocirea. Mai târziu, când se întoarse în Franţa, ea amanetă piatra de nenumărate ori, odată chiar pentru suma de 200.000 franci cu o dobândă fantastică. De câteva ori ea îl redobândi, însă la sfârşit, când toate resursele ei se epuizară şi nici roata dela Monte-Carlo nu-i mai era favorabilă, trebui să-l cedeze definitiv.

Focurile de artificii

ORIGINEA focurilor de artificii este foarte veche. Chinezii, ca şi Japonezii, le-au cunoscut cu multe secole mai înainte ca praful de puşcă să fi fost cunoscut în Europa. Şi astăzi încă, ei sunt superiori europenilor. Dintre popoarele continentului nostru, Italienii sunt foarte avansaţi în această artă, care este expresiunea cea mai perfecţionată a vechilor *„focuri de veselie"*.

MATERIILE CONSTITUITIVE ALE FOCURILOR DE ARTIFICII

Aluminium cu pulberea neagră făcută praf, constituie elementul esenţial al amestecului necesar. El dă o lumină orbitoare care rivalizează cu aceea a magneziului



O bombă şi ţeava sa de lansare

fiind totodată, mult mai eftină. Pulberea de aluminium este întrebuinţată sub forma unor grăunţe de mărimi diferite, depinzând de efectele pe care vrem să le obţinem. Foarte fin pulverizată, ea dă puncte luminoase care n'au decât o durată efemeră; boabe mai mari, ard timp de 10 sau 15 secunde şi permit realizarea unor frumoase jerbe de foc, care cad încet din înnalt.

Mai găsim în aceste focuri, fonta turnată în formă de ace foarte ascuţite şi foarte fine, pe care artificierii le numesc *„filiere de Lyon"*. Aceste ace permit formarea unor frumoase chrisanteme de aur. Insfârşit, zincul



O ploaie de foc, (la dreapta **rachetă cu paraşută)**

e deasemenea utilizat pentru a produce fum.

Alte corpuri, care intervin în compoziţie sunt: nitratul de stronţiu sau bariu, clorat de potasiu, sulfat de cupru, praf de cărbune, salpetru, sulf, sulfură de antimoniu, etc.

TUBURI INVELITOARE

Tot amestecul convenabil dozat, e închis în tuburi de carton, care sunt numite rachete, bombe şi castane, etc.

RACHETE

O rachetă este un cilindru, — fabricat în diferite grosimi şi lungimi — închis la una din extremităţi, printr'un dop de pământ argilos şi strâns la celălalt capăt. In timpul încărcării, un disc metalic este pus în centru, apoi discul este retras pentru a se introduce fitilul care va aprinde massa explozibilă. Capătul strâns e destinat să reziste presiunii gazelor interioare, presiune necesară aruncării materiilor inflamabile la distanţă.

Racheta este una din capo-d'operile pirotechniei; ea se poate ridica la 80 şi chiar 100 metri, urmând direcţiunea verticală care i-a fost dată de o ţeavă de direcţie. Deschizătura pentru gaze, situată la bază, poartă fitilul care aprinde amestecul. Gazul, produs de materiale aprinse, ese cu violenţă prin deschizătură şi determină o reacţie atât de puternică asupra aerului, încât racheta îşi ia zborul rapid.

Mai complicate sunt rachetele cu paraşută, care, ajunse la o mare înnălţime, liberează o paraşută mică de mătase, care se desfăşoară, în timp ce se aprind bombe, stele luminoase, etc. In timpul războiului, s'au întrebuinţat foarte mult aceste rachete, care luminează ca ziua o mare porţiune de teren.

CASTANE ŞI BOMBE

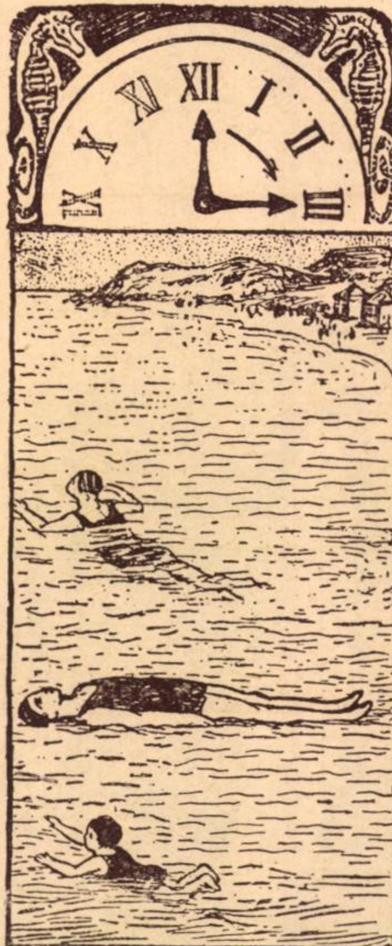
„Castanele de aer", „bombele", sunt lansate cu ajutorul mortierelor, tuburi solide de oţel, care trebuesc îngropate în pământ la 2 treimi din înnălţimea lor. Aceste proectile sunt formate din cilindri groşi de carton, în cari sunt închise materiile care ard după aprinderea bombii şi care produc stelele şi toate celelalte modele luminoase. Bombele pot fi cu repetiţie, adică lansate la înălţimi diferite şi cu modele diferite.

MODELE ROTATIVE

Principiul lansării prin reacţiuni, utilizat la lansarea rachetelor, e întrebuinţat deasemenea pentru a realiza modele turnante, orizontale şi verticale, formând jerbe de focuri multicolore. In acest caz, rachetele sunt montate pe şasiuri mobile de lemn, pe un suport vertical. Astfel se realizează roze, cum e roza Franţei, seceri, jocuri de ape diamantate, etc., ale căror culori pot varia la infinit.

Băile de mare

Băile de mare, care au căpătat multă importanţă, în viaţa modernă şi care au devenit accesibile unei părţi însemnate din populaţie, au ca efect regularea funcţiilor digestive, mărirea poftei de mâncare şi ajută la eliminarea regulată a corpurilor netrebuincioase organismului nostru.



Baia de mare, trebue luată în orele cu soare puternic şi cel puţin trei ore după ultimul prânz. Numeroasele indispoziţii şi mai ales congestii ce survin în timpul băii sunt datorate nerespectării acestor regule elementare.

Acţiunea lor tonică se poate observa în perioada de creştere a copiilor. Ele sunt cel mai bun remediu contra rachitismului şi a limfatismului. Copiii şi adolescenţii palizi, suferinzi, predispuşi sau atinşi de tuberculoza osoasă şi ganglionară, au cel mai de profitat depe urma acestor băi.

Dimpotrivă, băile de mare trebuie să fie interzise reumaticilor, astmaticilor, bolnavilor de nervi, de inimă şi de bronşită. Ele activează evoluţia bolilor (ftizia pulmonară).

CUM TREBUE SĂ FACEM BĂILE

Pentru a lua o bae de mare trebuie ales de preferinţă un costum de lână, destul de larg ca să nu împiedice mişcările. Baia se ia în orele de soare şi cel puţin 3 ore după masă. Nu importă să intri încălzit în apă. Esenţialul e să intri cu tot corpul odată, afară de cap, şi să rămâi astfel tot timpul, pentru copii foarte scurt (10 minute) ca şi pentru persoanele care nu ştiu să înoate şi care ar sta în apă fără să se mişte şi cel mult jumătate de oră, pentru acei cari înoată. E recomandabil să ieşi din apă la primul tremuriciu.

DUPA BAE: CELE DOUA METODE

Asupra conduitei ce trebuie urmată după baie, părerile au fost variate. Altădată pentru ca baia „să-şi facă reacţia sa" cum se spunea, se recomanda să intri în cabină acoperit cu un halat, să desbraci costumul, să te îmbraci cu haine călduroase şi uscate, la nevoie să iei o baie caldă de picioare şi apoi să începi să mergi sau să faci alte exerciţii producătoare de căldură. Astăzi se face cu totul contrariu, căci după baie, cu sau fără halat, plini de apă, înotătorii se întind imobili pe nisip, la soare, până ce costumele lor se usucă.

Cele două metode sunt logice amândouă.

Practica idroterapiei, astăzi foarte răspândită, arată că se obţine o oarecare stimulare a aparatului circulator, prin faptul că un corp sănătos e obligat să lupte contra răcelei apei preferabilă încălzirei artificiale (îmbrăcăminte călduroasă sau mişcări); dar această practică nu trebuie recomandată debililor cari nu sunt capabili de această luptă. Dimpotrivă ei trebuie ajutaţi să-şi recapete căldura lor şi trebuie supraveghiată deprinderea lor, la schimbări de temperatură.

Şi pe de altă parte toată lumea se va simţi bine, la o încălzire rapidă, dacă vântul este puternic şi cerul acoperit. Vechea metodă produce mai puţină plăcere, dar are mai puţine riscuri, decât cea nouă.

Cupon pentru jocuri

No. 34

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

O feerie nocturnă

Apele luminoase la Versailles

ORI CINE vizitează Parisul trebue să facă o mică plimbare până la Versailles, fosta reşedinţă a Regilor Franţei.

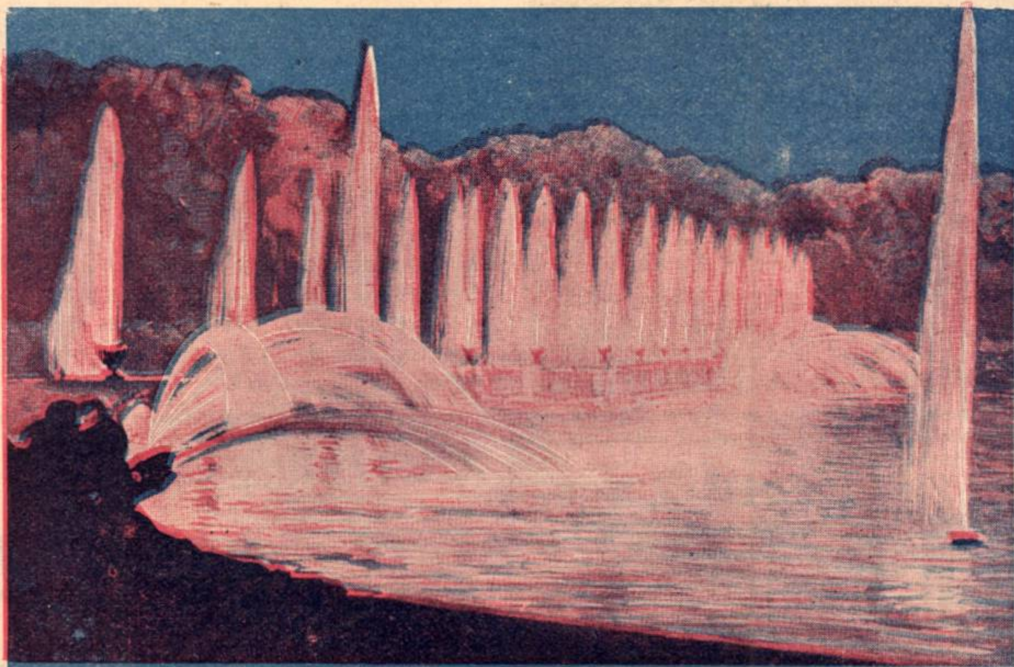
Dela Paris la Versailles e o distanţă de vre-o jumătate de oră, cu automobilul.

Nu numai palatul, minunată operă arhitectonică şi săli vaste cu încăperi nenumărate, cu fresce pe pereţi şi cu plafoane pictate de cei mai celebri artişti ai secolelor trecute, este demn de admiraţia vizitatorului, dar şi parcul care înconjoară palatul, grădina minunată cu alee lungi, pe unde atâtea domniţe şi împărătese, atâtea femei frumoase s'au plimbat în nopţile cu lună, pe unde cavalerii, prinţi şi regi pândiau trecerea iubitei.

In parcul dela Versailles, regii Franţei îşi găsiau refugiul grijilor zilnice, aici îşi uitau necazurile şi organizau toate serbările care să-i distreze.

Parcul acesta istoric, ai cărui copaci — dacă ar putea — ar povesti atâtea lucruri interesante, a fost înfrumuseţat pe rând de ultimii Ludovici şi de ceilalţi monarhi până la Napoleon III. Nu atât pajiştele înflorite, tufişurile îndreptate cu răbdare şi straturile de flori fac frumuseţea parcului, cât, în special, mulţimea fântânelor ţâşnitoare.





In 1919, s'a iscălit tratatul prin care se asigura victoria aliaţilor, în marea galerie a oglinzilor.

TEMPLUL DRAGOSTEI

La 3 Septembrie 1778, cu prilejul unei serbări pe care Maria Antoaneta o dădea în onoarea lui Ludovic XVI, s'a inaugurat în mijlocul unei insule mari, legată prin două punţi de uscat, templul lui Amor, o operă arhitectonică dintre cele mai graţioase, făcută de arhitectul Nique, după indicaţiile Ducelui de Caraman.

12 coloane corintiene de marmoră albă, susţin o cupolă împodobită din piatră de Conflance. De jur împrejur trepte de marmoră conduc până la podeaua făcută tot din bucăţi de marmoră albă, încadrate în marmoră roşie.

In mijlocul acestui edificiu, s'a aşezat o statue sculptată de Bouchardon încă de prin 1646 şi reprezintă pe Amor, care-şi ciopleşte arcul din ghioaca lui Hercule.

Pe vremuri, toată insula era plantată cu trandafiri frumos mirositori aşa că toată insula forma un ansamblu dintre cele mai minunate.

VERSAILLES ISTORIC

La Versailles s'au născut Regii Ludovic XV, Ludovic XVI, Ludovic XVIII şi Carol X, precum şi alţi 19 prinţi sau principese din familia regală, care toţi au văzut pentru prima dată lumina zilei în camera aşa numită a Reginei (sau a Dauphinei când n'au mai existat regine), cameră care se găseşte în partea de sus a corpului principal din castel spre parc.

Vom aminti şi despre muzeul clădit acum 91 ani şi dedicat: „tuturor gloriilor Franţei". Interesul istoric al Versailles-ului s'a mărit încă.

Semnarea tratatului de pace care a consacrat, în 1783 independenţa Statelor Unite ale Americii; Adunarea notabilităţilor în 1788, Răscoalele din 1789.

In 1815 Versailles a fost ocupat de Germani iar în 1870 armatele duşmane au jefuit palatul şi şi-au stabilit cartierul general la Versailles.

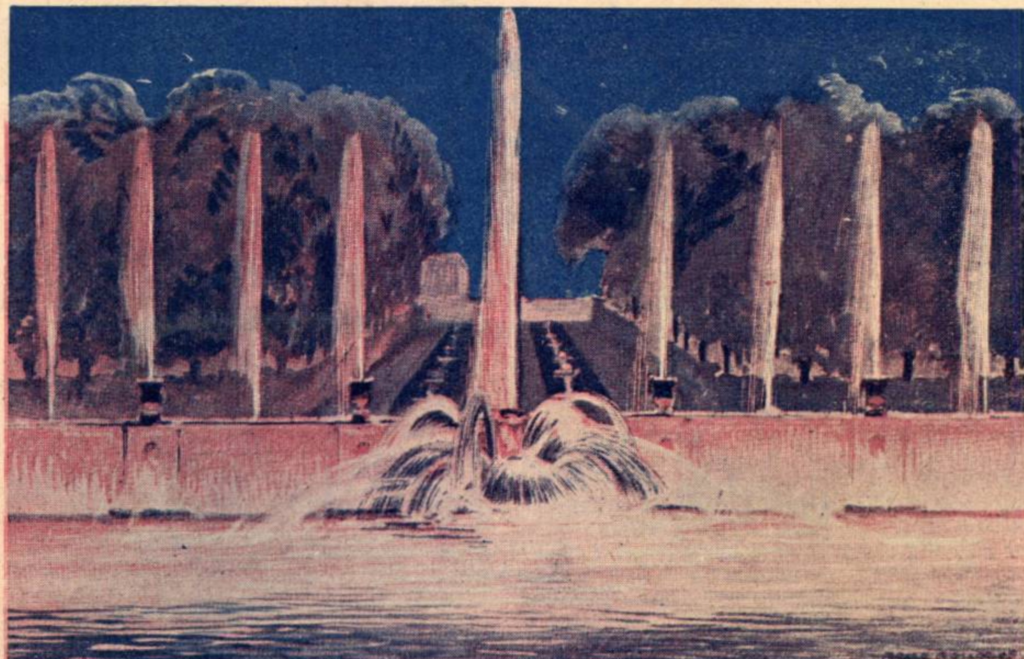


TEMPLUL AMORULUI

40 FANTANI ARTEZIANE

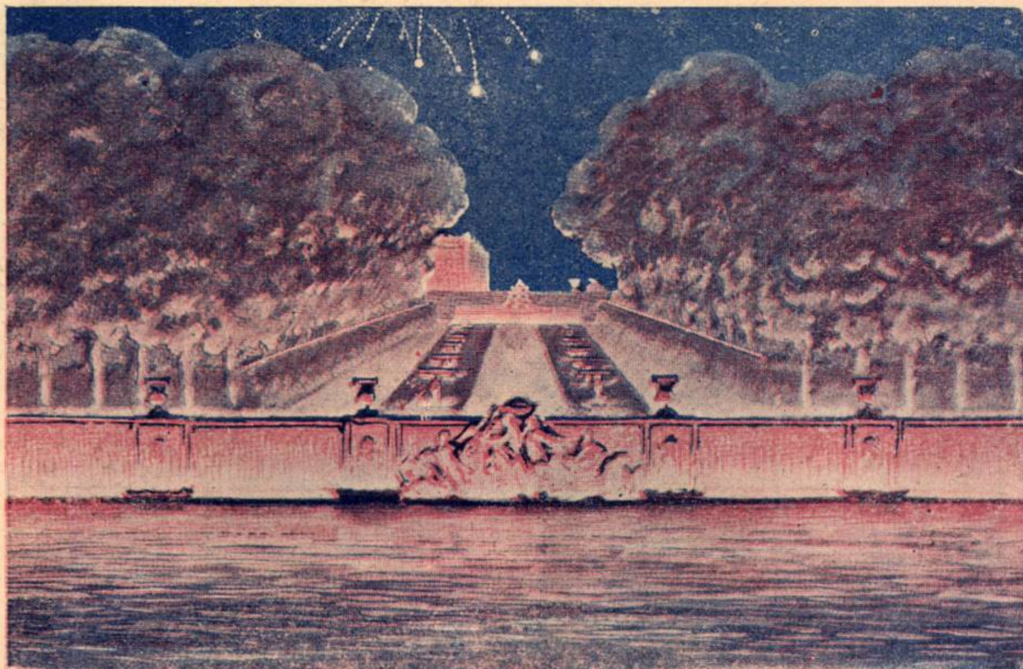
Frumusețea grădinii din Versailles, o formează mai ales jocurile de ape. Sunt în această grădină aproape 40 fântâni țâșnitoare dintre care vom menționa numai câteva. Totuș, simpla enumerare a lor nu poate tălmăci aspectul grațios ce-l prezintă toată pulberea de apă care în chipurile cele mai deosebite este svârlită în sus, spre a cădea într'o ploaie fină, în care razele de soare se oglindesc în cele mai variate curcubee:

Fântâna Dianei, Basinul Latonei, Oglinda, Bazinul lui Apollo, Bazinul Obeliscului (Cele o sută de tuburi), Primăvara, Bazinul lui Neptun — de unde se poate admira o feerie hidraulică unică în lume, — Bazinul copiilor, Bazinul lui Bacchus, etc. etc.



BAZINUL LUI NEPTUN

Jocurile de ape din acest bazin, cel mai mare din Versailles și cel mai frumos din lume, când toate fântânile lui sunt în activitate, au fost create de către Ludovic XIV și completate apoi de Ludovic XV. Sub domnia acestuia din urmă, Bouchardon, Lemoine și Adam au modelat și au așezat figurile de plumb care împodobesc zidul rectiliniu din fund, de unde se varsă torente de spumă. Acest bazin al lui Neptun, slujește și de teatru pentru serbările de noapte din Versailles.



SERBARILE DE NOAPTE

Au loc de trei ori pe an : în Iunie, în Iulie și în August.

Peste 50.000 spectatori se adună în grădina dela Versailles, în fața bazinului lui Neptun.

De cum se înnoptează, vreme de 2 ceasuri, țâșnirile de apă sunt luminate cu reflectoare ascunse, în culorile cele mai deosebite. In păduricea de dinapoia bazinului se aud cornurile de vânătoare și de pe la orele 9, amestecându-se cu fântânile arteziane, jocurile de artificii cele mai variate și mai strălucitoare pornesc să încânte ochii spectatorului. Ploi de stele, duble și triple, rachete în toate culorile, egrete de foc strălucitoare, verzi, albastre, roșii sau galbene se revarsă fără încetare pe orizont, de dinapoia grupului format de Neptun și amfitritele bazinului. Cerul e luminat ca ziua și impresiunile se succed atât de repede, un joc de artificii întrecând în frumusețe pe cel precedent, încât privitorul nu-și poate fixa imaginea. La un moment dat, întreaga pădurice pare că e în flăcări.

Spectacolul durează cam două ore și lasă o impresie neuitată. Cele câteva fotografii colorate, pe care le reproducem aci nu pot da decât o imagine prea palidă a feeriei nocturne dela Versailles.

IN VACANȚA



La mare

NUMAR SPECIAL DE VACANȚA

32 PAGINI

REALITATEA ilustrată



In parcul din Versailles

Tip. «ADEVERUL» S. A.

ANUL III. — No. 35 — 24 AUGUST 1929. 28 PAGINI APARE SÂMBĂTA

REALITATEA ilustrată



Vacanţa Regelui nostru

Foto „REALITATEA ILUSTRATĂ"

PREŢUL 8 LEI

Cutremurele de pământ

POPORUL crede în neştiinţa lui, că pământul e sprijinit pe spinarea unui bou sau a unui urs, iar la cele din extremul Orient, — pe a unui elefant uriaş şi că mişcarea lor produce... cutremurul de pământ.

La mahalale şi la sate nu se vorbeşte decât de cutremure şi cele mai fantastice ipoteze sunt puse în circulaţie de neştiutorii de carte.

Cu cât ne coborîm în adâncul pământului, cu atât creşte temperatura. La fiecare 30 metri adâncime, căldura sporeşte cu un grad.

La o adâncime de 60 km. e o temperatură de *2.000 grade* şi toate substanţele sunt în stare topită, dovadă lava care izbucneşte din când în când, prin craterele vulcanilor.

Invăţaţii au calculat că miezul pământului are o temperatură de *200.000* grade.

Aburii supra-încălziţi la o temperatură de 450 gr., pot sfărîma în bucăţi căldarea unei locomotive, dacă n'ar avea supape de siguranţă pentru eşirea vaporilor şi evitarea exploziei.

Apa mărilor şi oceanelor, pătrunde în adâncul pământului, prin crăpături uriaşe, la zeci de mii de metri adâncime.

Oceanul pacific are în unele locuri, adâncimi de 9200 metri.

Se ştie că un metru cub de apă distilată la 4° Celsius, cântăreşte 1.000 kgr. Apa mărilor fiind mai grea, un metru cub cântăreşte aproximativ 1.100 kgr.

Fără a fi inginer, poate oricine să facă un calcul, cât trebuie să cântărească o coloană de apă de 9200 metri înălţime, sus ţinută de o suprafaţă de un metru patrat.

O astfel de coloană cântăreşte 9200×1100 deci *10.120.000 kilograme*.

In fundul Oceanului Pacific, apasă dar o greutate de peste 10 milioane kgr. pe fiecare metru pătrat, şi din această cauză se provoacă scufundări formidabile, rupturi de straturi şi infiltraţiuni de milioane de metri cubi de apă în adâncul pământului, unde fiind o temperatură de mii de grade, apa se preface în aburi supra încălziţi.

In afară de vapori de apă, avem în interiorul pământului vapori de fier, vapori de argint şi de aur, etc., deoarece la o temperatură de 200.000 grade toate materialele, fier, bazalt etc., sunt prefăcute în aburi.

PRESIUNI FORMIDABILE

Interiorul pământului fiind gazos, e dela sine înţeles că au loc aci presiuni atât de formidabile încât dacă am da câteva cifre am speria pe cititori.

E suficient să menţionăm că din cauza acestei presiuni, masele enorme de gaze din interiorul pământului, sunt aproape solide, ceeace pare un parodox.

Si totuş e greu să ne închipuim masse de gaz având o temperatură de 200.0000 grade şi supuse unor presiuni de milioane de atmosfere, solidificate sau mai bine zis semi-solidificate.

Dacă mintea noastră nu-şi poate imagina focul din interiorul pământului, simţim însă efectele lui: cutremurele şi erupţiile vulcanice.

Bulgaria, Grecia şi sudul Italiei formează o regiune foarte primejdioasă, având în adâncul pământului o mulţime de falii, adică crăpături enorme prin care se produc cutremurele.

In Rumelia, Turcia şi insulele greceşti au loc cutremure în fiecare an şi deaceea, pentru oamenii de ştiinţă, dezastrele din Bulgaria şi Grecia n'au fost o surpriză.

Există, din contră, multe regiuni pe suprafaţa pământului, care sunt în repaos absolut. In *Siberia*, *Brazilia* şi *Sahara*, nu s'a înregistrat de mii de ani un cutremur cât de mic, nici măcar o vibraţie uşoară a pământului, care să impresioneze seismografele. Din contră, pământul republicei Chilii, al Japoniei şi aci în Europa, în sudul Balcanilor, e într'o necontenită sguduire. E fatal ca în aceste regiuni vecinic ameninţate, să aibă loc din când în când, câte un cutremur catastrofal.

Pe de altă parte, cum ar fi în Austria, Elveţia, Spania şi mai ales în Portugalia, sunt ţări des agitate de cutremure şi se poate spune că o mare parte din Europa ar putea fi distrusă în viitor de un cataclism.

Acum vre-o 10.000 de ani, Europa a fost unită probabil cu America printr'o fâşie de pământ, sau în tot cazul între aceste două continente a fost un al treilea continent numit Atlantida.

Toată civilizaţia lumii a fost concentrată în acest continent. Sguduit de cutremure îngrozitoare, în urma cărora milioane de oameni şi-au găsit moartea, Atlantida a fost scufundată într'o bună zi în adânc, printr'o teribilă catastrofă a naturii şi în locul ei avem azi un ocean, care a fost numit ATLANTIC în amintirea nefericitului continent.

Nu e vorba aci de o poveste. E o ipoteză ştiinţifică, care a fost atât de bogat documentată, încât pare a fi 99 la sută adevărată. Se crede că insulele *Azore* şi *Canare* n'ar fi decât rămăşiţe din acest continent (probabil munţii cei mai înalţi ai Atlantidei).



MAREA ACOPERIND ANGLIA
Transatlantice uriaşe se sfarmă de turlele catedralei Sf. Paul din Londra

Revista *„Mercure de France"* una din cele mai serioase publicaţiuni din Franţa, a publicat un articol care a provocat panică în toată Europa.

Prin acest articol se anunţă începerea unei noui ere geologice.

Cu prilejul verificării teoriilor lui *Einstein*, s'au măsurat nişte protuberanţe (flăcări solare uriaşe), dintre care una avea o lungime de *5 ori mai mare cât ocolul globului pământesc*.

Pământul, care este o modestă planetă a sistemului solar, e supus fără voia lui influenţei acestor jocuri formidabile de e-

nergie. Recolta mondială a grâului depinde de petele din soare, care influențează starea magneto-electrică a atmosferei noastre, deci ploile și furtunile. Soarele are o influență covârșitoare asupra frământărilor scoarței noastre, provocatoare de cutremure și erupțiuni vulcanice.

Afară de influența magnetică a soarelui, mai joacă un rol important în prevederile geologice, influența *meteorilor*, căci ar fi de-ajuns apropierea de pământ a unui asemenea vagabond ceresc, — împreună cu suita lui de stele căzătoare, — pentruca să producă o perturbare sismică, fatală pentru întregul glob.

In acest caz, din Europa cea mai periclitată ar fi Anglia, care ar dispărea sub valurile înfuriate. Totodată, nordul și sudul continentului nostru ar fi acoperiți de valurile mării, și prin presiunea elementelor de sub scoarța pământului, noui continente ar eși la iveală din fundul oceanelor.

★

Pământul are două *atmosfere*. Una o cunoaștem: e *aerul* pe care îl respirăm. Aerul formează un înveliș gazos al globului, având peste 100 km. înălțime și care se numește *atmosfera*.

A doua „atmosferă" e în interiorul pământului. Ea este formată dintr'o massă enormă de gaze, având o temperatură de câte-va mii de grade și constitue un sâmbure lăuntric, având o rigiditate mai tare ca a oțelului. Acest sâmbure se numește *barisfera*.

Echilibrul litosferei (partea solidă a pământului) nu e stabil, ea fiind supusă unui haos de presiuni din partea barisferei, a evaporării apelor înfiltrate, poate chiar și a jocului uriașei energii electro-magnetice a soarelui.

Până în prezent inginerii n'au reușit încă să producă un oțel având rigiditatea barisferei. Nici chiar oțelurile speciale obținute în cuptoare electrice, de cei mai buni ingineri electro-metalurgiști, n'au decât jumătate din rigiditatea ei.

Sudul Europei e în mare primejdie.

In ultimii ani s'au înregistrat cutremure și erupțiuni puternice. *Vezuviul* a erupt în luna Mai, acoperind cu lavă de foc zecile de mii de hectare. Scoarța pământului e într'o fierbere atât de mare, încât până și Vulcanii stinși au început să clocotiască, cum e *Pozzuole*, un sulfatar aproape de Neapole.

România nu cade în zonele bântuite de cutremure puternice. Avem, e drept, o *falie* (prăpastie în adâncul pământului prin care se propagă cutremurele) care trece aproape de *Odobești* și aceasta e singura regiune din țară, amenințată de cutremure mai violente. Alte falii sunt în Banat și jud. Vâlcea.

★

Pământul e un glob rotund ca un măr, care are un diametru de 12.800 km. Până la centrul pământului sunt dar 6.400 km. După cum am spus mai sus, miezul pământului e atât de fierbinte, încât are o temperatură de mii de grade. Numai la 60 km. e o temperatură de 2000°, așa că toate substanțele, sunt în adâncime în stare lichidă sau gazoasă chiar, deoarece la 2000 de grade se topesc metalele.

Scoarța pământului (litosfera) are dar o grosime numai de 60 km., în timp ce miezul de foc al globului (pirosfera) e de 6340 kilometri.

Pojghița pământească, ce constitue învelișul solid pe care sunt oceanele și continentele ocupă dar 1/100 parte din raza globului.

S'a putut constata, din ziare, că nu e săptămână în care să nu fie un nou cataclism: cutremur, uragan, erupție vulcanică, etc.

Pământul se răcește mereu și din această pricină, își micșorează volumul. Or pojghița ce constitue scoarța, se dă după miezul topit, de unde rezultă cutremure continue, zi și noapte înregistrate pe tot globul de seismografe.

Geologii și specialiștii sunt de părere, că miezul pământului se va răci până la solidificare. Atunci pământul va fi un astru mort ca și luna, dar nu vor mai fi cutremure, nici erupții vulcanice.

Ziarele au înregistrat în ultimii ani cutremure foarte puternice, și anume:

1) Cutremurul din Japonia dela 27 Octombrie 1891.

2) Cutremurul din San Francisco dela 18 Aprilie 1906.

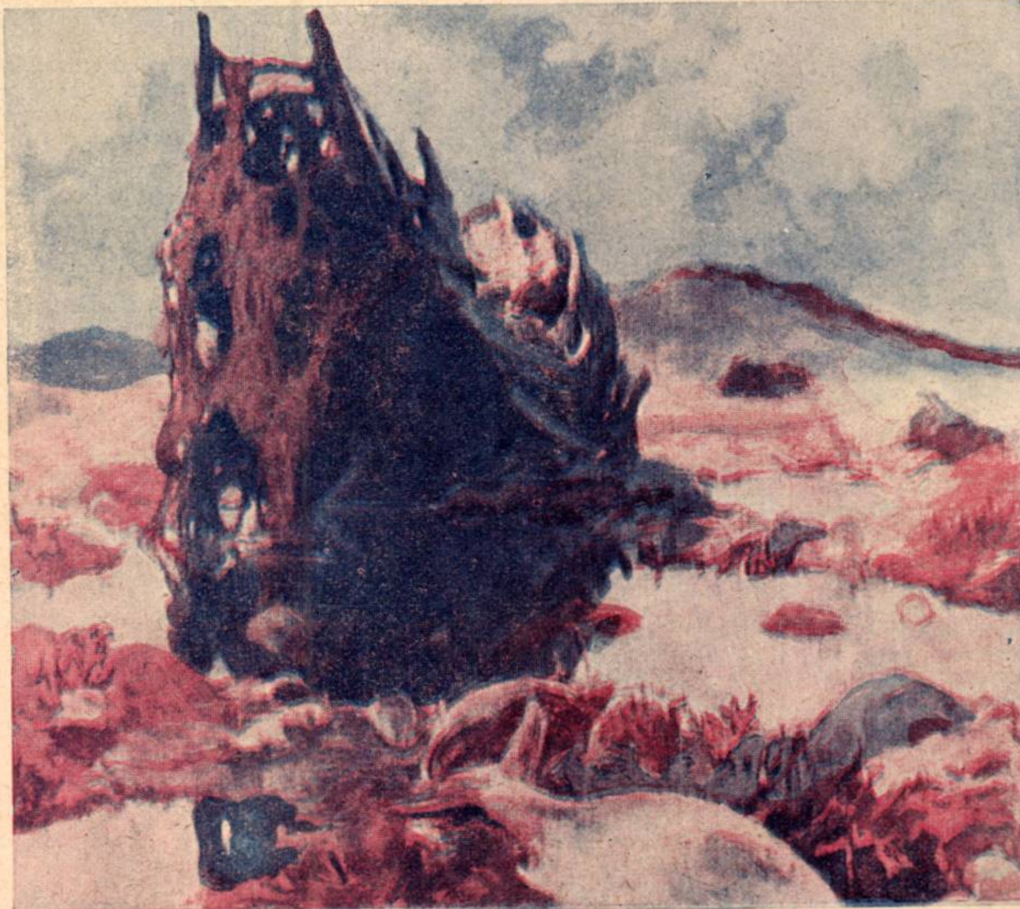
3) Cutremurul din Messina dela 28 Decembrie 1908.

Acest din urmă cutremur, a avut loc la orele 5 dimineața, ținând numai 20 secunde; sute de mii de oameni au fost acoperiți sub

(Continuare în pag. VIII-a)



Căderea unui meteor aprinde orașe și vapoare



Fundurile oceanelor ies la suprafață

Lucrezia Borgia





Portretul Lucreziei Borgia

A CUM câteva săptămâni, a apărut în gazetele berlineze, următorul anunţ:



Giftschrank der Lucrecia Borgia vom Zaren Alexander I von Rußland geschenkt, verkauft E. M. 835, Expedition dieses Blattes.

In traducere românească, sună:

„DULAPUL de otrăvuri al Lucrezziei Borgia, dăruit de ţarul Alexandru I al Rusiei, vinde E. M. 835 la administraţia acestui ziar".

Apariţia acestui anunţ a trezit interesul istoricilor precum şi al publicului, deoarece curiozitatea masselor este nelimitată, în special într'un caz atât de cunoscut, ca acel al Lucrezziei Borgia.

Natural că autenticitatea acestui dulăpior, a fost imediat pusă la îndoială, căci în cursul ultimelor decenii, s'au vândut foarte multe dulapuri, ca aparţinând familiei Borgia şi fiecare din ele purtând o oarecare pecetie de autenticitate.

Totuş cei cari s'au adresat administraţiei ziarului, au putut obţinea printr'un intermediar, adresa unui refugiat rus, aparţinând celei mai înalte nobleţe din anturajul ultimului ţar.

Actualul proprietar a declarat tuturor celor cari au cerut informaţiuni, că dulapul a fost generaţii la rând, proprietatea familiei imperiale ruseşti şi că la izbucnirea revoluţiei din Rusia, l-a salvat dintr'o reşedinţă a ţarului Nicolae, trecându-l în Polonia, ascuns într'un car cu fân.

Indiferent însă de autenticitatea acestui dulap, punerea lui în vânzare sub această egidă, repune în lumina actualităţii, una din cele mai îngrozitoare şi sângeroase şi totodată interesante epoci din istoria universală, legată de numele *Lucrezziei Borgia.*

Roma medievală reapare în faţa imaginaţiei noastre şi odată cu ea, puterea nemăsurată a papalităţii.

Puţinele dinastii de prinţi italieni, reapar din sarcofagele lor de marmoră ca nişte spirite rătăcitoare şi odată cu ele, toată bogăţia şi splendoarea palatelor lor, care erau în oraşele italiene punctele centrale, aşa cum tronul este punctul central al unui palat.





Cezar Borgia (In medalion, papa Alexandru VI)

Familia Borgia a fost originară din Spania şi ascensiunea ei în Italia a început în preajma anului 1500.

Alfonso de Borgia, se urcă pe scaunul papal la 1455, intitulându-se Calixtus II; nepotul său *Rodrigo* ajunse în 1492 papă, sub numele de Alexandru al VI-lea. Cu toată înalta sa demnitate bisericească, acesta ducea o viaţă de moravuri dubioase şi de desfrâu.

El trăia cu romana Vanozza de Catanei, care-i dărui trei copii. Unul din aceştia, născut în anul 1478, a fost Lucrezzia Borgia.

Ea a fost una din cele mai interesante personalităţi istorice, şi cu toate acestea se cunosc foarte puţine amănunte din viaţa ei intimă, pierdute sub vălul misterului şi al uitării.

In privinţa celorlalţi membri ai familiei Borgia, fie că au fost autocraţi ai bisericii, fie cavaleri ai spadei, se găsesc date precise, după manuscrise, stampe şi tablouri din acea epocă; numai în privinţa Lucrezziei pluteşte o negură, care n'a putut fi, încă, definitiv împrăştiată.

Ea este arătată ca o femee foarte frumoasă, blondă, suplă şi foarte inteligentă şi portretul în fresco, pe care l-a pictat *Pinturicchio* într'un apartament al Borgilor din Palatul Vaticanului întăreşte această indicaţiune.

A fost logodită de două ori, după care s'a măritat în 1493 cu ducele *Ioan Sforza,* vicar papal la Pessaro, de care s'a despărţit după patru ani, în urma stăruinţelor tatălui şi în special ale fratelui său Cesar.

După ordinul tatălui ei, se mărită din nou la 21 Iulie 1498 cu *prinţul de Bisceglia,* un fiu al Regelui Alfons al II-lea din Neapole.

Tatăl ei urmăria cu această căsătorie numai interese politice. Când soţul ei a fost asasinat, — după cum se presupune — de fratele ei Cesar Borgia, se căsători pentru a treia oară cu principele moştenitor *Alfons de Ferrara,* cu care a avut trei copii.

Numele ei era pronunţat de contimporani cu groază şi cu dispreţ şi era rău famată di cauza formidabilelor orgii, pe care se spunea că le organizează la Roma.

In afară de aceasta a fost acuzată de incest, citându-se cu absolută siguranţă nu-

(Continuare în pag. VIII-a)

Regele Mihai la plajă







Dăm alăturat câteva fotografii ale M. S. Regelui Mihai, pe plaja din Constanța, luate special pentru „REALITATEA ILUSTRATĂ"

PROGRAMUL VIZITEI PE CARE O FACE „MISS UNIVERSE" LA BUCUREŞTI

DOMNIŞOARA GOLDARBEITER („Miss Universe") **a fost invitată de către o societate particulară, la Bucureşti.**

A primit invitaţia — după ce refuzase tot felul de oferte ispititoare, — numai din prietenie pentru domnişoara Magda Demetrescu „Miss România" **şi din simpatie pentru revista noastră pe care o cunoaşte dela plecarea spre Galveston.**

Domnişoara Goldarbeiter **va pleca — însoţită de mama ei — în ziua de 22 August din Viena, şi va sosi la Bucureşti Sâmbătă 24 August la orele 3, după amiază.**

Domnişoara Magda Demetrescu „Miss România", **care se află de câtva timp în ţară, îi va eşi întru întâmpinare la Sinaia şi astfel publicul bucureştean va putea primi pe cele două frumuseţi europene, care au fost premiate la Galveston.**

In ziua de 24 şi 25 August, dela orele 4 p. m., până seara la orele 7, atât „Miss Universe" **cât şi** „Miss România" **vor patrona concursul de frumuseţe organizat la** „Strand" **şi despre care se vorbeşte detaliat într'un alt articol al revistei noastre.**

In seara zilei de 24, revista „REALITATEA ILUSTRATĂ" **oferă domnişoarei** Goldarbeiter („Miss Universe") **şi domnişoarei** Magda Demetrescu („Miss România") **un banchet, iar Duminică 25 August la orele 9 seara cele două frumuseţi vor fi sărbătorite de către publicul bucureştean, într'o sală în care se va anunţa la vreme.**

Duminică dimineaţa la ora 11, Domnişoara Goldarbeiter **va asista la serviciul divin dela catedrala catolică Sf. Iosif.**

Colonia austriacă din Capitală a hotărît de-asemenea, să sărbătorească pe d-şoara Goldarbeiter, **cu prilejul vizitei sale la Bucureşti.** „Miss Universe" **va fi găzduită în Capitală, la „Grand-Hotel".**

Este probabil că atât „Miss Universe" **cât şi „Miss România" după vizita din Bucureşti, vor pleca să viziteze alte câteva oraşe:** Sinaia, Cernăuţi, Timişoara, etc.

„Miss Universe" şi „Miss România"

patronează la Strand-ul Bucureşti un original concurs de frumuseţe

DOMNIŞOARA LISL GOLDARBEITER, care ca „Miss Austria" a fost aleasă la Galveston „Miss Universe", *— i s'a decernat adică titlul de cea mai frumoasă fată de pe glob, — după ce a refuzat o serie întreagă de invitaţiuni în diferite părţi ale lumei — căci atât americanii cât şi multe dintre oraşele Europei doriau s'o vadă, — a acceptat să viziteze Bucureştii şi pe prietena ei* „Miss România".



Cea mai recentă fotografie-studio a d-rei Lisl Goldarbeiter „MISS UNIVERSE"

Intr'adevăr, e cât se poate de mişcătoare prietenia care există intre cele două concurente premiate din Galveston.

Cine a spus că femeile sunt geloase şi că se ponegresc una pe alta?

Lisl Goldarbeiter *— in mod sincer — spunea totdeauna că o socoate pe* Magda Demetrescu *cea mai frumoasă dintre toate, iar* „Miss România" *s'a simţit cu adevărat fericită când prietena ei a fost încoronată* „Miss Universe".

La fel cu majoritatea concurentelor din anul acesta, atât d-şoara Goldarbeiter *cât şi d-şoara* Demetrescu *se caracterizează prin modestia lor şi astfel se explică că nu numai că nu există invidie între ele, dar că s'a legat între cele două frumoase ale Europei, cea mai strânsă amiciţie.*

Lucrul a fost posibil, întrucât bine educate, ambele vorbesc limba franceză şi s'au putut înţelege în graiul acesta. A contribuit la strângerea relaţiunilor şi buna înţelegere dintre Doamna Demetrescu *şi Doamna* Goldarbeiter, *mamele celor două premiate.*

„Miss Universe" *a fost invitată la Bucureşti de către Societatea „MUNTENIA"*, proprietara strandului Bucureşti. *Această societate a voit să ofere bucureştenilor prilejul de a admira pe cea mai frumoasă fată din lume şi pe cele două premiate la concursul din Galveston.*

Spectacolul desigur va fi cât se poate de interesant cu atât mai mult, cu cât direcţiunea strand-ului a avut inspiraţiunea de a organiza — cu prilejul vizitei d-şoarei Goldarbeiter *— un concurs de frumuseţe la* Strand, *pe care* „Miss Universe" *şi* „Miss România", *urmează să-l patroneze.*

CEA MAI FRUMOASĂ VIZITATOARE A STRAND-ULUI

Având un caracter local şi fiind făcut mai mult cu titlul de curiozitate, desigur că la alegerea „celei mai frumoase vizitatoare a Strand-ului" **nu se vor impune condiţiunile respective dela Galveston. Alegerea se va face dintre toate candidatele care se vor înscrie şi se vor afla la Strand, în zilele de 24 şi 25 August, indiferent doamne sau domnişoare. Fiecare concurentă va primi la înscriere, un număr de ordine vizibil, pe care-l va ataşa pe costum sau pe haină.**

Odată cu biletul de intrare la strand, — unde preţurile rămân cele obişnuite, — toţi vizitatorii vor primi şi un buletin de vot. De-asemenea pentru cititorii noştri bucureşteni, ataşăm la acest număr din revistă, acelaş buletin de vot. Candidatele la concursul de frumuseţe dela strand, vor defila câte odată, în zilele de Sâmbătă şi Duminică, pe o estradă anume făcută, în faţa domnişoarelor Goldarbeiter („Miss Universe") **şi Demetrescu** („Miss România") **Publicul de pe strand va fi arbitru şi el este chemat să-şi dea avizul.**

VOTUL GENERAL ŞI SECRET

Fiecare vizitator al strand-ului poate completa deci buletinul de vot pe care-l are cu numărul concurentei pe care a distins'o, care i-a plăcut mai mult.

Buletinele de vot completate, se vor introduce într'o urnă sigilată. „Miss Universe" *şi* „Miss România" *vor asista tot timpul la votare şi vor prezida despuierea scrutinului.*

Concurenta care va obţinea numărul cel mai mare de voturi va fi declarată „Cea mai frumoasă vizitatoare a strand-ului" **şi va primi un premiu de 5.000 lei, care i se va înmâna imediat, Duminică seara, după**



D-ra Magda Demetrescu **„MISS ROMANIA" fotografiată sub florile de cais**

terminarea concursului, de către „Miss Universe" **şi** „Miss România".

Candidata care obţine un număr imediat inferior de voturi, va primi 3.000 lei. Cea de a treia 1.000, şi apoi se vor acorda, în ordine alte şapte premii de câte 500 lei fiecare.

„Miss Universe" *şi* „Miss România" *vor decerna primei alese titlul de „CEA MAI FRUMOASĂ VIZITATOARE A STRAND-ULUI". Desigur că dela acest concurs interesant nu va lipsi nici una dintre frumoasele noastre bucureştence.*

Invenţiile moderne şi neplăcerile lor

LA WIERZBOWO, în Polonia, un grup de ţărani au linşat aproape, pe un agricultor cu stare, fiindcă acesta instalase pe moşia lui un aparat de radio.

Ţăranii aceştia erau încredinţaţi că agricultorul avea legături cu diavolul, cu ajutorul acelui aparat şi susţineau că bolile ce se încuibaseră în cirezile de vite proveniră din această cauză.

Acelaş lucru s'a întâmplat şi cu fotografia, acum treizeci de ani:

Un turist trecând prin Bretagne a fost atacat cu furcile pentrucă... voise să fotografieze o piatră funerară

Locuitorii l'au văzut cum îşi ascunsese capul sub pânza neagră şi credeau că e un spirit blestemat.

In ceeace priveşte telefonul, un doctor, tot din Bretagne s'a pomenit dintr'odată cu aparatul distrus de un ţăran, căruia îi pusese receptorul la ureche ca să audă o comunicaţie.

Ţăranul ascultă şi scoase deodată un strigăt straniu.

— Doamne Dumnezeule! Am stat de vorbă cu iadul!

Şi trântind aparatul la pământ îl prefăcu în bucăţi....

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 7 Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacţional, NIC. CONSTANTIN
PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate	„ 400

Anecdote matematice

REPEDE

Fragment dintr'un dialog.

— Ce depărtare să fie între cele două localităţi?

— Vre-o 10 kilometri aproximativ.

— Dar dacă merg repede, foarte repede?

* * *

CALCUL DE VÂRSTĂ

O doamnă întrebată asupra vârstei sale, răspunse:

„M'am măritat la 18 ani, bărbatul meu avea atunci 30 ani. Acum are o vârstă de două ori mai mare, deci am 36 ani".

* * *

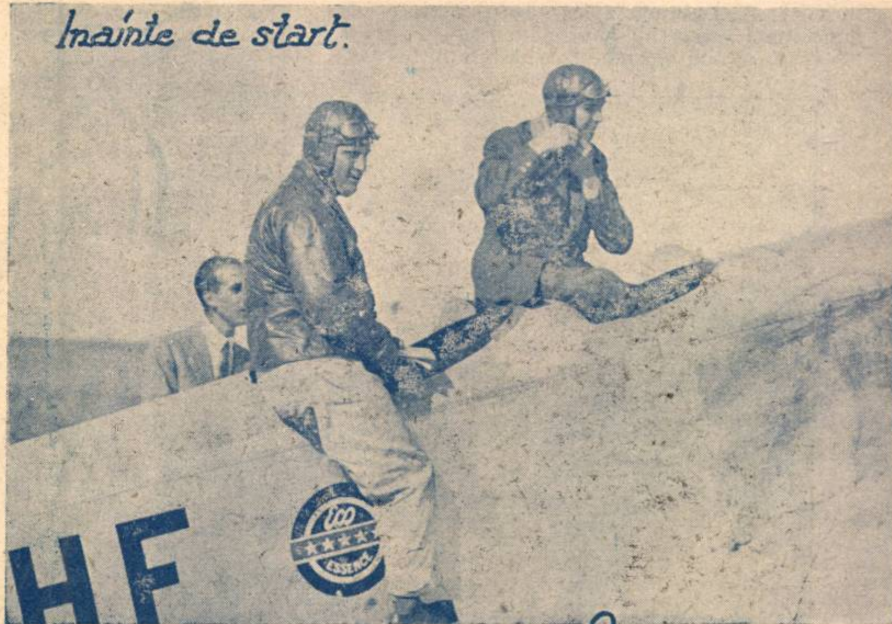
NUMĂRUL STRĂMOŞILOR

Fiecare din noi avem 2 părinţi, 4 bunici, 8 străbunici şi aşa mai departe.

Mergând până la a 20-a generaţie ascendentă, numărul strămoşilor ce-i avem este nu mai puţin decât... 1.048.576.

Înconjurul Europei cu avionul


Alimentarea unui aparat.



Înainte de start.

Săptămâna trecută au făcut reglementara escală pe aeroportul dela Băneasa, avionetele participante la „Challenge international du tourisme 1929" pentru circuitul Europei. Și-au continuat drumul 49 avionete din 83, cate au fost inscrise. Cursa care se efectuiază pe un total de 6200 Km, se va termina în ziua de 20 ale lunei curente, la aerodromul Orly, de lângă Paris, de unde s'a dat și startul.


Dna Belly (Anglia) care a participat hors concours, în fața avionului ei.



Îmbarcarea pentru start.



Prima avionetă sosită.

(CUTREMURELE DE PĂMÂNT continuare din pagina 3)

dărîmături, din cari mai bine de 100.000 își găsiră moartea.

4) Cutremurul din Persia 1929.
5) Cutremurul din Anatolia 1929.
6) Cutremurul din Argentina 1929.

Geologul *Milne* a înregistrat în Japonia 36 cutremure mari în 73 zile (13 Octombrie 1895 — 31 Ianuarie 1896). După o statistică publicată acum 60 ani de geologul Alexis Perrey, media seismelor (zguduirilor scoarței pământului) ar fi 60—70 pe an (6—700 pe deceniu). După cataloagele publicate de *Asociația seismologică internațională* (din care face parte și geologul român, d. *I. Simionescu*, fost Rectorul Universității din Iași) se înregistrează anual 5000 macrosisme (cutremure violente). Microsismele (zguduiri mici), sunt nenumărate și scoarța pământului e în continuă vibrație.

Iuțeala de transmisiune a undelor unui cutremur (analoage cu undele formate de o piatră aruncată într'un lac), poate ajunge până la 2100 metri pe secundă, ba câte odată și mai mult. *Un cutremur se propagă dar de 3—4 ori mai iute ca glonțele de pușcă.*

După geologul Foula un cutremur violent s'a propagat numai în 49 secunde dela Agram la Viena, cu iuțeală înspăimântătoare de *5500 metri pe secundă.*

La sfărâmarea stâncilor portului New-York, inginerii americani au întrebuințat 22.680 kg. dinamită. Energia cheltuită de pământ într'un cutremur de gradul X poate fi echivalată cu explozia a *100 miliarde kg. de dinamită.*

Munți întregi sunt prefăcuți în țăndări. *Astfel muntele Peleu (Martinica) a fost aruncat în aer într'o erupție vulcanică, iar cenușa aruncată de vulcanul Krakatoa a fost svârlită la înălțimi de mii de metri.*

Marea se ridică la peste 30 de metri înălțime din cauza zguduirei puternice a scoarței și mătură uscatul, așa că pier în valuri mii de ființe.

Un cutremur distruge în câteva clipe, munca omenească de veacuri întregi.

La Tokio, — în anul 1923, — din 15 cartiere 8 au fost cu desăvârșire distruse și portul Jokohama, cu jumătate milion de locuitori a fost prefăcut într'un munte de victime în câteva secunde.



Pământul dispare de sub sgârie-nori, cari se prăbușesc

La 1 Noembrie 1775, când Lisabona a fost distrusă de un cutremur, mii de oameni scăpați teferi de sub dărâmături, au fost arși de flăcări enorme de 250 m. înălțime, provocate de emanațiuni gazoase inflamabile.

Adeseori echipele de lucrători trimiși să salveze victimele, au pierit asfixiați de aceste primejdioase gaze de foc, cum s'a întâmplat la 16 Iunie 1857 cu prilejul cutremurului îngrozitor dela *Pontgiband* (Puy-de-Dome).

Numărul mare al victimelor cutremurului din Japonia se datorește furiei mării.

La 15 Iunie 1896 marea agitată în urma unui cutremur, mătură 600 mile din coasta orientală a Japoniei, înecând 30.000 oameni.

Se evaluiază la peste 200.000 numărul celor înecați în recentul cataclism japonez din 1923.

Japonia va dispărea fără îndoială înaintea Europei.

. . . .

Deocamdată putem fi liniștiți însă. **Europa nu va dispare într'o secundă.**

Se crede că viața continentului nostru va mai fi de cel puțin 1 milion de ani.

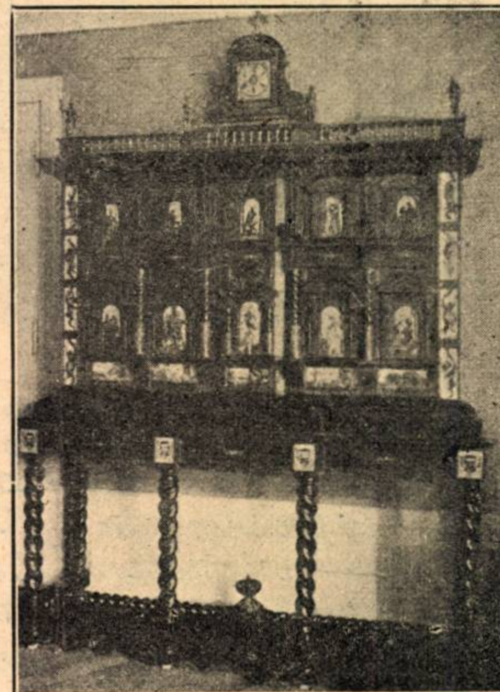
Să ne vedem, dar, liniștiți, de treburile noastre

NEPTUN

(LUCREZIA BORGIA. Cont. din pag. 4)

mele tatălui și al fratelui ei. Se spunea totodată, că a născut un copil al propriului său tată, Alexandru al VI-lea, la umbra imunității Vaticanului, copil care a fost crescut în urmă ca un simplu bastard, găsit pe o stradă oarecare.

Aceste acuzații grele au fost puse probabil în circulație de primul soț al Lucrezziei, ducele Ioan Sforza, care o mai iubia nebunește, apoi răspândite de dușmanii foarte numeroși ai familiei Borgia și în special de poetul *Pontano* și au fost înregistrate apoi de cronicarii romani din acea epocă, deoarece populația credea în temeinicia acestor culpe. Iar cronicele din Ferrara, ni-o înfățișează ca pe o femee blândă, fericită în căsnicia ei, iubitoare de soț, copii și cămin, știind să-și apropie, în scurt timp, dragostea locuitorilor acelui ținut.



Dulapul care a fost scos în vânzare

Cu toate acestea, se crede că Lucrezzia Borgia a fost unealta uneori conștientă a fratelui său Cezar și a Papei Alexandru al VI-lea, tatăl ei, formând împreună cel mai formidabil triumvirat de criminali imuni ai evului mediu.

In materie de otrăviri, se afirmă că Lucrezzia avea cele mai bune idei și victima odată ochită nu putea scăpa de condamnare decât prin fugă. Și nu puține au fost cazurile când ura familiei Borgia și-a urmărit dușmanii până în cele mai îndepărtate colțuri ale Europei de atunci, sfârșind prin suprimarea acestora.

Cronicile însă nu spun dacă Lucrezzia a posedat într'adevăr un dulap de otrăvuri, dar cert este că epoca Borgilor a inspirat mulți poeți și scriitori, iar pe lespedea mormântului ei, este gravat epitaful poetului Pontano:

„Aci doarme o așa numită Lucrezzia, în realitate o Thäis, fiica, soția și amanta tatălui ei, Alexandru VI-lea".

PRIMUL EROU AL AERULUI

In vremurile acestea, când aviaţia se desfăşoară într'un chip cu adevărat miraculos, e bine să amintim şi despre acela care, cu 20 de ani în urmă, a săvârşit un act, privit, pe atunci, cu drept cuvânt, tot atât de temerar ca şi îndrăsneţul sbor peste Ocean al lui Lindbergh.

In toate ziarele din lume, acum 20 de ani, s'a putut citi următoarea telegramă:

„Doover, 25 Iulie 1909

Louis Blériot, un aviator francez, a reuşit să aterizeze cu succes astăzi dimineaţă la Dover, după un sbor făcut cu aeroplanul său peste canalul Mânecii.

Domnul Bleriot a aterizat pe coasta engleză în bune condiţiuni, căpătând doar câteva răni uşoare, din cauza aterizării pe teren neprielnic.“

Foarte puţini au putut, până atunci, să-şi dea seama de ceeace însemna un aeroplan şi nici n'au auzit vreodată vorbindu-se despre acest Bleriot. Intocmai însă cum s'a întâmplat cu Lindbergh şi minunatul său avion „Spiritul din St. Louis“, faima lui



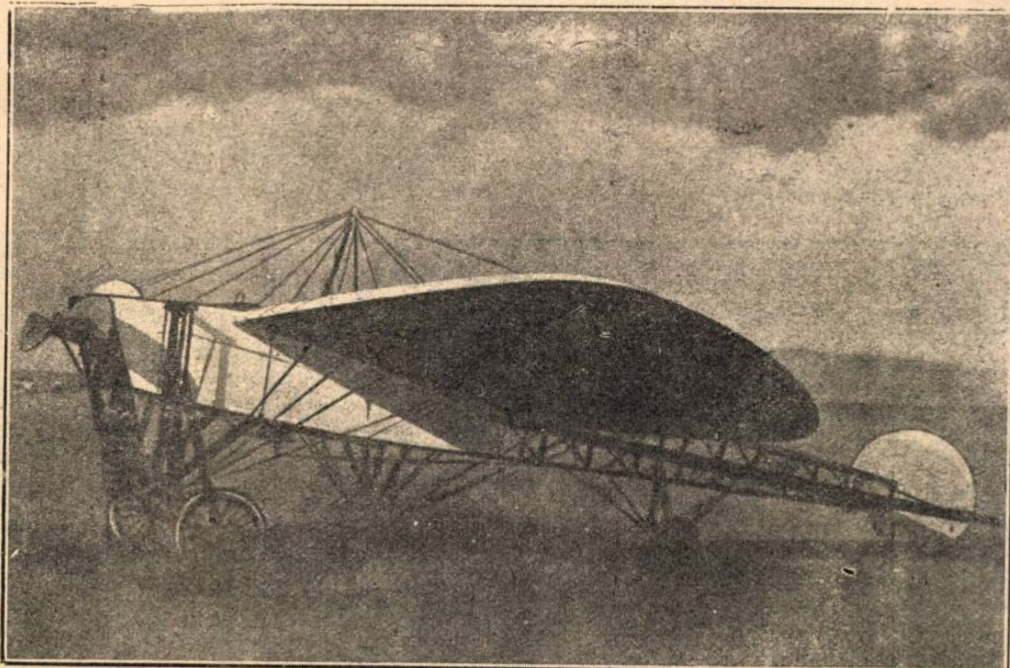
Un desen recent al lui Marcellin Blériot

Bleriot s'a stabilit în decursul unei singure zile.

Bleriot avea pe atunci vârsta de 37 de ani şi a întreprins îndrăsneţul sbor cu un monoplan, creaţia lui, numit „Bleriot al VIII-lea“.

Interesant este, cum povesteşte Bleriot astăzi evenimentul senzaţional de acum 20 de ani. Iată ce a declarat unui ziarist:

„Am făcut, spune dânsul, înainte de traversarea Canalului, nenumărate experienţe. Am sburat de multe ori câte 10—15 minute. Probele le-am făcut cu un motor Anzani, în preajma locului de pornire dela Le Baraques, lângă Calais. Am pornit la ora 4.35 dimineaţa, fără să port cu mine nici un fel de instrument de navigaţie, busole sau compasuri. Tot suportul meu era un vas de războia, pe care guvernul francez mi l-a pus la dispoziţie, ca să mă însoţiască, în temerara mea încercare. Sburam la o înălţime de 75—100 metri, şi foarte repede am luat-o înaintea vaporului, care mergea dedesubtul meu. După 37 minute, am aterizat cu bine, pe coasta britanică. Am avut numai câteva mici avarii, întâmplate aparatului meu. Da, da, era o fericită dimineaţă pentru mine!



Monoplanul cu care a trecut Blériot **prima oară Canalul Mânecii**

„In ceeace priveşte încercările rivalilor mei de pe atunci, pot nota pe aceea a lui *Hubert Latham*, care în ziua de 19 Iulie a aceluiaş an, a făcut jumătate din drum deasupra canalului, cu monoplanul său „Antoinetta“, dar fiindcă motorul său nu era prevăzut nici cu magneto şi nici cu carburator, nu l-a putut servi complect, făcându-l să cază în mare şi să fie salvat de un vas, care'l însoţia. Latham trebuia să încerce din nou chiar în dimineaţa zilei când am traversat eu canalul. Cum însă pornirea trebuia să se facă la o oră mai târzie şi cum vântul îşi făcuse apariţia cu o forţă mai intensă, Latham fu nevoit să renunţe. Contele de Lambert, care deasemeni se pregătia pentru traversarea canalului Mânecii, renunţă la întreprindere, după ce succesul meu fu stabilit“.

Bleriot, astăzi în vârstă de aproape 60 ani, trăeşte la Paris într'un elegant apartament din Avenue Kleber. Felul cum ni se înfăţişează astăzi este foarte diferit de acela de acum 20 de ani. Pe atunci era un tânăr cu mustăţi stufoase, idealist, pe când astăzi în figura lui, pe care o reproducem, se poate citi ceva din atmosfera unui aprig om de afaceri, ceva din caracterul lui André Citroyen, Henry Ford-ul Franţei. Bleriot vorbeşte cu entuziasm despre perspectivele de viitor ale aviaţiei, prevăzând pentru o vreme nu prea depărtată, înfiinţarea de aeroporturi moderne, aeroplane şi aeronave puternice şi sigure. Este foarte entuziast în aprecieri pentru industria germană, vădind o extraordinară admiraţie pentru creaţia uzinelor Zeppelin şi a comandantului dr. Eckener. Adaugă însă că Zeppelinul nu va constitui mijlocul ideal de transport peste Ocean. Mărimea sa extraordinară şi imensele cheltueli necesitate pentru construire, vor constitui greutatea cea mare pentru stabilirea unui mijloc rapid, eftin şi uşor de transport.

Bleriot este, însă, mereu, acelaş sburător întreprid şi vizionar. Lucrează şi acum la un aparat „transatlantic“ care, speră dânsul, va fi în curând terminat, putând sbura cu o iuţeală de 125 mile pe oră. Va fi înzestrat cu patru motoare Hispano-Suiza.

Cu un surâs semnificativ, dânsul prezintă fotografia monoplanului cu care a traversat acum 20 de ani Canalul Mânecii, în comparaţie cu o schiţă a noului său aparat gigant, astăzi aproape desăvârşit.

Inapoierea frumusetilor europene dela concursul din Galveston

Socotim necesar să insistăm cât de mult — tocmai ca să învederăm deosebirea care există, între concursul de frumuseţe din *Galveston*, o întrecere serioasă şi absolut morală, şi alte aranjamente care nu fac decât să compromită ideea, — asupra faptului că toate cele opt concurente europene, imediat după ce concursul din Galveston s'a terminat, s'au înapoiat toate în Europa, însoţite de mamele lor.

Pentru că la noi în ţară, concursul din Galveston era un lucru absolut nou, înainte organizat la Paris, după cererea unui impresar american — al cărui nume ne scapă — un concurs de frumuseţe la *Lido* (un local din Capitala Franţei).

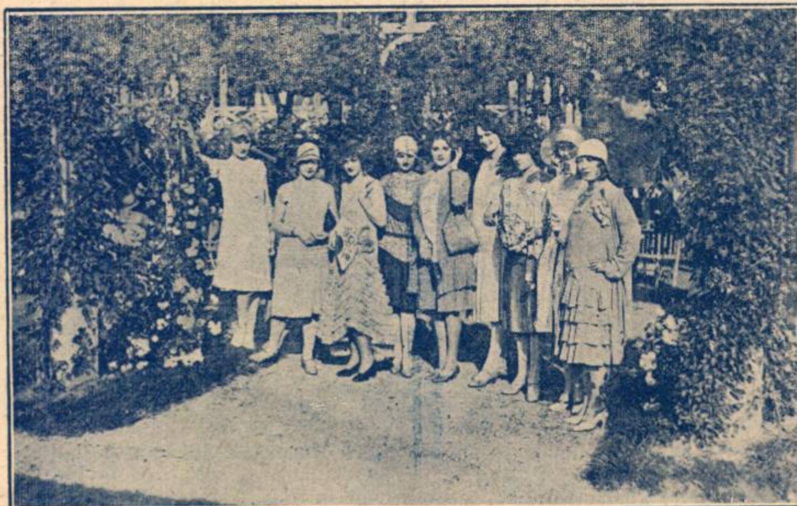
Impresarul voia să se slujiască de echivocul inevitabil, ca să-şi aleagă din oraşul cosmopolit, care este metropola franceză, o serie de frumuseţi de naţionalităţi deosebite, pe care apoi să le prezinte în Statele-Unite, pe diferite scene, cu numele de *„Miss Germania“*, *„Miss Franţa“*, *„Miss Ungaria“*, etc.

Bineînţeles că alegerea acestora nu se fă-

După sosirea lor la Paris, cele 7 frumuseţi europene, au primit o invitaţie din partea oraşului *Vichy*, care organizase o recepţie în onoarea lor.

„Miss Olanda“ (d-şoara Jo Koopman) n'a mai vrut să întârzieze întoarcerea acasă şi impreună cu mama ei s'a despărţit de grupul care se înapoiase.

In ziua de 14 Iulie dimineaţa, prin Parisul care se îmbrăca în haine de sărbătoare pentru aniversarea luării Bastiliei, cele 6 frumoase, împreună cu mamele lor şi cu un



In parcul de golf al oraşului Vichy



Frumoasele la Vichy, la eşirea dela recepţia făcută de primăria oraşului.

ca d-şoara *Demetrescu* să plece în America, s'au scornit tot felul de svonuri menite să compromită toată opera noastră. Am ştiut de atunci, — şi suntem mândri că astăzi o putem dovedi, — de câtă importanţă va fi participarea României la întrecerea din Galveston, câtă propagandă utilă ţărei se va face prin trimiterea unei reprezentante demne, în America.

Tot acum suntem în măsură să lămurim şi o întâmplare care ne-a produs multe desagramente, în primăvara aceasta. Toate ziarele publicaseră o notiţă, conform căreea cinci sau şase frumuseţi europene, plecate în America, prin luna Aprilie, după ce au avut o purtare nedemnă pe vapor, ar fi fost părăsite în Statele Unite, de către impresarii lor. Ele ar fi rămas fără sprijin şi fără mijloace, unele apucând pe căi greşite, altele fiind nevoite să ceară ajutorul consulatelor, ca să se poată repatria.

Fondul acestor colportări, e perfect adevărat. In acelaş timp cu d. de Waleffe, s'a cea cu nici una din restricţiunile pe care le-am făcut noi, pentru concursul din Galveston. In modul acesta s'au ales, la Paris 9—10 femei — în majoritate artiste de varieteu, — de origine etnică deosebită, care se dădeau drept reprezentantele frumuseţii din ţările respective. Impresarul pierzând banii — deoarece trucul lui n'a prins în America, unde toată lumea ştia că acestea nu sunt adevăratele concurente dela Galveston, — a fugit şi a lăsat pe tinerele angajate să iasă din încurcătură cum vor şti.

La Galveston însă, totul se petrece în cea mai perfectă moralitate, toate concurentele vin însoţite de mame sau însoţitoare din familie, iar drumul este plătit, pentru dus şi întors, în cabine de lux, pe cele mai mari transatlantice franceze.

Ceeace noi am afirmat dela început — seriozitatea concursului din Galveston şi utilitatea lui în scop de propagandă, — s'a dovedit acum cu prisosinţă.

* * *

grup de ziarişti străini, anume invitaţi cu acelaş prilej, plec la gara St. Lazare, de unde la orele 11 pleacă la Vichy.

Sosim în localitatea a căror isvoare au reputaţie mondială, la orele 4 după amiază. La gară, au eşit întru întâmpinarea frumoaselor oaspete şi a ziariştilor cari ne întovărăşesc, primarul oraşului, *d-l Leger*, precum şi notabilităţile. Fiecărei domnişoare i s'a oferit un buchet de flori, iar primarul a rostit o cuvântare de bun sosit.

Printre ziariştii invitaţi remarcăm pe domnii: *Landovsky*, secretarul general al Asociaţiei ziariştilor străini la Paris, *Louis Goldstein*, reprezentantul presei cehoslovace şi germane, *Luigi Maggi*, reprezentantul presei italiene, *Ture Tahrim*, reprezentantul presei suedeze, *B. Pătânea*, din partea presei româneşti şi alţii al căror nume ne scapă.

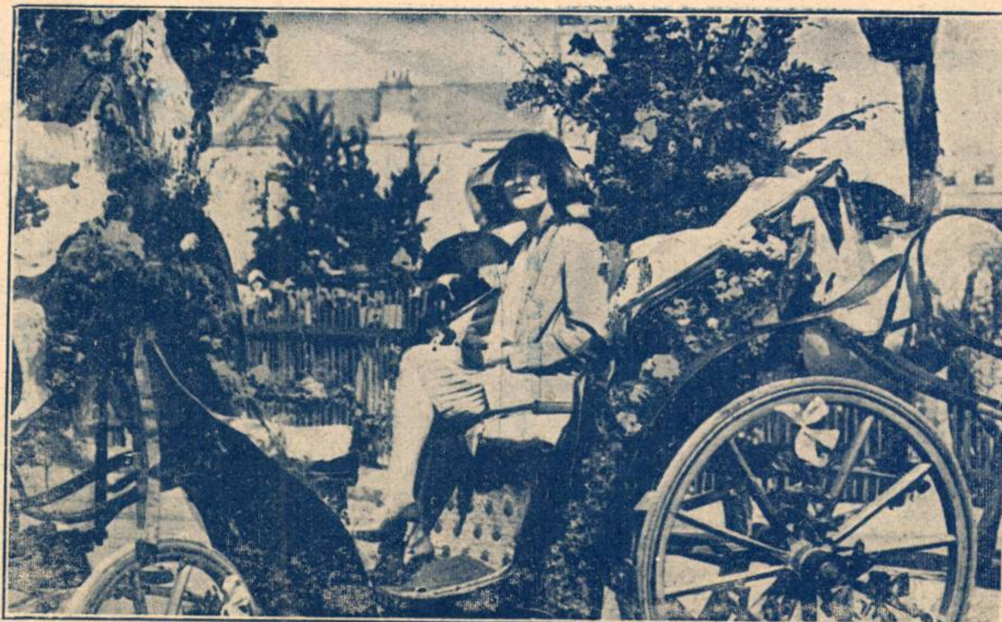
In automobile dinainte pregătite şi ovaţionate de un public numeros care a venit să le vadă la gară, cele 6 frumoase pornesc

la hotelurile unde sunt găzduite. Hotel *„Radio"*, Hotel *„de l'Amirauté"*, Hotel *„Albert I"* şi alte câteva, au pus la dispoziţie odăi pentru distinşii oaspeţi.

Puţine staţiuni cu ape minerale au importanţa şi oferă confortul oraşului Vichy. Cunoscute încă din timpurile romanilor, isvoarele de apă caldă şi rece, bogate în săruri tămăduitoare, în special pentru bolile de diabet, de rinichi şi de stomac, au o reputaţie mondială, şi apa lor se găseşte răspândită până în cele mai depărtate colţuri ale lumii. In afară de confortul pe care-l prezintă, superior tuturor celorlalte staţiuni analoage, Vichy posedă cea mai modernă instalaţiune de „punere în sticlă" şi pentru fabricarea pastilelor din săruri conţinute în apă.

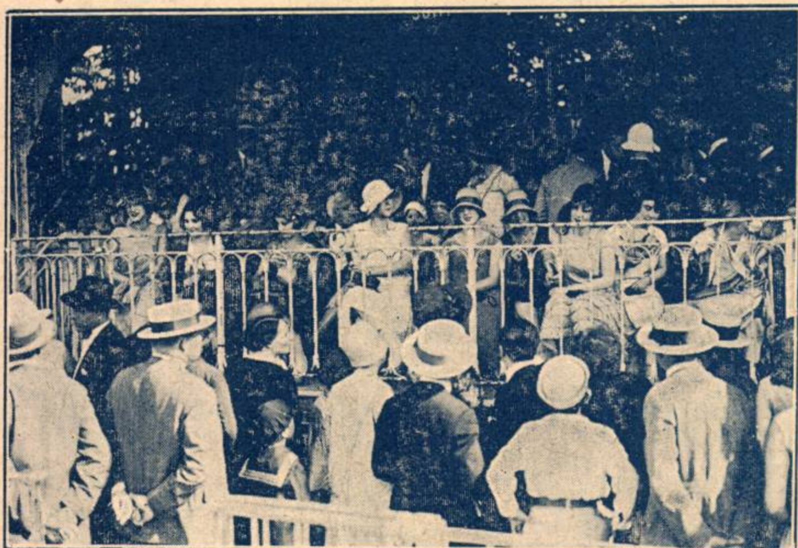
Grădini aranjate cu gust deosebit, aşa încât să nu se observe intervenţia omului, şi totul să pară natural, un cazinou grandios, cu sală de joc şi teatru, în care se produc cei mai mari artişti, isvoare, în diferite puncte ale oraşului unde apa se serveşte gratuit tuturor celor cărora le este recomandată, fac din acest oraş locul cel mai plăcut de vilegiatură şi de cură.

Frumoasele vizitatoare şi ziariştii au fost conduşi să vadă diferitele instalaţiuni, isvoarele, să viziteze cazinoul şi împrejurimile.


„Miss România" la bătaia de flori din Vichy

Dela Vichy o parte dintre cele 6 frumoase europene au plecat la St. Sebastien. *„Miss România"* şi *„Miss Universe"* s'au înapoiat la Paris, pentru ca de aci să revină în ţările lor.

Şi astfel, în ziua de 23 August, bucureştenii vor putea ovaţiona pe cele două concurente care au fost premiate la Galveston: „MISS UNIVERSE" şi „MISS ROMANIA".


Frumoasele europene şi ziariştii la hipodromul din Vichy


Primarul oraşului Vichy la banchetul oferit frumuseţilor europene

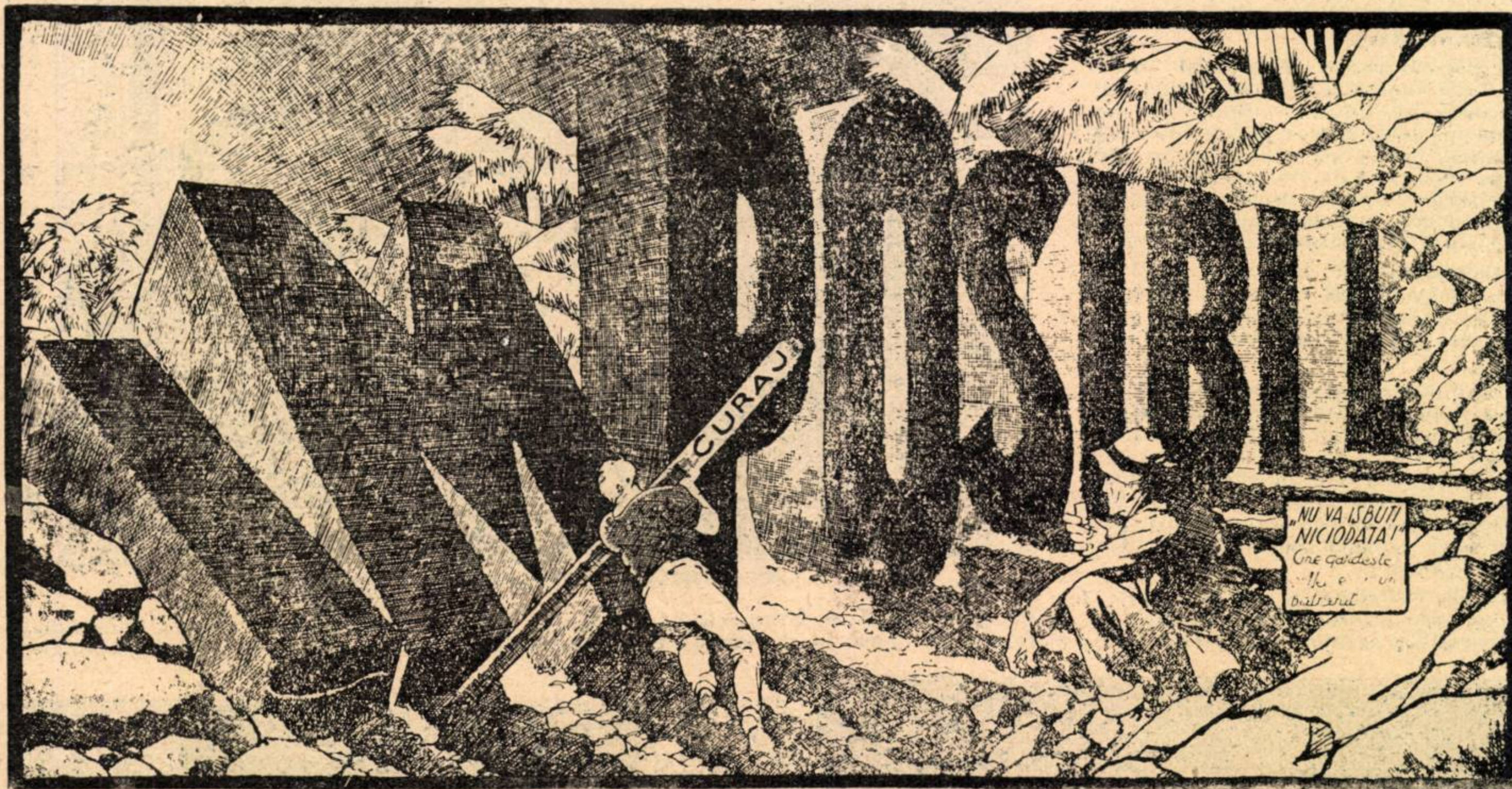
In onoarea oaspeţilor s'au dat numeroase banchete şi serbări, dintre care trebue să relevăm în special recepţia dela Primăria oraşului.

Nici regine n'ar fi putut fi primite, cu mai multă atenţiune, decât au fost primite cele 6 frumuseţi. Fiecare a căpătat din mâna elevelor de şcoală, câte un buchet de flori, în culorile naţionale ale statului respectiv. Cu acest prilej am putut vedea pentru prima dată trandafiri albaştri. Primarul a relevat aci concursul pe care îl dau, la menţinerea păcii mondiale, aceste ambasadoare ale frumuseţii şi fiecare dintre cele sărbătorite, a înscris un gând, în cartea de aur a oraşului. In faţa oaspeţilor, elevele şcoalei din Vichy au executat un dans clasic şi s'a băut apoi şampanie în cinstea frumoaselor şi pentru prosperitatea oraşului.

Bătaia de flori organizată în a treia zi de vizită a fost mai mult decât reuşită. In trăsuri speciale, frumos împodobite, având fiecare un paj şi sceptrul cu steagul ţării respective, cele şase concurente din Galveston au fost sărbătorite cu entuziasm de toată populaţia oraşului Vichy. *„Miss România"* în special s'a bucurat de o atenţiune deosebită.

Angela Italianca, cum i se spune la Vichy, florăresei care de 36 ani împarte cu bonhomie flori vizitatorilor din acest oraş, — un tip caracteristic al staţiunei, — a împărţit frumuseţilor coşuri întregi de flori.

Vom menţiona tot aci masa oferită de către Compania Fermieră, organizaţia franceză, sub administrarea căreea se găsesc toate staţiunile de ape minerale din Franţa. O serbare patronată de d-l Bougnies, administratorul Companiei Fermiere, a încheiat festivităţile.



„Imposibil“ este un cuvânt prea lung.
Să-l scurtăm.
„Posibil“ este un cuvânt plăcut, un cuvânt care cuprinde curaj și capacitate.
„Imposibil“ este un cuvânt urât, un cuvânt care exprimă întârziere și lipsă.
Sunt multe cuvinte la care primele litere (prefixele) ar trebui eliminate. Și acest „imposibil“ este cel mai important dintre ele.

NIMIC nu este imposibil pentru acel care are voință. In **dicționarul tinereței bărbătești nu există un cuvânt ca „lipsă, decădere“.**

Acest sfat îl dăm în special tinerilor, dar sfătuim și pe bătrâni să nu-l treacă cu vederea.

Suntem în toiul verei, și vara este timpul când toate sunt neglijate.

Insă pentru acela care vrea să atingă o culme în viață, vara este timpul cel mai propice pentru muncă. Orice treabă pe care o faci în timpul sezonului amorțit, știind că este făcută în timp ce alții se odihnesc, are dublă valoare.

Pământul frige și lumea e moleșită de căldură. Cei mai mulți dintre noi se mulțumesc cu gândul la plăcerile aerului răcoros de munte și „strâng puteri“ pentru a putea munci „în timpuri bune“.

Fericit este acela care spune și chiar crede așa, că trebue să întrebuințeze acest timp în care alții lenevesc, pentru a elimina primele două litere ale acestui imposibil cuvânt — „IMPOSIBIL“.

„Imposibil este un cuvânt care se găsește numai în dicționarul nebunilor.

Astfel spunea Napoleon și a și dovedit-o. El a trecut cu trupele sale Alpii în toiul iernii, în timp ce inamicul considera un astfel de lucru ca „IMPOSIBIL“, și negândindu-se niciodată c'ar putea fi dus la îndeplinire, erau siguri de succes.

Când a fost felicitat pentru acest succes el spuse:

— „Iarna este timpul cel mai propice, pentru a trece munții pe jos, căci zăpada nu alunecă. Nu acord nici-un fel de considerație acelor nebuni neîncrezători, cari susțineau că un astfel de lucru ar fi imposibil.“

Thomas Alva Edison lucra la micul său instrument „Morse“, transmițând un mesaj dela un oraș la altul. Fiecare mesaj avea un fir al lui propriu. Intr'adevăr, era IMPOSIBIL să transmiți mai mult de un mesaj pe acelaș fir.

Edison știa că electricitatea înconjoară pământul într'o secundă de 7 ori și își complectă invenția astfel că astăzi se pot trimite mai multe mesagii pe acelaș fir. A făcut aceasta gândind. Prin urmare și această imposibilitate a fost învinsă.

Henry Ford lucra ca paznic de noapte, cu o sută de dolari pe lună și întrebuința toată noaptea, ba chiar o mare parte din zi, pentru experiențe. Nu-și petrecea noaptea așteptând să se facă ziua ca să „termine lucrul“.

El construise un mic automobil și spunea că va ajunge să construiască zece mii de astfel de automobile.

Conducătorul unei mari societăți îi spunea:

— „Pentru numele lui Dumnezeu, Ford, nu vorbi astfel de prostii. Ce vrei tu să ne bagi în cap este IMPOSIBIL. Dacă continui să împrăștii astfel de nebunii vei aduce pe bancheri atât de departe, încât vor pierde încrederea în fabricanții de automobile și aceștia nu vor mai avea de unde să împrumute bani.

Insă Ford repetă de câte ori putea, că are intenția să construiască zece mii de automobile pe an. De atunci el a construit aproape două zeci de milioane de automobile, și azi construește zece mii pe zi.

El nu luase tocmai în serios cuvântul „IMPOSIBIL“.

„Puține lucruri sunt imposibile, când ești sârguitor și îndemânatec,“ a spus Samuel John.

Tânărul, care, nefiind destul de energic, spune: *„acest lucru nu poate fi făcut pentru că s'a mai încercat“*, trebuie să-și amintiască de cuvintele lui Marc Aureliu, cel mai mare împărat roman:

„Nu crede că ceeace ție îți vine greu să faci, este imposibil pentru ceilalți. Insă dacă ceva este posibil pentru alții dă-ți osteneala să-l faci și tu.“

Succesul nostru în viață depinde de felul cum gândim și de felul cum simțim. Să te obișnuești să spui, *„Vreau“* în loc să spui *„Nu pot“* și atunci vei fi pornit pe calea dreaptă, în lupta vieței.

Sunt multe alte cuvinte care ar trebui prescurtate, suprimându-li-se primele două litere. Spre exemplu „in“ din cuvântul intoleranță.

Acei cari pot înlocui cuvântul „Intolerant“ prin acela de TOLERANT tolerând slăbiciunile altora, știind să spună fiecăruia un cuvânt frumos și să ghiciască ce-i place, fără nici un fel de gând rău, înlătură multe din piedicile pe care le întâlnește în viață.

Intoleranța atrage după sine discuțiuni supărătoare și reține pe mulți din calea lor spre succes.

Pentru timizi orice devine imposibil, fiindcă lor le pare astfel.

Tăria voinței și refuzul de a admite imposibilitatea au dat posibilitate orbilor să creeze opere nemuritoare și să obțină succese și au făcut din schilozi, stăpânitori de vaste împărății.

Din oameni săraci și neputincioși aceste însușiri au făcut oameni bogați și puternici, iar celor slabi le-au dat putere să învingă pe cei puternici.

Regele Angliei cu toată armata și flota sa și cu banii de cari dispunea, n'a putut învinge voința neclintită a lui George Washington.

Washington a fost învins și silit să se retragă mereu, însă, el niciodată n'a admis cuvântul „IMPOSIBILITATE“ așa în cât până la sfârșit, Anglia a fost bătută și a pierdut țara, care azi se chiamă Statele-Unite ale Americei.

Rândurile acestea vor fi citite de foarte mulți, tineri și bătrâni, dorința noastră este să determinăm pe toți să facă tot ce poate fi făcut, pentru a schimba IMPOSIBILUL în POSIBIL.

Problemele vieții trebuesc rezolvate și dificultățile ei înlăturate cu spiritul, însă atitudinea gândurilor trebue întotdeauna să fie aceeaș.

In clipa când în gând ți-ai spus că un lucru poate fi făcut, judecata ta este influențată de aceasta și lucrul este pe jumătate făcut.

Intr'o zi, o căprioară sălbatică pătrunse, accidental într'o fermă, în care pășteau niște cai de rasă.

Și căprioara și caii o porniră spre cealaltă parte a pășunii, despărțită de calea ferată printr'un gard de fier, înalt.

Caii și mânzii lor se opriră în fața obstacolului. In mintea lor părea imposibil, să sară gardul acela.

Nu la fel gândia și căprioara. Ea își luă avânt, sări, și trecu gardul. Incă o săritură, peste șinele de tren, și căprioara se afla din nou în pădure, în libertate.

Oricare dintre cai ar fi putut să sară la fel și să devină liberi, însă, ei gândiau că este imposibil să sări gardul.

Mulți dintre noi suntem reținuți de îngrădiri, asemenea aceleea care oprește caii din fabula noastră lipsiți de libertate, ținuți departe de succes, pentrucă socotim gardul prea înalt, pentru a sări peste el.

Obișnuește-ți mintea, să uite de cuvântul IMPOSIBIL, nu mâine ci încă astăzi.

Cum am petrecut vacanța?

de N. KIRIȚESCU

MI-AM petrecut vacanța în locul cel mai pitoresc al României, la odihnă, răcoare, loc de cură, viață eftină, confort, distracție și dătător de sănătate.

LA BUCUREȘTI.

Loc de odihnă? Evident. Ce înseamnă odihnă? A nu face nimic. Bucureștii sunt un oraș în care nu faci nimic. Spre exemplu, eu:

Aveam treabă la ministerul muncii pentru o pensie, care mi se cuvenia din război. Am dat petiție, am cerut audiențe, am alergat zile în șir după rezultate și n'am făcut nimic.



PE PLAJE LA GRĂDIȘTEA

Am cerut la primărie să vie să ridice gunoiul din fața casei unde stau. Am umblat din serviciu în serviciu și n'am făcut nimic.

M'am dus la ministerul sănătății să-mi fac rost de o odaie la un sanatoriu al Statului. Sunt funcționar și suferind. Am cerut, dar n'am făcut nimic.

Am reclamat la percepție că m'a impus prea mult. Am cerut să mai facă odată socoteală. Am vorbit, am vorbit, dar n'am făcut nimic.

De răcoare ce e drept, iar nu m'am plâns.

Unii, cari au stat cu mine în București băgau în *răcori*.

Eu eșiam să mă plimb pe stradă. Treceau șiruri de automobile pe lângă mine în goana mare.

Drept să spun, când treceau pe lângă mine, să fi fost căldura cea mai mare, mă băgau în *răcori*.

Am mai umblat și cu tramvaiul electric, ca să mă răcoresc. Și mă răcoriam binișor, fiindcă tot timpul stăteam sub curent.... electric.

Domnii dela Cameră se cam încălziau, pentrucă dumnealor nu erau deloc în curent.... cu nevoile noastre.

Am dorit și eu să mă duc la Sinaia sau la munte. Am tot așteptat să se ivească vreun prieten care să mă poftească la munte. Am așteptat zadarnic.

Dac'am văzut că nu vine muntele la mine, m'am dus eu la muntele de pietate și am luat ceva gologani, cu care m'am plimbat pe *Piatra arsă* a caldarîmului bucureștean.

Cură am făcut de care am vrut și ieftin. Spre exemplu: cura de *nămol?* Trebuia *lac* sau *baltă?*

Eșiam de mă plimbam un ceas pe stradă și mă întorceam *lac* de năduşeală. Acasă le găsiam toate *baltă*.

Luam diferite ziare politice și citindu-le, vedeam cum svârlu cu noroi unii în alții. Imi dădeam seama că înnotam în *nămol*.

Pentru cura de soare, mă duceam să aud cupletele lui Tănase la Cărăbuș.

In ceeace privește apele sulfuroase, le găsești la orice colț de stradă. Primăria a avut grijă să le capteze prin guri de canal, din care se'ală mirosul natural al compușilor de sulf.

In ceeace privește *ieftinătatea* vieții în București, lucrul e de mult dovedit. Poți să te duci la cel mai șic restaurant, te așezi la o masă, vezi trecând prin fata ta mâncărurile cele mai alese și pentru nimica toată. le mănânci.... cu ochii.

Apoi. când vezi cum la fiecare pas un automobil calcă pe câte un trecător, ce ușor te curați pe C. F. R. și cum în fiecare noapte hoții fac ce vor cu locuitorii, atunci îți dai seama ce *ieftină* e viața la București.

Insfârșit, ca distracție, Bucureștiul este orașul ideal. La orice oră și la orice pas găsești câte *o distracție*.

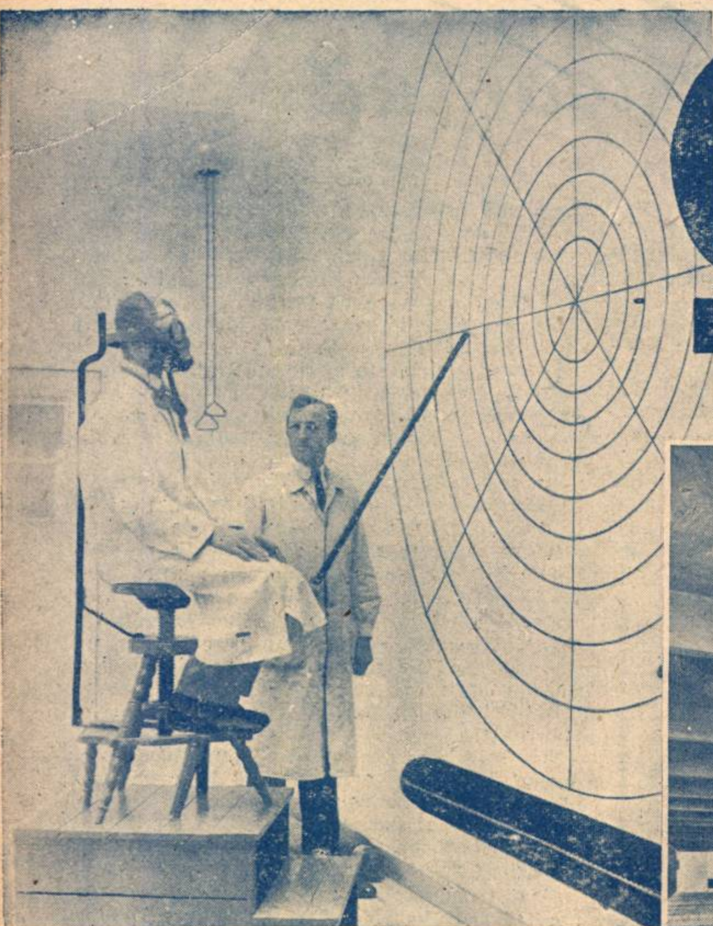
In fiecare zi *concert* de broaște în Cișmigiu. Te duci să asiști la reuniunile de *box* și vezi că totul e *teatru*.

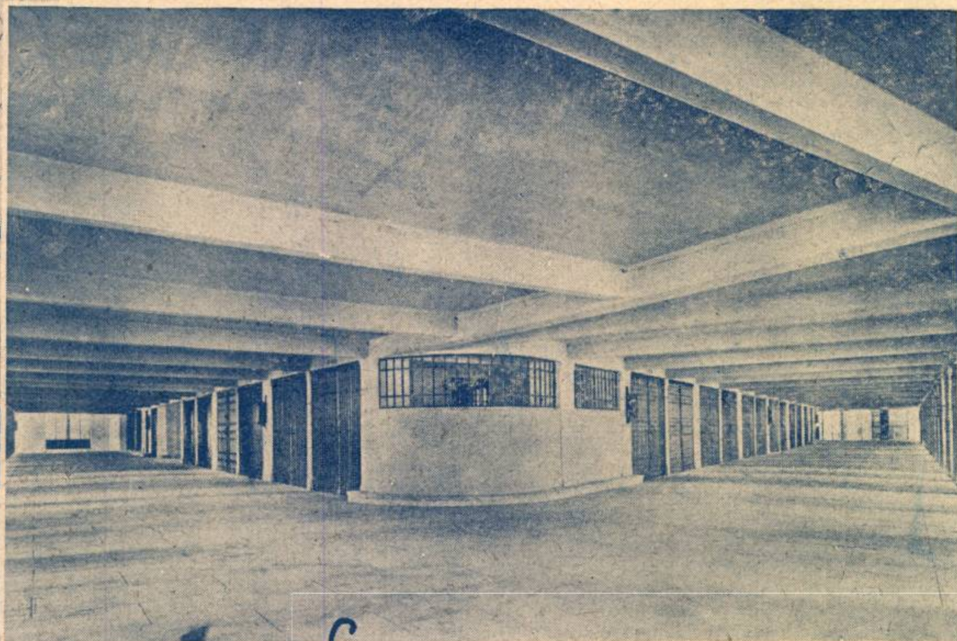
Dacă te duci la Parlament, ai impresiunea că ești la *circ*. Din când în când te mai duci la câte o grădină de vară de cartier, unde mai uiți din durerile tale proprii, văzându-le pe-ale celor din jurul tău, care asistă la spectacol.

Intr'un cuvânt, sănătos, curat, ieftin și distractiv, Bucureștii sunt un oraș admirabil pentru vacanță. Aci e orașul vacanțelor. Timp de o lună de zile am umblat și eu după o vacanță bugetară, dar noul buget le-a suprimat pe toate. Aceasta a fost și primul meu duș, înainte de a mă duce la ștrand.

N. KIRIȚESCU

Curiozităţi

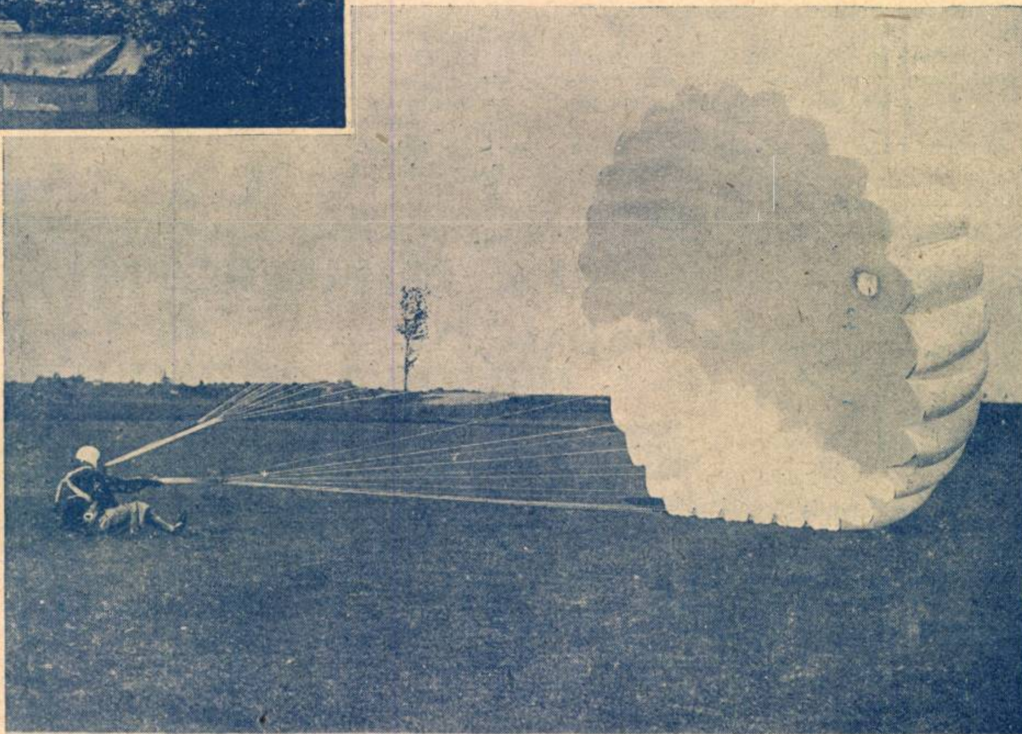




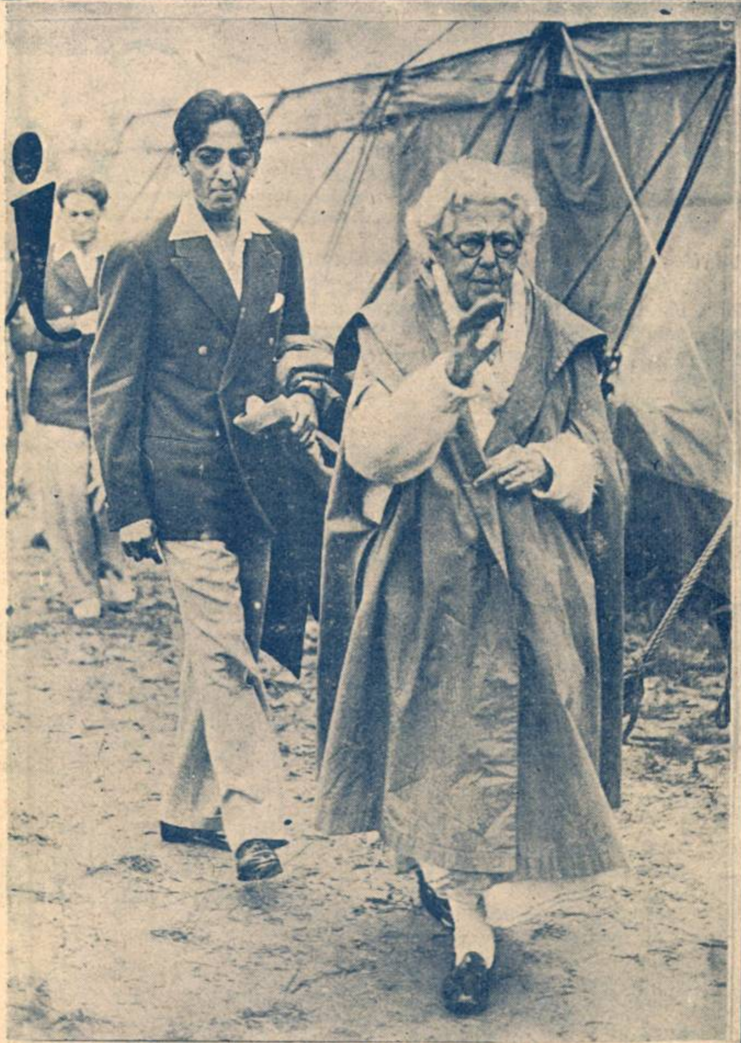
Sus: La Roma a fost construit un garaj modern de automobile cu boxe ce se pot încuia pentru a feri automobilele de furturi.
STANGA sus: Intr'o fabrică de gaze din Berlin, s'a instalat o sală specială pentru probarea puterii acestor gaze



Sus: Trei ingineri vienezi au descoperit un aliagiu subtire si totuşi mai rezistent ca ebonita, pentru fabricarea plăcilor de gramofon, ceeace va reduce preţul lor la un sfert. Tot odată, au experimentat o maşină de imprimat plăci, foarte precisă.
DREAPTA: Fotografia noastră reprezintă aterisarea unui paraşutist american, si este luată în chiar momentul atingerii pamantului, după o lansare dela 6000 mtr.



Oameni fapte și idei





Sus: Allain Gerbault (x) a străbătut singur 3 oceane intr'un simplă barcă cu pânze parcurgând 60.000 Kilomentrii, in jurul pământului.





JUS: KRISHNAMURTI, noul mesia cu Dra. BESSANT, la Congresul teosofic din Omnen (Olanda)

MIJLOC: MACDONALD, premierul englez intr'o excursie familiară.

STÂNGA: Plaja din Haga, cu hotelurile in care locuesc delegații la Conferința care s'a ținut recent in acel oraș.

Poşta Laurei

D. dr. Ygrec, — **ca urmare la articolul d-sale** „Tuberculoza se poate vindeca", **publicată în No. 33 al revistei noastre, — roagă foarte mult persoanele care i-au cerut adresa d-rului** Max Gerson **să-i scrie acestuia direct, pe adresa ziarului** „Neue Freie Presse" **din Viena.**

VATICA N. — Nu cunosc crema ce îmi spui. Utilizează însă soluţia cu hidrochinonă din revistă. Pentru pete e excelentă. Crema mea o vei utiliza seara. Pentru păr Uleiul de ricin 20 gr. Ext. de China 30 gr. Alcool de Lavandula 50 gr. Vei fricţiona părul la 2 seri.

CONTESA C. — Apa de isvor sau de fântână în care aţi pus o linguriţă de borax e bună ca şi apa de ploaie. Săpunul de gudron e bun. Contra transpiraţiei: Soluţie concentrată de bicarbonat cu borax şi apoi talc.

CRIŞANA B. — Cu comprese cu alcool rectificat, ciorapi de cauciuc şi masagii cu vaselină pură. Odată pe săptămână soluţia Sabouraud pentru ten. In nici un caz săpun.

CREOLA A. — Pentru dinţi: Sare de bucătărie sau săpun de Marsillia. Pentru cojeală: Unt de cacao părţi egale cu glicerină, sau gălbenuş de ou.

M. ROSENFELD. — Cer de o mie de ori iertare că răspund prin revistă, dar nu răspund personal decât pentru lucruri ce nu pot fi explicate prin revistă. Contra porilor dilataţi soluţia Sabouraud de 3 ori pe săptămână sau soluţia cu Acet aromat din revistă. Crema ce utilizaţi, e cauza. Lăsaţi deocamdată tenul liniştit. Faceţi aburi de lapte ferbinte, ghiaţă. Masagii uşoare cu vaselină.

GETTA GH. — Contra transpiraţiei exact ca la Contesa C. Pentru sâni ca la Flora G. Nu vă supăraţi că nu vă răspund direct dar şi cele 2 camarade de suferinţă mă întreabă exact acelaş lucru aşa că...

MALLY PICHON. — Pentru faţă, Hidrochinonă 1 gr. Alcool camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Crema mea e bună sub pudră.

IMBĂTRANITA DE VREME. — Eu sunt convinsă că jumătate din cititoarele mele nu au de ce fi atât de descurajate şi cam exagerează puţin. De multe ori oglinda are toane după efectele de lumină. Totuşi... Seara veţi şterge obrazul cu Ulei de Vaselină pur cu vată. Crema: Glicerină 15 g. Untdelemn pur 30 gr. Cataceum 10 g. Ceară albă 15 gr. seara. Dimineaţa lapte de migdale care curăţă bine tenul. Aveţi curaj şi răbdare.

CELINA BEY. — O alună arsă bine le va înegri minunat. E inofensiv şi eficace. Pentru pistrui soluţia cu Hidrochinonă din revistă.

MICUŢA PEGGI. — Cura cea mai bună de slăbit e să suprimaţi pâinea cu desăvârşire. Veţi mânca pesmeţi de Karlsbad. Dimineaţa pe stomacul gol un ceai slab ferbinte cu lămâie multă. O zi pe săptămână numai ceaiuri. Băi calde, masagii, gimnastică. Veţi pune în lapte de migdale 2 gr. Acid Salicilic sau 2 gr. Acid formic şi se va păstra mai mult timp.

M. L. MARIA. — Numai un doctor specialist vă va da durata timpului şi modul de întrebuinţare a aparatului.

N. V. — Apa rece, zilnic irită astfel tenul. Utilizaţi aburi de lapte ferbinte şi zerul dela unt. E bun şi uleiul de vaselină care curăţă pudra.

MOUŢU. — Da e bun şi se găseşte la magazinele ortopedice. Pentru porii dilataţi soluţia Sabouraud, dar să ştiţi că nu e acelaş lucru cu pielea de găină care e cu totul altceva.

MIRON VAMA. — Utilizaţi crema cu Bismuth din revistă sau soluţia cu Hidrochinonă. Utilizaţi crema mea sub pudră.

NATAŞA-CLUJ. — Când veţi scăpa de coşuri stăm de vorbă şi de pete căci altfel amestecăm recetele şi nu e bine. Veţi şterge obrazul cu ulei de vaselină şi de 3 ori pe săptămână cu soluţia Sabouraud.

BELLA-IAŞI. — Utilizaţi crema mea sau laptele de migdale.

CATINEL DIN BUCOVINA. — Utilizaţi aburii de lapte sau de apă şi în urmă apă f. rece. Uleiul de vaselină cu unt de Cacao părţi egale, laptele de migdale sau crema mea.

EZEICA MUREŞ. — Da, pudra ce întrebaţi e bună. Nu cunosc eficacitatea cremei ce mă întrebaţi. Probabil nu e rea.

LOLOTTE 33. — Nu te supăra că refuz să te văd dar atunci ar trebui să le văd pe toate cititoarele mele şi gândeşte-te ce pelerinaj ar fi. Nu pricep ce ai pe obraz: negi sau butoni albi? Explică-mi clar. Pentru pistrui soluţia cu Hidrochinonă.

NUMELE G. S. — Să ne înţelegem bine: In ce scop mi-aţi cerut dispariţia părului de pe obraz şi de ce sunteţi „abonat" şi disperată? De ce gen sunteţi? Că s'a făcut părul auriu pe obraz? De ce sunteţi disperată? Incă puţin şi va fi ars complect. Petele nu le aveţi din cauza apei oxigenate.

MATILDA S. — Crema mea cu Perhidrol din revistă.

BASARABIA. — Pudra Vasenol e pentru opăreală la copii sugaci nu pentru ten. Pudra Coty, Takolon sunt bune, aburii de apă fiartă şi crema mea apoi, — aburii curăţă tenul perfect.

IMBATRANITA. — Poţi face o cură la un institut de frumuseţe sau nu? Sunteţi din Capitală. Aştept răspuns urgent.

FETIŢA DULCE DIN PLOEŞTI. — Care îmi pune nu mai puţin de 7 întrebări. Sunt complect zăpăcită. Reluaţi cu 2 întrebări clare într'altă scrisoare şi stau cu plăcere de vorbă.

ATENA. — Da! pudra şi crema ce întrebaţi sunt bune.

INDIANA. — Crema mea e eficace pentru tenul dv. Incercaţi şi vă veţi convinge.

CLAUDETTE. — Nu vrei să stăm puţin de vorbă prin scris direct. Ce adresă ai? La păr e greu.